

DEN*danske* STJERNE

April 1976
125. årgang · Nummer 4

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1976
125. årgang · Nummer 4

Abonnement

6 numre	d. kr. 20.–
12 numre	d. kr. 39.–
I løssalg pr. nr.	d. kr. 4.–

Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling over giro 120988 til Distributions Centret Smedevangen 9, 3540 Lynge.

Price for subscribers in the United States and Canada: $ 6.00 (mailed by surface mail).

Indholdsfortegnelse

Rapport over 145. halvårlige konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Programmet for oktoberkonferencen fra den 3-5 oktober 1975 i Tabernaklet på Temple Square Salt Lake City, Utah

Alle kirkens generalkonferencer er historiske begivenheder. Men oktoberkonferencen i 1975, vil længe blive betragtet som en milepæl på flere måder.

For det første markeredes den historiske oprettelse af De halvfjerds' første Kvorum, som det er skildret i Lære og Pagter (se L.&P. 107:25-38, 93-97) for, at ,,blive organiseret lidt efter lidt" sagde præsident Spencer W. Kimball, ,,så der til sidst vil være 70 medlemmer."

For det andet fordi denne konference dannede afslutningen på en lang periode, hvor der i konferenceugen afholdtes hjælpeorganisationskonferencer. Disse hjælpeorganisations- konferencer — for søndagsskolen, hjælpeforeningen og primary — vil blive erstattet af regionalmøder, som holdes på samme tid over hele verden i juni måned hvert år.

Det var præsident Spencer W. Kimball, der er præsiderende højpræst for kirkens højere præstedømme (L.&P. 107:65-66), profet, seer og åbenbarer og kirkens 12. præsident, der præsiderede over konferencen fra den 3. til den 5. oktober.

I konferencens møder deltog ledere og medlemmer fra hele verden. De samledes hver dag i Tabernaklet på Temple Square. Til dem, som ikke kunne være dér, var der arrangeret pladser i Assembly Hall på Temple Square og i Salt Palace et par husblokke derfra. Forskellige brødre blandt generalautoriteterne var udset til at præsidere over møderne på disse to steder.

Der blev afholdt 7 møder ved generalkonferencen, nemlig to om fredagen den 3. oktober, et klokken lo om formiddagen og et klokken 14. Der var tre møder om lørdagen den 4. oktober, et om morgenen, et om eftermiddagen og et klokken 19, det sidste var et præstedømmemøde. Om søndagen den 5. oktober afholdtes et formiddags- og et eftermiddags- møde, desuden var der fra klokken 7 til 9 lørdag morgen et velfærdsmøde for præstedømmets og hjælpeforeningens ledere.

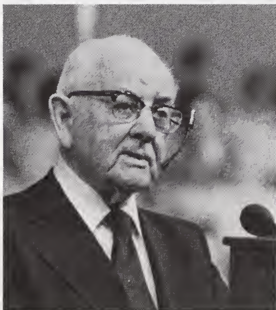
Under generalkonferencemødet fredag formiddag præsenterede præsident Kimball de fire nye generalautoriteter: ældste Gene R. Cook, som nu udfylder det tomme embede i De halvfjerds' første Råd efter Milton R. Hunter, som døde tidligere på året; dernæst præsenteredes tre nye medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: ældste Charles A. Didier, ældste William Rawsel Bradford og ældste George Patrick Lee. hvormed medlemstallet på generalautoriteter forhøjedes til 52.

Konferencens møder blev — allesammen, i udvalg eller uddrag — transmiteret pr. satelit til alle staterne i Amerika og Canada. På denne måde kunne disse udvalgte dele af konferencen høres og ses fra 400 radio- og TV- stationer i Mexico, Mellem- og Syd-Amerika, Europa, Sydafrika, Filippinerne og i dele af Asien. Nogle af landene i disse områder var i stand til at høre de udsendte møder over den internationale kortbølgesender. Generalkonferencens præstedømmemøde, der blev afholdt lørdag, udsendtes særskilt til omkring 225.000 præstedømmebærere, der var forsamlede rundt regnet 1035 steder i USA, Canada og Australien.

Ud over de møder der allerede er nævnt blev følgende andre møder afholdt under generalkonferencen: Den 1. og 2. oktober holdt hjælpeforeningen generalkonference, den 1. oktober afholdtes et seminar for regionalrepræsentanterne for De tolvs Råd

Denne udgave af Den danske Stjerne indeholder talerne og konferencens program i den rækkefølge, de foregik til generalkonferencens møder, og for første gang kan vi også læse de taler, der blev afholdt ved velfærdsmødet lørdag morgen. I dette nummer af Stjernen findes også en vigtig sammenstilling af disse konferencetaler, til brug for kirkens kurser, hvorved vi får en hjælpekilde af stor værdi for kirke og hjem.

Red.

Et kald til at rydde op, anlægge haver, plante træer, adlyde sabbatsloven, udføre missionærarbejde og leve moralsk

Tiden, hvor arbejdet skal udføres

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Vi byder jer velkommen til denne generalkonference, hvad enten I er her i bygningen, eller I lytter til radioen eller følger os i fjernsynet. Vi overbringer jer vore bedste ønsker og vor kærlige hilsen.

I dag meddeler vi jer, at vi har udpeget fire nye generalautoriteter, som skal være behjælpelige i udførelsen af Herrens værk, især hvad angår missionærarbejdet. Ældste Gene R. Cook fra Bountiful, tidligere udøvende sekretær i De halvfjerds' første Råd, vil blive medlem af De halvfjerds' første Råd. De halvfjerds' første Kvorum vil blive organiseret efterhånden, så der til sidst er halvfjerds medlemmer, hvis præsidentskab vil bestå af syv medlemmer. Tre brødre vil i dag blive indlemmet i De halvfjerds' første Kvorum. Det er Charles A. Didier, belgisk statsborger, en halvfjerds, nu boende i Frankfurt, Tyskland. Ældste George Patrick Lee fra Towaoe, Colorado og Shiprock, New Mexico, en halvfjerds, der nu arbejder som præsident for Arizona Holbrook Mission. Disse fire mænd vil påtage sig at bære en generalautoritets ansvar. Disse fire generalautoriteter vil blive præsenteret for jer til afstemming lidt senere under konferencen.

I februar og marts i år (1975) holdt vi område-generalkonferencer i Sao Paulo, Brasilien og Buenos Aires, Argentina. Derefter holdt vi i august konferencer i Taiwan, Honk Kong, Filippinerne, Korea og Japan. De 114.000 mennesker, som man har beregnet har overværet disse områdekonferencer i de 5 år, hvor de er blevet afholdt, kunne umuligt være kommet til Salt Lake City til generalkonference; derfor holder vi konferencerne ude omkring, hvor de bor.

Vi meddelte medlemmerne i Sydamerika, at der ville blive bygget et tempel i Sao Paulo for de mennesker, der bor i disse lande. Og da vi var i Asien, meddelte vi også at et tempel skulle opføres i Japan for medlemmerne i Østen. Vi føler, at dette er et tegn på fremskridt. Når disse to templer bliver bygget og indviet, vil det i høj grad nedbringe afstanden, tiden og omkostningerne for medlemmerne i disse to områder, når de rejser til templet for at modtage deres hellige ordinanser.

Folk kom langvejs fra til disse konferencer, i bil, med bus, tog, flyvemaskine og med skib. Der var blevet ydet mange ofre, for at de kunne få glæde af at overvære konferencen. En søster skrev følgende, som vi citerer: „Det sidste møde var noget helt enestående." Præsident Kimball sagde farvel til medlemmerne. Han vinkede med hånden, og forsamlingen sang: „Gud vær med dig til vi ses igen." Min ledsager og jeg knugede hinanden med tårer i øjnene.

Jeg er så velsignet, fordi jeg er medlem af kirken."

En anden søster skrev:

„Det er forbi altsammen nu! Hvad for noget? Områdekonferencen! Jeg ville ønske, de kunne blive her længere endnu," sagde hun. „Tro det, eller lad være, det har regnet skomagerdrenge, men solen begyndte at skinne klart, lige før præsidentens maskine landede i lufthavnen. Der var blevet varslet tyfon over området, men den kom ikke, før brødrene havde forladt landet. Jeg spadserede sammen med søster Kimball. Jeg sagde til hende, at jeg næsten ikke kunne forstå, at jeg spadserede sammen med hende. Ved I, hvad hun sagde? Jo, hun sagde til mig, at hun ikke er anderledes end jeg er. At hun vaskede tøj, vaskede op, lavede mad, plantede grøntsager og gjorde alle de samme ting, som jeg selv gør."

„Områdekonferencen var virkelig dejlig," siges der i et tredie brev, „en vidunderlig oplevelse for alle de mormoner, som bor her på Filippinerne. Jeg græd, da præsidenten første gang trådte ind i salen, og forsamlingen begyndte at synge „Hav tak for profeten, du sendte."

„Vi bor ikke langt fra Manila. Vi havde simpelthen planlagt at køre hjem hver aften efter konferencen. Sidste mandag sluttede konferencen, da klokken var næsten 22.00. Vi suste afsted for at nå hjem, før udgangsforbudet trådte i kraft klokken 24.00. Vi var stadigvæk på vejen, da vort ene bagdæk punkterede, så vi måtte gøre holdt. Det var et held, at vi gjorde holdt, fordi en filippinsk politibetjent sagde til os, at vi ikke måtte køre videre denne aften. Derfor blev vi på benzintanken til klokken 4.00 om morgenen, da udgangsforbudet var ophævet. Vi kørte tilbage til Manila, igen dagen efter for at overvære resten af konferencen."

At se de 1200 unge mennesker, alle i nationaldragter, synge sangen „Carry On" fik os til at tænke på, om det var dem, der havde komponeret den, for de sang den så godt.

Da vi fik den glæde at besøge de politiske ledere i de pågældende lande, forklarede vi for dem, at vore missionærer ikke alene bragte amerikanske dollars ind i deres land, men at de også blev ambassadører for det land, hvor de arbejdede. De udvikler stor loyalitet og kærlighed for landet, og de lærer de nye medlemmer at være loyale og retskafne og fulde af hæderlighed. Vi har omkring 62.000 medlemmer i Østen.

Ved dette og andre af konferencens møder vil generalauroriteterne tale om mange forskellige emner, hvorfor jeg vil begrænse min tale til nogle få punkter, som jeg vil henlede jeres opmærksomhed på.
Ved tidligere lejligheder har vi tilskyndet jer til at anlægge haver og plante træer. Vi gratulerer jer med det store antal haver i år. Overalt, hvor vi kører fra by til by, ser vi haver, som ikke har været der før. Rækker af korn, planter med røde tomater, gulerødder, løg, radiser, meloner og andre planter. Vi ønsker jer til lykke! Vi ser wardshaver, fælleshaver og nabohaver. Vi er sikre på, at I i nogen udstrækning har nedbragt de høje leveomkostninger ved at have disse friske grøntsager i jeres egne haver.
Vi fik et brev fra en japansk bror, som skriver: „Nu har jeg anlagt en have her i Japan, og mine kartofler klarer sig fint."
Herren sagde, da han plantede en have i Eden:
„. . . alt, som jeg beredte til menneskets brug; og mennesket så, at de var gode til føde." (Moses 3:8-9).
„Og jeg, Gud Herren, tog manden og satte ham i Edens Have til at passe den og tage vare på den." (Moses 3:15).
I vor egen forvaltning talte Herren og sagde:
„Jordens fylde skal være jeres, dyrene på marken, fuglene i luften . . .
„ja, selv urterne og de gode ting, som frembringes af jorden til føde og klæder, til huse og lader, frugthaver, haver, og vingårde.
„Thi alt, hvad der kommer af jorden... er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet.
„Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og vederkvæge sjælen." (L.&P. 59:16-19).
I et brev fra en lille pige står der: „Jeg hjælper min far med at anlægge en have, og min lillebror gør rent i gården." Tohundredårsprojektet, som startedes af Deseret News og Utah State Institute of Fine Arts, og som også støttedes af Utahs guvernør Calvin Rampton, gik ud på at plante en million træer til en million mennesker. Vi håber, I vil tænke alvorligt over dette. Træerne vil forskønne og bringe velsignelse, og frugttræerne kan være til hjælp i jeres behov for føde.
Der kom et brev adresseret til mig fra et landdistrikt. Der stod: „Idet vi fulgte dit råd, vurderede vi vort stykke jord og skammede os over det. Det var et almindeligt pionérlandhjem med den sædvanlige lade, hønsehus og småskure. Hegnet omkring jordstykket var faldet sammen.
Vi rev den gamle lade ned, vi rettede hegnet op og malede det, vi kalkede de øvrige bygninger udvendigt og vi gravede det areal, hvor laden havde ligget og anlagde en have, og sikken dejlig have! Tak."
Da en bestyrer i Afrika red ud for at inspicere et landområde, der var lagt øde under et uvejr, kom han til et sted, hvor nogle kæmpemæssige cedertræer var blevet revet op med rode. Han sagde til sin underordnede: „Her skal I plante nogle cedertræer." Den anden svarede: „Det tager 2000 år for et cedertræ at blive så stort, som disse træer var. De bærer end ikke kogler, før de er 50 år gamle."
„Så," sagde bestyreren, „må vi skynde os at plante dem med det samme."
Og det er en formaning til jer.
„Lad enhver feje for sin egen dør," sagde Goethe, „så vil hele verden blive ren."
Vi vil omtale en anden betydningsfuld sag. Vi bemærker, at vi i vor kristne verden mange steder stadig har forretninger, der holder åbent på den hellige sabbat. Vi er sikre på, at magten til at kurere denne sygdom ligger hos os selv, det købende publikum. Det er helt sikkert, at varehusene og butikkerne ikke ville fortsætte med at holde åbent, hvis vi undlod at købe hos dem. Vil I alle være så venlige igen at overveje denne sag. Tag det på programmet for jeres familiehjemmeaftener og diskutér det med jeres børn. Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste familie besluttede sig til, at fra nu af, skulle der ikke foretages noget indbøb på sabbaten.
Herren Jesus Kristus sagde med nogen bedrøvelse: „Men hvorfor kalder I mig Herre, Herre! når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk. 6:46).
Så har vi skriftstedet fra Ezekiel: „Og de kommer til dig, som var der opløb, og sætter sig lige over for dig for at høre dine ord. Men de gør ikke derefter." (Ez. 33:31).
Hvis vi elsker Herren hvorfor bryder vi så stadig hans bud? Vi bønfalder jer derfor i dybeste alvor om at høre op med at købe noget i løbet af sabbaten.
Vi fortsætter også med missionærarbejdet. I år har vi en stigning på flere tusinde missionærer, så vi når op på næsten 21.000, som er ude at prædike evangeliet — den største skare nogensinde i verden.
Måske er den mest glædelige iagttagelse den, at vi har nye tusinder af lokale missionærer i Sydamerika, Europa, Østen, på Stillehavsøerne og andre steder. De glæder os i høj grad ved deres hengivenhed og dygtighed. De lokale missionærer finder undersøgere uden forudgående sprogundervisning, de prædiker evangeliet uden i almindelighed at have „missionærpas", og de kender deres egen kultur. Og vi bruger lokale ledere i enhederne over hele verden. Vi finder, at de er loyale, effektive og hengivne ledere.
Vi er fortsat bekymrede over den stigende skilsmisseprocent. Hver eneste skilsmisse betyder bedrøvelse i livet, brudte ægteskabsløfter, forsømte og nødlidende børn og opløste hjem. Vi fordømmer skilsmisser, og vi føler, at der er forholdsvis få skilsmisser, som er berettigede. Der bør udvises stor omhu ved indgåelsen af ægteskaber; derefter bør begge parter gøre deres yderste for at bevare disse ægteskaber lykkelige. Det kan gøres.
Selviskhed og andre synder er ansvarlige for de fleste skilsmisser. Apostlen Paulus kendte svaret han sagde, at for at mænd kan elske deres hustruer, og hustruer elske deres mand, for at to mennesker kan udarbejde deres eget ægteskab, har de brug for en omhyggelig troskab mod samme plan. Mange ægteskaber bliver slået i stykker på torvepladsen, når der bliver foretaget indbøb, som ikke er planlagt. Husk på, at ægteskabet er et partnerskab, og det er sandsynligt, at det ikke bliver succés, hvis det er anderledes. Der skal være fælles planlægning og fælles opdragelse af børnene. Alt for mange borgerlig ægte-

skaber bliver opløst. Vi er taknemmelige for, at tempelægteskaberne er nærmere ved det ønskelige.

Vi føler, at Herren igen har være bedrøvet, da han sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje.

Mange skal sige til mig på hin dag: ‚Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?‘ Og da vil jeg sige dem rent ud: ‚Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret.“ (Matt.7:21-23).

Familiestabiliteten kan måles temmelig godt ved hjælp af samfundets skilsmisseprocent.

Af mange andre vigtige grunde anmoder vi vore unge mennesker indtrængende om at overveje deres ægteskabsindgåelse alvorligt, og vi beder dem gå i det hellige tempel for at få udført denne hellige ordinanse.

Vi fordømmer abort og beder jer om at afholde jer fra genne alvorlige overtrædelse. Vi har sagt følgende angående denne synd:

„Kirken modsætter sig kraftigt abort og råder sine medlemmer til ikke at underkaste sig eller udføre abortindgreb . . .

Abort må betragtes som en af de mest oprørende og syndige handlinger i vore dage, idet vi er vidner til det skræmmende bevis på, at eftergivenhed og tolerance fører til seksuel umoralitet.

Medlemmer af kirken, som gør sig skyldige i deltagelse i synden abort, må underkaste sig kirkens råds disciplinære handlinger, eftersom omstændighederne berettiger til det. Herren sagde i 59. afsnit af Lære og Pagter: ‚Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.‘“ (*Ensign*, marts 1973, side 64).

En ugebladsskribent skrev for nylig dette: „Samfundslivets moral er sunket til det laveste stade, det laveste stade i historien.“

Samtidig med at vi er vidne til den voksende volds og sexbølge, bliver vi forfærdede over så mange menneskers bestræbelser på at bringe levende billeder af sådan adfærd ind i vore dagligstuer. Men på samme tid bliver vi opmuntret af, at embedsmænd indenfor radio og fjernsyn har udtrykt ønske om at reserve i det mindste nogle af de tidlige aftentimer til underholdning, som forældre kan se sammen med deres børn uden at blive ilde berørt. Det er en begyndelse, som vi oprigtigt håber, vil blive forøget. Gud velsigne deres retfærdige bestræbelser, så at vore dyrebare familier kan blive beskyttet mod dette onde.

Det har været en tilfredsstillelse for os at være behjælpelige på forskellig måde med anbringelse af de vietnamesere, som kom fra deres hjemland for at bosætte sig her. Vi mødte personligt de første flygtninge, og da vi så dem i deres nye omgivelser i en fremmed verden, erindrede vi vort eget folk, da de kom med båd eller med håndkærrer ind i dette nye land, medbringende forholdsvis lidt eller slet intet. Vi har adskillige hundrede vietnamesiske brødre og søstre, som er i færd med at opbygge et nyt liv iblandt os. Nogle er medlemmer af kirken, nogle er ikke. Vi har anbragt dem uden brug af de penge, som regeringen tilbød os, men til gengæld har vi modtaget det, som Frelseren lovede os:

„Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.“ (Matt. 25:40).

Vi er taknemmelige overfor præstedømmet og søstrene i hjælpeforeningen og andre, som har arbejdet for at være behjælpelige med at finde føde, klæder og husly til disse gode mennesker.

Et område, hvor det gælder om at være fuldstændig hæderlig, er når man krydser landegrænser, og der skal betale de pågældende toldafgifter. Somme tider giver man en eller anden fornuftsmæssig forklaring på, at man snyder for det. Der er dem, der ville tøve med at tage noget fra en nabo eller stjæle fra en købmand, men som har lagt deres tankegang i den grad om, at det er blevet helt i orden, hvis de kan undgå at betale told eller afgive forklaring om foretagne indbøb. Vi fordømmer dette og anmoder vore medlemmer indtrængende om at være ærlige på ethvert område og i alt, hvad de foretager sig. Vi fordømmer enhver undtagelse fra denne regel og håber, at vore medlemmer vil være overdrevent hæderlige og ærlige med hensyn til disse toldforpligtelser og andre handelsanliggender.

Vi kan ikke afslutte disse almene udtalelser uden at gentage vort standpunkt med hensyn til moral. Gud er den samme igår, idag og for evigt. Det har aldrig været hans hensigt, at vi skulle ændre eller modernisere vort synspunkt efter de moralnormer, som han fastsatte for længe siden. Synd er stadig synd og vil altid være det. Vi står for et liv i renhed. Fra barndom-

Udsnit af Avard Fairbanks monument: ,,De tre Vidner", Johannes den elskede, på tempelpladsen i Salt Lake City

men, gennem ungdommen og lige til graven erklærer vi enhver form for seksualliv udenfor ægteskabet for syndigt og ugudeligt, og vi erklærer, at enhver, som lever i et ægteskab, skal holde sig strengt til de pagter, som er blevet indgået.
Med andre ord, som vi før har sagt, bør der være fuldstændig kyskhed for mænd og kvinder før ægteskabet og fuldstændig troskab i ægteskabet. Den kendsgerning, at såkaldte sex-revolusionister vil forandre ordenen og ændre tilstandene, er afskyeligt i vore øjne. Vi afskyer af al kraft pornografi og den såkaldte tolerance og frihed mellem kønnene, og vi frygter, at de, der har støttet, belært om og opmuntret til den tolerence, der fremkalder denne umoralske adfærd, en dag vil skulle aflægge et sørgeligt regnskab for Gud, som har fastsat standarderne.
Atter gentager vi Frelserens rørende ord: „Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre! når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Luk. 6:46).
Og atter sagde han: „Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt." (L.&P. 6:9).
„Over menneskene bringer jeg trængsel," sagde han, „som blinde vanker de om, fordi de syndede mod Herren. Deres blod øses ud som støv, deres livssaft ligesom skarn.
Hverken deres sølv eller guld evner at frelse dem på Herrens vredes dag, når hele jorden fortæres af hans nidkærheds ild; thi undergang, ja brat tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor på jorden." (Zefanias 1:17-18).
Vi fortsætter med at advare folk, ja, vi trygler dem, for vi er vægtere på tårnene, og i vore hænder har vi en basun, som vi må støde kraftigt i og lade alarmen lyde. Esajas sagde: „Thi det folk og rige, som ikke tjener dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde i bund og grund." (Es. 60:12).
Måtte vi, når vi går til denne konferences møder, påkalde Herrens velsignelser over alle dem, som skal lytte, at jeres hjerter må røres og jeres vidnesbyrd brænde i hjertet. Velsignet være den nation, hvis Gud er Herren. Jeg nedbeder Himlens velsignelser over jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi trænger alvorligt til at tage det slogan til os, som står fremme på vores egen præsidents skrivebord: Gør noget ved det!

Gør noget ved det!

ÆLDSTE ROBERT L. SIMPSON
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære søskende. Det er et stykke tid siden, jeg sidst har deltaget i en generalkonference i kirken, og denne formiddag vil jeg gerne forsikre jer om, at evangeliet er sandt i London, evangeliet er sandt i Aukland, New Zealand; det er sandt i Nukua'lofa, Tonga; og det er sandt i Salt Lake City. Jeg er meget taknemmelig for at være her.
Præsident Kimball, jeg har i de sidste mange måneder bragt dit budskab ud til kirkens medlemmer på den anden side havet, jeg har fortalt dem om din kærlighed til dem og bragt dem en hilsen fra dig, og denne formiddag kan jeg til gengæld fortælle dig, at over 100.000 kirkemedlemmer i Stillehavsområdet oprigtigt holder af dig og til stadighed er loyale mod dig. De tæller ivrigt dagene til du kommer i februar 1976, for at lede en række af de mest storslåede og omfattende kirke-konferencer, der nogen i sinde har fundet sted.
Alene tanken om de 44 konferencemøder, der skal finde sted på 17 dage, 9 forskellige steder, vil overgå vor fatteevne, dertil kommer at der gennemsnitligt skal rejses 45 tusind kilometer ad luftvejen, samtidig med at uret skal stilles 8 timer frem og tilbage i henhold til længdegraden i de forskellige områder.
Sådan ser skemaet ud for en mand, der udfordrer et folk til at øge indsatsen. Sådan ser skemaet ud for en mand der ikke blot siger: „Gør som jeg siger," men, hvilket er endnu vigtigere, også siger: „Gør som jeg gør." Det er meget nemmere at reagere, når kaldet lyder som et klart og tydeligt eksempel.
På en fremtrædende plads på præsident Kimballs skrivebord står et skilt, hvor der står: „Gør noget ved det!"
Med en så inspireret leder må vor egen bekvemmelighed komme i anden række. Alt drejer sig om at efterkomme Herrens ønsker. Præsidentens eksempel på, hvordan man bør virke, er blevet en legende, og det danner et forbillede, som vi alle bør leve efter.
Da jeg i sin tid var udstationeret ved en luftbase i Wyoming under den anden verdenskrig, blev det bekendtgjort ved et grens-nadvermøde, at der den følgende uge ville blive afholdt en grenskonference, og at der var store muligheder for at missionspræsidenten tog en besøgende autoritet med sig fra Salt Lake City. Da vi kom til grenskonferencen den følgende søndag formiddag, fik vi præsenteret en besøgende autoritet, som ingen af os havde set før. Det var ældste Spencer W. Kimball, det nyeste medlem af De tolvs Råd. Han var sendt ud på sin allerførste opgave. Han optrådte meget venligt, havde et sikkert vidnesbyrd, men udtrykte sin bekymring for at en så høj kaldelse var kommet netop til ham. Derpå sagde han med fornyet overbevisning: „Kære søskende, jeg ved ikke nøjagtigt, hvorfor Herren har kaldet mig, men jeg har i hvert fald ét talent at tilbyde. Min far har lært mig, hvordan man skal arbejde; og hvis Herren kan bruge en arbejder, så er jeg parat." Jo, Herren kunne bruge en arbejder!

Han havde fatisk brug for en, der kunne arbejde hårdt, som eventuelt var parat til at påtage sig det mest betydningsfulde ansvar på det mest vigtige tidspunkt.

Dette tidspunkt er *NU*, hvor en profet, der ved, hvordan man skal arbejde, fører an. Men endnu en ting er sikker — arbejdet i disse sidste dage kræver. at tusindvis af os er villige til at følge med i samme tempo som profeten.

En profet, der må gå vejen alene, kan ikke gøre meget andet end at afmærke vejen, I enhver uddeling har der været brug for hårdtarbejdende, kvalificerede tilhængere og disciple. Præsident Kimball indkalder den største hær hårdtarbejdende, som nogen sinde er kaldet i kirkens historie på jorden.

Lad os sammen betragte disse tre formål som et udgangspunkt for vor forberedelse til at følge med i profetens tempo:

For det første: Vi må sørge for at kende mere til kirkens lærdomme; For det andet: Vi må være mere villige til at *Gøre noget ved det!* For det tredie: Vi må være mere modtagelige for Åndens gaver.

En stor lærer har engang sagt: „Den, som ikke beskæftiger sig med at læse, har intet fortrin fremfor den, der ikke kan læse." Analfabetisme er ikke nogen rigtig undskylding for ikke at kende evangeliet. I vor tid med al dens oplysning og moderne undervisningsmetoder er der især ingen undskyldning for de af os, som er forpligtet gennem dåben og hver uge bekræfter dette ved at deltage i nadveren.

Punkt to — at være villig — det har altid været en fornøjelse for mig at møde missionærerne overalt i verden. Mon det altid er bekvemt at tage to år ud af sit liv, at udsætte sin uddannelse eller læretid to år, at forlade familie, venner og personlige interesser for at reagere på en kaldelse fra profeten? Bekvemt? Nej! Tilfredsstillende for sjælen? Ja! Og når man har en fast tro på et eller andet, så må simpelthen *Gøre noget ved det!*

Jeg kunne godt lide at standse op et øjeblik for at delagtiggøre jer i nogle notater, jeg har gjort, under mit virke i Stillehavs-området for blot nogle få uger siden. De råd, som vi har fået af profeten, bør på ingen måde tages let. Nukua'lofa Tonga staven fulgte præsident Kimballs råd om at organisere et kor i hver eneste ward og gren, og de inviterede desuden deres bekendte til at være med i disse kor. Netop i sidste måned kunne søster Simpson og jeg glæde os over en stavskorfestival. Hver eneste del af kirken var med. En lille gren mødte op med et kor der bestod af alle grenens medlemmer. Ethvert kor havde et betydeligt antal ikke-medlemmer med. Mindst ét af korene bestod af en trediedel undersøgere. Alle korene har for nylig døbt nogle af dem, der synger med i deres kor. Næsten alle er blevet døbt som følge af, at de har været med i koret. De var alle klædt i hvidt. De havde allesammen øvet sig meget. Det var en aften hvor vi følte os usædvanligt opløftet. Det var et enestående eksempel på, hvad der kan komme ud af at følge profetens direktiver. Har jeres gren eller ward et kor? Inviterer I ikke-medlemmer til at være med? *Lad os gøre noget ved det!*

Og så denne lille tanke — I ved at vi har over 7.000 wards og grene i kirken. Hvad nu hvis hver eneste af disse wards og grene satte sig for hver at bringe bare een familie ind i kirken i løbet af det næste år — vi har tolv måneder til at gøre det i. Vi kunne invitere en mand og hans hustru, og måske har de to eller tre børn. Hvis en sådan familie, bestående af 5 medlemmer, blev inviteret til at synge sammen med os, og de blev omvendt, ville vi få 5 gange 7.000 mere med. På den måde kan I se, vi ville få 35.000 nyomvendte, foruden alt det vi ellers gør. Det har stor betydning! Og det er den belønning man får ved at følge profeten, når han beder os om at gøre noget ved det.

De, som er arvinger til alt det Faderen har, må nødvendigvis lære, at hjemmelærearbejdet er mere vigtigt end at se noget som helst TV-program eller deltage i andre verdslige interesser. Når den stille stemme tilskynder os, lad os så *gøre noget ved det — og gøre det nu!*

Åndelig følsomhed er en gave, som alle, de er villige til at gøre deres bedste, får forærende. Den gives til dem, der har et ønske om at tjene og sjælsstyrke nok til at tage det første skridt, selv når det ikke synes bekvemt. Hvis vi gør vort liv for indviklet, afholder vi os selv fra at modtage af Åndens gaver.

Frelseren gav os meget enkle belæringer, der var så smukke, men den såkaldte civilisation har tilført os så mange skuffelser. Omgivelserne i vore dages samfund ser ud til at kræve, at vi påtager os et så fordrejet livsmønster, at det alt for ofte slet ikke kan forenes med de meget vigtigere evige hensigter.

Da søster Simpson og jeg forleden dag gik en tur ad Queen Street i Aukland på New Zealand, kom vi til et bestemt sted ikke langt fra havnen. Vi stod stille der et par minutter, medens jeg fortalte hende om de ting, der skete netop på dette sted under min første mission.

Jeg kunne stadig for mine øjne se, et meget gammelt maori-ægtepar stå ved fortovskanten sammen med tusindvis af andre, som vinkede farvel til maorihæren, der marcherede i samlet trop for at blive transporteret afsted, ud i krigen.

Det ældre ægtepar blev meget opstemte, da en ung mand passerede forbi og sendte dem et stort smil. Af deres samtale blev jeg klar over, at det var deres oldebarn, som skulle afsted i krigen.

Den krig, han skulle deltage i, var en atomkrig, hvor der blev brugt de mest kunstige midler for at dræbe tusindvis af mennesker — helt anderledes end de krige, der var blevet ført i landet i det 18. århundrede, hvor den ældre maori-mand havde været med som ung soldat.

Snart var den unge mand udenfor synsvinklen, og da var det, den ældre mand vendte sig om mod sin hustru og sagde (måske en lille smule kynisk): „Ka tahi kua pakeha tatou." Hvilket i virkeligheden betyder: „Så nu er vi civiliserede."

Hvad er civilisation? Hvad er fremgang? Hvad er i virkeligheden vigtigt og hvad er ikke? Vi lærer i skrifterne, at Guds tanker ikke er menneskenes tanker. (Es. 55:8). Intet har nogen sinde været så sandt.

I henhold til Guds åbenbarede ord er der i virkeligheden kun eet formål med denne verden, som er vores, og det overgår alle andre formål. Det går ud

på, at vi skal tilvejebringe udødelighed og evigt liv for alle dem, som kommer for at leve her nogle få år. (Se Moses 1:39).

Den yderligere mulighed for at opnå evigt liv og ophøjelse kræver ganske enkelt, at vi personligt retter os efter Kristi lærdomme og evangeliets principper. Men i modsætning til udødelighed, må hvert enkelt menneske være overbevist om nødvendigheden af, og være omvendt til, en levevis, som de må lære og efterleve for at kunne opnå det endelige mål for evigheden.

Det mest betagende er, at alle ærlige mennesker over hele verden af hjertet må acceptere sandheden. Frelseren udelukker ikke nogen som helst fra at modtage af sin påvirkning. Sådan er det også i hans kirke i vore dage. Jeg kender en bankmand i Boston, som vil skynde sig hjem på mandag til familiens hjemmeaften (det gør han hver mandag), nøjagtig ligesom en anden bror jeg kender, der har en lille gård i Perus bjerge. Jeg kender en ung far som bor på Tonga-øen, Vava'u, som trofast tager ud på hjemmelærerarbejde i sin kano, men hans tro er den samme, som den unge engelske forretningsmands, jeg kender. Han elsker også sit hjemmelærerarbejde og udfører det trofast — de er begge to villige til at *gøre noget ved det.*

Den ældre maorioldefar havde enhver ret til at betvivle værdien af den såkaldte civilisation, som var blevet påtvunget ham. Vor jetalder med atomkraft og automatik under enhver form, vil kunne være nyttig, hvis den udnyttes på rette måde.

Hvis disse kunstige hjælpemidler og automatiske udstyr vil kunne skaffe os mere tid til at undervise menneskeheden i Guds evige principper, så vil vi være umådeligt velsignede. Hvis de blot sætter os i stand til at „tage længere skridt" i en dårlig retning, vil den onde vinde slaget.

Må vi være velsignede med evnen til at røre folks hjerte og virke opløftende, idet vi følger Mesteren og det eksempel vor levende profet på jorden i dag sætter, og bare *gør noget ved det,* beder jeg om i Herren, Jesu Kristi navn. Amen.

Een eller to gange på tusind år

ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
De tolvs Råd

En eller to gange i løbet af tusinde år — måske tolv gange siden det jordiske menneske af støv blev til en levende sjæl — finder en begivenhed sted af så ophøjet betydning, at hverken himmel eller jord nogen sinde herefter er de samme.

En eller to gange i løbet af en snes generationer giver Himlen jorden hånden i fuldkomment fællesskab, det guddommelige skuespil folder sig ud og hele løbet af jordiske begivenheder ændres.

Nu og da i en stille have, eller midt i lyn og torden fra Sinai, eller inde i en grav, der ikke kan forsegles, eller i „et øvre værelse" — næsten altid langt fra menneskers stirren og sjældent kendt af flere end nogle få — griber Herren ind i menneskers anliggender og giver sin vilje til kende i forbindelse med deres frelse.

En sådan begivenhed fandt sted for seks tusind år siden i en have, der var plantet mod øst i Eden, da manden Adam og kvinden Eva faldt, for at menneskene kunne blive til. (2. Nephi 2:25). En sådan anden begivenhed ændrede historiens løb, da en gammel profet troede Gud og byggede en ark, hvor han sammen med syv andre ud af hele jordens befolkning blev reddet fra at drukne i en vandflod.

Den mest ophøjede af alle sådanne begivenheder fandt sted i en have, kaldet Getsemane, uden for Jerusalems mure, da planeten jordens øverste borger svedte store blodsdråber fra hver eneste pore, da han i angst og pine påtog sig alle menneskers synd på betingelse af omvendelse. Endnu en af disse begivenheder, bestemt til at påvirke hver eneste levende sjæls liv og tilværelse, skete i Josef fra Arimatæas grav, da det eneste fuldkomme menneskes syndfrie ånd vendte tilbage fra Guds paradis for igen at tage det gennemstukne og ihjelslagne legeme, der engang var hans, i besiddelse. Denne gang i herliggjort udødelighed.

Men det tilfælde, vi ganske særligt ønsker at nævne, og som i betydning står på højde med åbenbaret religions største sandheder, er det, som fandt sted i en lund i nærheden af Palmyra, New York, en smuk, klar dag tidligt om foråret. Var det den 6. april? Måske — sådan siger i hvert fald overleveringen. Men enten det nu var på den dato eller ikke, så var det, der skete ved den tid, beregnet til at påvirke frelsen for milliarder af vor himmelske Faders børn, som skulle leve på jorden fra den dag til den store afslutningsscene, da Sønnen skal overgive riget til sin Fader — pletfrit.

I sammenligning med hvad der da skete, blegner sådanne begivenheder, som da Jareds broder befalede bjerget Zerin: „Flyt dig!" og det flyttede sig; eller Moses' befaling til Det røde Hav: „Del dig!" og vandene delte sig og stod ret op og ned til højre og til venstre; eller Josuas befaling: „Sol, stat stille i Gibeon og måne i Ajjalons dal!" — og det skete; i sammenligning med hvad der skete i lunden i det vestlige New York den forårsmorgen, blegner disse begivenheder til uan-

selig ubetydelighed. (Se Ether 12:30 og 2:13; Josua 10:12).

Som vi nærmer os den lyse morgens himmelsendte mirakel med ærefrygt og ærbødighed, så lad os først betragte baggrunden for, at Himlene ville åbne sig og miraklet blive udført.

Det nådens år 1820, var et år, da mørke dækkede jorden og dunkelhed folkene, ligesom de foregående 1400 år. (Se L.&P. 112:23). Det var en tid med åndeligt mørke og dunkelhed, en tid med skyer og tykt mørke, da morgenrøden steg op over bjergene. Engle betjente ikke mere deres medskabninger, Guds røst var tavs, og mennesket så ikke mere sin Skabers åsyn. Åndelige gaver, tegn, mirakler og alle de specielle gaver, som de hellige fordum kunne glæde sig ved, var ikke længere den fælles arv for dem, i hvis hjerter den religiøse iver var nedlagt. Der fandtes ingen synder, ingen åbenbaringer, Himlene åbnede sig ikke, *Herren lod ikke retfærdighed regne over et udvalgt folk,* således som han havde gjort det i fordums tid.

De døde blev ikke oprejst, heller ikke blev de blindes øjne åbnede eller de døves øren belbredt. Der var ingen lovmæssige administratorer, hvis handlinger var bindende på jorden og i Himmelen. Det evangelium, der blev prædiket af Paulus, og for hvilket Peter døde, blev ikke længere forkyndt fra kristendommens talerstole.

Kort sagt: Frafaldet var enerådende, det var verdensomspændende, komplet, alt-gennemtrængende. Den ydmyge Nazaræers religion fandtes ingen steder. Alle trossamfund, partier og opfattelser var faret vild. Satan frydede sig, og hans engle lo. Sådan var tidens sociale og religiøse forhold.

Men ved hans visdom, som kender alle ting, som regerer enerådende over jord og helvede, var timen inde til den lovede genoprettelse. Året 1820 skulle blive det år, da den store Jehova ville begynde den genoprettelse af alle ting, som var talt ved alle de hellige profeters mund, siden verdens begyndelse (se Ap. G. 3:21). De pagter, der var indgået med Abraham, Isak og Jakob vedrørende deres efterkommere, var nu ved at blive opfyldt.

Når tiden er inde til at plante og høste, sender vingårdens herre de nødvendige landmænd ud. Herrens værk blandt mennesker udføres af mennesker; udsøgte og udvalgte sjæle bliver hans tjenere. Og derfor kom til den bestemte tid Joseph Smith, den udvalgte mand, den åndelige kæmpe, om hvem det nu siges: „Joseph Smith, Herrens profet og seer, har — bortset fra Jesus — gjort mere i denne verden for menneskers frelse end noget som helst andet menneske, der nogen sinde levede i den.“ (L.&P. 135:3). Denne forudordinerede profet kom for at indvarsle Herrens store sidstedages værk.

Da Herren behøvede en Enok til at bygge Zion, en hellig by, så var Enok der. (se Moses 7:19). Da han havde brug for en Moses til at stå som den store lovgiver i Israel, var Moses der. Da tiden kom, hvor den lovede Messias skulle give sit liv til genløsning for mange, var Den store Befrier der. (se Matt. 20:28). Og, lovet være Gud, da timen kom til indvarsling af tidernes fyldes forvaltning, var Joseph Smith der, den mægtige sidste-dages profet. (se L.&P. 128:18).

Til ham sagde Herren: „Jordens ender skal spørge efter dit navn, dårer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig, medens den rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd.“ (L.&P. 122:1-2).

Det var i 1820; mennesket og timen gav hinanden hånden. Synet ville snart blive givet, og de luende flammer fra evangelisk sandhed skulle da fortære sektvæsenets tidsler og torne, som overfyldte Herrens vingård.

Som forberedelse til den kommende, fortærende dag, jog en stemning af religiøs interesse og uro hen over de grænseområder, hvor Herrens profet boede i fredelig ubemærkethed. Præsterne for en kristendom i tilbagegang udøvede deres hverv med fanatisk tapperhed. Deres råb lød: „Se, her er Kristus,“ og u Se, der!“ (Joseph Smith 2:5).

Hver af disse religionslærere prøvede af al magt gennem dokumentation og fordrejninger at vinde omvendte til sit specielle frelsessystem. Følelserne var stærke, bitterheden vældede frem i manges hjerter. „Ordstrid og meningsudvekslinger“ spredte had og splittelse blandt folk. (Joseph Smith 2:10). Under alle disse stridigheder sagde Guds vordende profet ofte til sig selv: „Hvad kan man gøre? Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de allesammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det?“ (Joseph Smith 2:10).

Det var på dette kristiske tidspunkt, guddommeligt forsyn sørgede for, at en stråle af levende lys skinnede frem fra Guds hellige ord og oplyste den bekymrede sandhedssøger.

Ransag skrifterne. Saml evangeliske sandheder. Glæd jer over det evige livs ord i dette liv og håb på udødelig herlighed i det kommende liv. Læs, bed og overvej alt det, profeterne har skrevet. Det er den kurs, Herren indbyder mennesker til at følge, hvad angår hans hellige ord. Og det var ind på denne vej til udvikling og oplysning, den unge Joseph blev ført af det forsyn, som kender enden fra begyndelsen, og som regerer i kærlighed og barmhjertighed over alle sine børn.

Drengen Joseph, som da var 15 år, og som kun 24 år frem i tiden skulle lide martyrdøden for det, han nu skulle se og for det vidnesbyrd, han bar om det, læste i Jakobs Brev et vers, der var bestemt til at blive det mest indflydelsesrige enkeltvers i den hellige skrift, der nogen sinde blev skrevet med en profets pen.

Moses gav os følgende storslåede kundgørelse, som mange mener er kronen på Det gamle Testamente: „Hør Israel! Herren er vor Gud, Herren er én. Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke-“ (5. Mos. 6:4-5). Og Jesus, vor Herre, tog de ord om kærlighed og tjeneste, der her er nævnt, op, og kaldte dem det første og store bud.

De ord, som de fleste mennesker mener er den mest storslåede udtalelse fra Det nye Testamentes tid, er disse: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ (Joh. 3:16).

Det er vanskeligt at overvurdere den betydning og indflydelse, disse og lignende skriftsteder har på men-

neskers liv. Og dog indeholder disse ord fra Jakob, som åbnede for Det første Syn, og som beskriver måden, hvorpå alle mennesker kan få at vide, hvad Gud har udvirket i disse sidste dage – disse få ord indeholder de mest indflydelsesrige udtalelse, der nogen sinde er faldet fra profetiske læber. De indvarslede de mest storslåede af alle Guds gerninger: det værk, som skal dække jorden med omvendte, når tiden er inde.

Således lyder ordene: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet." (Jak. 1:5).

Enkle, nemme, rene ord, ord, der åbnede udvej for alle mennesker i alle tidsaldre til at lære hans sind og vilje at kende, som skabte dem. Ord, dikteret af Helligånden til en af de sidste nytestamentlige profeter. Ord, som skulle synke dybt i hjertet hos den første sidste-dages profet og være midlet til indvarsling af den mest storslåede af alle evangeliske forvaltninger!

Mangler du, o menneske, visdom? Vil du vide, hvilken af alle kirker, der er rigtig, og hvilken du bør tilslutte dig? Er der i dit liv behov for mere kundskab, end du har nu? Vil du bryde tids og rums barrierer og betragte evighedens syner?

Så bed til Gud; søg hans åsyn; stol på din skaber; vend dig til ham, som er sandhedens udspring og al retfærdigheds kilde!

Men der er en betingelse forbundet dermed, en forudsætning, som må ledsage dine bønner. Jakob siger: „Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren."

Og derfor blev den unge Joseph ved dette historiske vendepunkt – medens Guds Ånd rugede over verdens mørke, og endnu ufødte menneskers ånder ventede på dekretet: „Der blive lys" (1. Mos. 1:3) – ledet af Gud til at grunde over disse ord, som skulle indvarsle den mest betydningsfulde tidsalder for lys og sandhed, der nogen sinde skulle oprinde på jorden.

„Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter." (Joseph Smith 2:12).

Sådan er Guds veje, og således virker hans hellige Ånd. Med en kraft, som ingen kender, undtagen de, hvis sjæle er indstillet på det uendelige, fæstnede Jakobs ord sig i den store sidstedages profets hjerte.

Om den religiøse strid, som spredte ondskab og forvirring over hele egnen, sagde Joseph Smith: „De forskellig sekters religionslærere udlagde det samme skriftsted på så forskellig måde, at alt håb om at afgøre spørgsmålet om, hvilken kirke, der var den rigtige ved at henvise til Bibelen, tilintetgjordes." (Joseph Smith 2:12).

Han måtte ligesom alle andre mennesker spørge Gud til råds, og det gjorde han. Han gik et kort stykke fra sit hjem der ude på landet og valgte sig et bestemt sted i en lund. Dér, alene, knælede han og bad, udøste sin sjæl for sin Skaber, idet han opsendte sit hjertes ønsker til Gud. (samme 2:15).

Dette var håbets og skæbnens time. Midt i frafaldets tungsindige mørke skulle et lys skinne frem. Skabelsens dekret, den store kundgørelse: „Der blive lys!" blev på ny udsendt. Evangeliets lys, det evige ords lys skulle snart sprede sine stråler ud over hele jorden.

Men store ting kommer ikke nemt; begivenheder, der ryster jorden, løber ind i bjerge af modstand. Der er en modsætning i alle ting (2. Nephi 2:11); ethvert menneske, som søger at finde den sande kirke, løber lige mod verdens vaner og skikke. Joseph Smith var ingen undtagelse.

Medens han bad, kæmpede det ondes magt imod med satanisk rædsel. „Jeg blev grebet af en magt, der ganske overvældede mig" fortalte han, „og havde en så forbavsende magt over mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke omgav mig, og det forekom mig en kort tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang." (Joseph Smith 2:15).

Sådan er Satans metoder, at når Himlens Gud søger at sende tidsaldrenes største lys til verden, sætter de onde magter sig imod det med den dybeste mørke og ondskab fra deres helt modsatte rige. Lucifer, vor fælles fjende, kæmpede mod den lovede genoprettelse, ligesom han nu kæmper mod den gennemførte genoprettelse.

„Men jeg anvendte alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde overvældet mig," fortsætter profeten, „og i selve det øjeblik, da jeg var lige ved at synke i fortvivlelse og hengive mig til tilintetgørelse – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til et virkeligt væsens magt fra den usynlige verden, som havde en så forfærdelig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsens – netop i dette forfærdelige øjeblik, så jeg en lyssøjle lige over mit hoved." (samme 2:16).

Derpå skiltes Himlene og sløret blev flænget; de så længe tillukkede Himle udøste byger af velsignelser, lysets og sandhedens og åbenbaringens og miraklernes tidsalder blev født.

Stedet, timen, nødvendigheden og den guddommelige bestemmelse forenede sig for at indvarsle Guds store sidstedages værk. Himlene rystede ikke og jorden skælvede heller ikke. Det var ikke en begivenhed, der blev udråbt med torden og skyer på Sinai, men en begivenhed, hvis møster var den rolige alvor og fred, der var til stede foran en åben grav, da Maria Magdalene udtalte det ærbødige „Rabbuni" til den opstandne Herre.

Det var ved denne lejlighed, det mest betydningsfulde syn, der nogen sinde er forundt mennesket og som vi har optegnelse om, gennembrød det tætte mørkes tungsindighed. Guderne fra fordums tid åbenbarede sig på ny.

„Jeg så en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig," sagde profeten. (Joseph Smith 2:16).

„Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pe-

gede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Ibid 2:17).

Store Gud i Himlen deroppe — hvilke undere er det nu, vi skuer. Himlene skilles, sløret flænges, universets skabere kommer ned; Faderen og Sønnen taler begge til det dødelige menneske. Guds røst høres igen; han er ikke død; han lever og han taler. Vi hører hans ord, som de blev hørt i fordums dage.

„Min hensigt med at gå og spørge Herren," siger vor unge ansøger, „var at få at vide, hvilken af alle sekterne, der var den rette, så jeg kunne vide, hvilken jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg derfor havde fattet mig så meget, at jeg igen kunne tale, spurgte jeg de over mig i lyset stående personer, hvilken af alle sekterne der var den rette — og hvilken jeg skulle slutte mig til. Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte. Den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed for ham, og at disse lærere alle var fordærvede, at de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sadanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygtighedens skin, men fornægter dens kraft!" (samme 2:18-19).

En eller to gange i løbet af tusinde år åbnes en ny dør, gennem hvilken alle mennesker skal gå, hvis de skal have fred i dette liv og blive arvinger til evigt liv i de kommende riger.

En eller to gange i løbet af en snes generationer opstår en ny æra: lyset fra øst begynder af drive jordens mørke fra menneskers hjerter.

Nu og da i en fredfyldt lund, borte fra menneskers stirren, kommer Himmel og jord hinanden nær i et fortroligt øjeblik, og ingen af dem er herefter den samme. Sådan et øjeblik indtraf hin skønne, klare morgen i foråret 1820 i en lund nær Palmyra, New York. Mennesket spurgte, og Gud svarede.

Joseph Smith så Faderen og Sønnen. Jeg ved disse ting, og jeg bærer vidnesbyrd om dem i vor Herre Jesu Kristi navn, han, som er Sønnen, og hvis vidner vi er. Amen.

„Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til"

Barnetro

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON
De tolvs Råd

Hvor er det en strålende tid på året, når vi holder konference. Tempelpladsen i Salt Lake City er samlingssted for titusinder, som er rejst langt for at høre Herrens ord. I dag er Tabernaklet fyldt til bristepunktet. Hyggelig samtale er blevet erstattet af korets sang og ordene fra dem, der beder og taler. En dyb ærbødighed fylder rummet.

Man føler ydmyghed i sindet ved at kigge på jeres ansigter og påskønne jeres tro og hengivenhed for sandheden. Tålmodigt sidder I på disse historiske bænke, som den forløbne tid på en eller anden måde ikke har gjort behageligere.

Navnlig er jeg taknemmelig for børnene, som er tilstede. På Balkonen til venstre for mig kan jeg se en sød pige på måske lo år. Jeg kender ikke dit navn, og ved ikke, hvor du kommer fra. Men dette ved jeg imidlertid: at dit smils uskyld og dine øjnes følsomme udtryk har fået mig til at lægge det budskab til side til en anden gang, som jeg havde forberedt til i dag. I dag er jeg blevet påvirket til at tale til dig.

Da jeg var en dreng på din alder, havde jeg også en lærerinde i søndagsskolen. Fra Bibelen plejede hun at læse for os om Jesus, Forløseren og verdens Frelser. En dag lærte hun os om, hvordan de små børn blev ført hen til ham, så at han kunne lægge hænderne på dem og bede. Hans disciple irettesatte dem, der bragte børnene til ham. „Men da Jesus så det, harmedes han og sagde til dem: ,Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til." (Markus 10:14).

Den belæring har aldrig forladt mit sind. Ja, for nogle få måneder siden lærte jeg igen dens betydning at kende og fik del i dens kraft. Herren var min læremester. Må jeg have lov at delagtiggøre jer i denne oplevelse?

Langt borte fra Salt Lake City, Utah og omkring 130 km. fra Shreveport, Louisiane bor familien Jack Methvin. Moderen, faderen og drengene er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Indtil for ganske nylig var der en datter, som ved sin blotte tilstedeværelse bragte velsignelse over hjemmet. Hendes navn var Christal. Hun var kun lo år gammel, da døden gjorde ende på hendes jordiske liv.

Christal holdt meget af at løbe rundt og lege på den udstrakte farm, som hendes familie bor på. Hun var meget dygtig til at ride på heste, og hun blev særlig anerkendt, idet hun vandt præmier på både lokale dyrskuer og på landsskuer. Hendes fremtid tegnede sig lys, og livet var dejligt. Så blev der på hendes ben opdaget en usædvanlig bule. Specialisterne i New Orleans stillede deres diagnose og afsagde deres dom: Ondartet kræftknude. Benet måtte amputeres.

Hun kom sig godt efter operationen, levede lige så frejdig og livsglad som altid og beklagede sig aldrig. Så opdagede lægerne, at kræften havde

bredt sig til hendes små lunger. Familien Methvin fortvivlede ikke, men planlagde i stedet en flyvetur til Salt Lake City. Christal kunne modtage en velsignelse af generalautoriteterne. Familien Methvin kendte ikke nogen af brødrene personligt, så de viste Christal et billede af alle generalautoriteterne, og man foretog et valg. Ved et rent tilfælde blev mit navn valgt.

Christal kom aldrig til at foretage flyveturen til Salt Lake City. Hendes tilstand forværredes. Afslutningen nærmede sig. Men hendes tro vaklede aldrig. Til sine forældre sagde hun: „Er det ikke snart stavskonference? Er der så ikke en af generalautoriteterne, som bliver kaldet til at komme herned? Og hvorfor skulle det ikke blive bror Monson? Hvis jeg ikke kan rejse til ham, kan Herren sende ham til mig."

I mellemtiden udviklede der sig i Salt Lake City, hvor ingen kendte til de begivenheder, der udspandt sig i Shreveport, en meget usædvanlig situation. Den weekend, da der skulle afholdes stavskonference i Shreveport, Louisiana stav, var jeg blevet kaldet til at rejse til El Paso, Texas. Præsident Ezra Taft Benson kaldte mig ind på sit kontot og forklarede, at en af de andre brødre havde udført noget forberedende arbejde i forbindelse med delingen af staven i El Paso. Han spurgte mig, og jeg havde noget imod, at en anden blev sendt til El Paso, og jeg et andet sted hen. Det var selvfølgelig ikke noget problem — et hvilket som helst sted ville være i orden for mit vedkommende. Så sagde præsident Benson: „Bror Monson, jeg føler mig tilskyndet til at lade dig besøge staven i Shreveport i Louisiana." Jeg påtog mig opgaven. Dagen kom, og jeg ankom til Shreveport.

Den lørdag eftermiddag var spækket med møder — der var et møde med stavspræsidentskabet, et med præstedømmets ledere, et med patriarken og endnu et med stavens lederskab. Temmelig undskyldende spurgte stavspræsidenten Charles F. Cagle mig, om min tidsplan kunne tillade mig at give en ti-årig pige, som var ramt af kræft, en velsignelse. Hendes navn var Christal Methvin. Jeg svarede, at hvis det var muligt, ville jeg gøre det, og jeg spurgte så, om hun ville komme med til konferencen, eller om hun var på et hospital i Shreveport. Eftersom præsident Cagle vidste, at tiden var meget nøje planlagt, nærmest hviskede han, at Christal var lænket til sit hjem — mere end 130 km fra Shreveport!

Jeg undersøgte mødeplanen for den pågældende aften og næste formiddag — ja, endog tidspunktet for min afrejse. Der var simpelthen ikke nogen tid til rådighed. Et alternativt forslag faldt mig ind. Kunne vi ikke huske på den lille pige i vore bønner ved konferencen? Herren ville bestemt forstå det. På det grundlag fortsatte vi med de planlagte møder.

Da familien Methvin fik besked om det, var de forstående, men der kunne også spores skuffelse. Havde Herren ikke hørt deres bønner? Havde han ikke sørget for, at bror Monson kunne komme til Shreveport? Igen bad familien — bad om en sidste gunst — at deres dyrebare Christal måtte få sit ønske opfyldt.

I samme øjeblik familien Methvin knælede i bøn, viste uret i stavscentret 19.45. Lederskabsmødet havde været inspireret. Jeg var i færd med at sortere mine notater som forberedelse til at stå op på talerstolen, da jeg hørte en stemme tale til min ånd. Budskabet var kort, ordene var bekendte: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til." (Mar. 10:14). Mine notater blev slørede og udviskede. Mine tanker vendte sig mod en lille pige, der trængte til en velsignelse. Beslutningen var truffet. Mødeplanen blev ændret. Trods alt var mennesker mere værd end møder. Jeg henvendte mig til biskop James Serra og bad ham forlade mødet og underrette familien Methvin. Familien Methvin havde netop rejst sig fra deres bøn, da telefonen ringede, og det budskab blev givet dem, at vi tidligt søndag morgen — på Herrens dag — i en bønnens og fastens ånd ville rejse til Christals sygeleje.

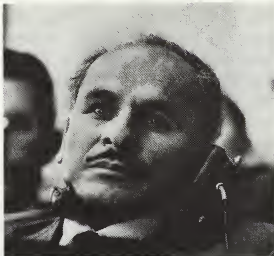
Jeg vil altid huske og aldrig glemme den tidlige morgentur til det stykke Himmel på jord, som familien Methvin kalder deres hjem. Jeg har været på hellige steder — ja, i hellige huse — men aldrig har jeg stærkere følt Herrens nærværelse end i familien Methvins hjem. Christal så så lillebitte ud, som hun lå der fredeligt i sådan en stor seng. Værelset var lyst og muntert. Solskinnet fra vinduet mod øst fyldte soveværelset med lys, som Herren fyldte vore hjerter med kærlighed. Familien samledes omkring Christals sygeleje. Jeg kiggede på en lille pige, der var for syg til at kunne rejse sig — næsten for svag til at kunne tale. Hendes sygdom havde nu gjort hende blind. Så stærk var ånden, at jeg faldt på knæ, tog hendes svage hånd i min og ganske enkelt sagde: „Christal, jeg er her." Hendes læber skiltes, og hun hviskede: „Bror Monson, jeg vidste, du ville komme." Jeg så mig omkring i værelset. Ingen stod op. Alle havde bøjet deres knæ. Der blev givet en velsignelse. et svagt smil gik hen over Christals ansigt. Hun hviskede et „tak",

som var en fyldestgørende afslutningsbøn. Tavse gik alle ud af værelset.
Fire dage senere, om torsdagen, da kirkens medlemmer i Shreveport delte deres tro med familien Methvin, og Christals navn blev husket i en særlig bøn til en venlig og kærlig Fader i Himlen, forlod Christal Methvins rene ånd sit sygdomshærgede legeme og drog ind i Guds Paradis.
For dem af os, som knælede den sabbatsdag i et solfyldt soveværelse, og især for Christals mor og far, når de dagligt går ind i dette samme værelse og husker på, hvordan hun forlod det, vil Eugene Fields udødelige ord vække dyrebare minder:

Den lille legetøjshund står dækket af støv,
men støt og trofast den står;
og den lille legetøjssoldat står rød af rust,
og hans gevær smuldrer i hans hånd.
Der var en tid, da den lille legetøjshund var ny;
og den lille soldat kunne bruges.
Og det var dengang, da vores lille gut
kyssede dem og satte dem der.
„Nu må I ikke gå, før jeg kommer," sagde han.
„Og lad være med at larme!"
Så stolprede han over til sin barneseng
og drømte om de skønne legesager.
Og medens han drømte blev vor lille gut,
vækked af en engels sang.
Hvor årene er mange, årene er lange,
men de små legetøjsvenner er trofaste!
Hvor trofast de står og venter på lille gut.
Hver og een på samme gamle plads
og venter på en lille hånds berøring,
venter på et lille ansigts smil.
Og de tænker, mens de venter gennem disse lange år:
„Hvad er der blevet af vor lille gut
siden han kyssede os og anbragte os her?"
(„Little Boy Blue", *One Hundred and One Famous Poems,*
side 15. Reilly and Lee, Chicago, 1958).

For os er der ingen grund til at undres eller vente. Mesteren sagde: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Joh. 11:25-26).
Til jer Jack og Nancy Methvin siger han: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst." (Joh. 14:27).

Til dig, min lille pige oppe på balkonen og til troende overalt bærer jeg mit vidnesbyrd om, at Jesus fra Nazareth virkelig elsker sine børn, at han lytter til jeres bønner og besvarer dem. Mesteren ytrede virkelig disse ord: „Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til. (Mar. 10:14).
Jeg ved, at det var disse ord, han talte til en apostel, der havde fået til opgave at rejse til Shreveport i Lousiana — for jeg hørte dem.
Og disse sandheder bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

En profets tro

ÆLDSTE A. THEODORE TUTTLE
De halvfjerds' første Råd

Siden præsident Kimballs inspirerede missionærkald til medlemmerne i 1974 er der sket meget — det er nødvendigt, at der sker meget mere.
I dag savner vi Milton R. Hunter. Han var en fremragende og dygtig tjener og en loyal ven. På præsident S. Dilworth Young og De halvfjerds' første Råds vegne byder jeg ældste Gene Cook hjertelig velkommen som medlem af Det første Råd. Han møder velkvalificeret, veluddannet og med stor kapacitet. Han elsker Herren, han kender hans værk og er det fuldstændig hengivent. Vi føler, at I glæder jer sammen med os over meddelelsen om at organisere det første kvorum af halvfjerdser. Vi byder af hele vort hjerte velkommen til de første tre medlemmer af dette kvorum: Ældste Charles Didier, ældste William Bradford og ældste George Lee. Disse mænd er viljefaste, de har bevist deres evner. De er fremragende missionærer, og vi glæder os til det privilegium at arbejde sammen med dem.
Der er stor kraft i tro. „Tro er den bevægende årsag til al virksomhed..." (Joseph Smiths *Forelæsninger om troen,* side 3).
Profeten Joseph sagde: „Det var ved tro, at verdenerne blev beredte, Gud talte, kaos hørte op, og verdener blev bragt i orden formedelst den tro, der var i ham. Ligeså med mennesket; det talte ved tro i Guds navn, og solen stod stille, månen adlød, bjerge flyttede sig, fængsler faldt... Havde det ikke været for troen, som var i menneskene, kunne

de have talt til solen, månen, bjergene, fængslerne ... forgæves! Troen er altså det første store, styrende princip, som har kraft, herredømme og myndighed over alle ting; ... Uden den er der ingen kraft, og uden kraft kunne der ikke blive nogen skabelse eller tilværelse! ...

Når en mand virker ved troen, anvender han åndelig kraft i stedet for fysisk kraft. Det er ved ord, i stedet for fysiske kræfter, at ethvert væsen virker, når det virker formedelst tro." (Samme side 3-4).

Jeg tror, at der forudsættes to former for tro. Den form, jeg har talt om — tro på, at Gud lever og regerer i Himmelen — støtter os i livets udfordringer. Den sætter os i stand til at holde ud uden at give op og at bære de prøvelser, der kommer til os alle. Denne tro har karakteriseret dette folks livsførelse gennem hele dets historie. Det er en stor arv at tage op og testamentere videre.

Der findes en anden form for tro; den er stærkere, den er mindre kendt, man lægger ikke så ofte mærke til den. Denne tro på Gud afgør vor evne til at få vore retfærdige ønsker opfyldt. Det er den skabende og levende form for tro. Det er den tro, som, hvis den ikke blev udøvet, ville hindre tingene i at ske. Det er den store årsagskraft i menneskelivet. Det er den tro, som flytter bjerge.

Skrifterne lærer os, at visse af Himmelens kræfter styres af jordiske menneskers tro. Herrens evne til at hjælpe os med at få tingene til at lykkes begrænses kun af vor tro på ham. „Thi dersom der ikke findes tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem; derfor viser han sig ikke for dem, førend de tror ... og ingensinde har nogen udført mirakler, som ikke først har haft tro; derfor troede de først på Guds Søn." (Ether 12:12, 18).

Ligesom tro uden gerninger er død, således er gerninger uden tro døde. Vi kan få retfærdige ønsker til at gå i opfyldelse, for vor Mester har sagt: „Det ske dig efter din tro." (Matt. 9:29).

Det sidste halvandet år har jeg set hvordan denne form for tro har *været årsag til,* at noget er sket. Det begyndte med en profet. Han talte. Hans ord satte åndelige kræfter igang, som hidtil havde slumret. Folk handlede. De omvendte sig. De forandrede sig. Begivenhederne ændredes.

En profet profeterer ikke blot om ting, der skal ske. En profet får — ved udøvelse af tro — tingene til at ske.

Lad mig fortælle jer, hvad der er sket, siden den profet talte.

Han bad om flere missionærer — og der kom flere! De kom fra dele af verden, hvorfra der aldrig før var kommet missionærer — og i større antal. Først kom de en og to ad gangen, så i snesevis, i hundredvis, og nu i tusindvis. Hjerter røres, livsførelser ændres, ungdommen bliver modtagelig, offergaverne øges, forældre græder af glæde. Man gør en profet glad.

Sædvanligvis lytter folk ikke til statistikker, men disse gør indtryk. For halvandet år siden havde man i Brasilien kun 40 lokalmissionærer; i dag har man over et hundrede. Overalt i Syd-Amerika, Mexico, på havets øer, i Europa og i andre dele af verden er der lignende reaktioner.

For halvandet år siden var det samlede antal missionærer i missionerne over hele verden 17.600. På det tidspunkt tydede vor planlægning på, at vi muligvis ville have 19.000 ved dette års slutning. Vi har allerede over 21.000! Ved årets udgang vil vi være oppe på over 22.000.

Lad mig fortælle, hvad der virkelig sker, når missionærer tjener.

Vi havde i vort nabolag en ung mand, som regelmæssigt gik forbi vort hus og styrede lige mod postboxen; han ventede utålmodigt på sit kaldsbrev. Efter at hans anbefaling var sendt ind, varede det tilsyneladende usædvanligt længe før brevet kom. Jeg bemærkede følgende scene den dag, brevet kom: Han åbnede det henne ved postboxen, kaldte på sin ven, og de glædede sig sammen over det. Han næsten sprang hen ad vejen for at dele den gode nyhed med familien. Nogle få minutter efter kom hans 16-årige søster slentrende forbi på vej hjem. Jeg hilste på hende og nævnede blot lige, at hendes bror havde modtaget sit kald til at tage på mission. Øjeblikkeligt skiftede hun tempo og løb hele vejen hjem for at være med i glæden over broderens kaldelse. Tænk på den forventning, den glæde, der fylder hundredvis af hjem og hundreder af hjerter hver eneste uge — for dette er et familiekald.

Denne tjenestegerning velsigner ikke blot de hjem, hvorfra missionærerne kommer, den velsigner også de hjem, som missionærerne besøger. En ung dame, som arbejdede blandt indianerne, skrev: „Navajoindianerne er et storslået folk. Ord kan ikke udtrykke min kærlighed til dem ... Navajo-folket accepterede mig, en hvid pige, som en af deres egne. De kaldte mig deres hvide datter. Jeg havde en hård tid med sproget, men jeg kunne undervise ved at læse lektierne. Jeg var så heldig at have navajokammerater, som kunne forklare i detaljer. Vi kunne kommunikere med kærlighed. Jeg lærte, at kærlighed er det skønneste sprog at lære at kende. Dette folk elskede mig, og jeg elskede dem. Vi talte sammen med smil, latter og somme tider med tårer. De var tålmodige med mit ufuldkomne navajosprog og hjalp mig, når der var et ord, jeg ikke kunne klare. Jeg rejste med et vidnesbyrd i mit hjerte og en følelse, der ikke lader sig beskrive i ord ..."

Hun slutter med: „I december traf jeg en hjemvendt missionær. Vi forelskede os i hinanden og er blevet viet i templet."

Medens vi boede i Syd-Amerika, nåede vor ældste søn den alder, hvor han

kunne komme på mission. Han var den første missionær, der skulle forlade vor lille gren, der hovedsagelig bestod af omvendte. Afslutningsbønnen ved hans afskedsmøde blev bedt af en af de nyomvendte. Han gav udtryk for denn tanke: „Himmelske Fader, vi har set missionærer komme; de har velsignet vort liv. Nu forstår vi, at vi selv skal sende missionærer ud. Hjælp os at opdrage vore sønner til at tjene."

Den troens bøn blev besvaret. Da den mands søn var 19 år, blev han kaldet til at rejse til Italien. Jeg modtog følgende om ham fra præsidenten i den gren, hvor han arbejdede:

„Vi har kendt ældste LaBuonora siden han ankom for et halvt år siden ... i den korte tid, han har været her, har han døbt ni mennesker. Eftersom du kendte ham før, vil jeg dele en lille oplevelse med dig. Vi besøgte et af vore syge medlemmer på hospitalet ... I afdelingen med ca 20 patienter befandt der sig en tre-årig dreng, hvis mor havde forladt ham, da han blev født. Der havde ikke været nogen som kunne elske ham. Barnet legede i sin kravleseng og trængte til at få næsen pudset. Så tørrede ældste LaBuonora næsen på ham med samme blidhed som en virkelig far, holdt ham i sine arme et øjeblik, kyssede ham og lagde ham tilbage i sengen. Udtrykket i barnets ansigt var en blanding af overraskelse og tryghed. Vi tror, at denne unge mand er den fineste missionær, vi har truffet. Hvilken velsignelse han er for vor mission og vor gren."

Det er et yderligere bevis på tro at bemærke, at præsident LaBuonora, den far, som bad om, at de måtte kunne opdrage deres sønner til at tjene, siden har sendt endnu en søn ud i missionsmarken.

Under en flyvetur for nylig sad en ung, kvindelig missionær sammen med søster Tuttle og mig. Hun kendte os ikke, da hun satte sig og indledte en samtale. Da hun opdagede, hvem jeg var, udbrød hun skuffet: „Årh, det var ærgerligt, så kan jeg ikke engang give jer en Mormons Bog. Jeg havde ellers tænkt, jeg ville dele tre bøger ud til interesserede, inden jeg nåede New Zealand."

Brødre og søstre! Vi står overfor en anden udfordring: Vi skal selv være missionærer. Vi har ikke haft så stor succes med det, som vi har haft med at skaffe missionærer. Vi har nu en anledning til allesammen at udøve denne anden form for tro.

Det er nødvendigt, at vi sætter personlige mål og familiemål. At vi gør opnåelsen af disse mål til emme for oprigtig bøn, udøver vor tro på Gud og bliver årsag til, at vi får succes. For halvandet år siden sagde præsident Kimball: „I vor stavs- og distriktsmissionærarbejde ... er vi knap nok begyndt ...

Stavsmissionærarbejdet er en stor, sovende kæmpe, men den er begyndt at røre på dig. Vi forventer nu, at alle stavspræsidenter viser dette arbejde større opmærksomhed, og at de gør tre ting: 1) opstiller mål for staven, 2) sørger for, at deres halvfjerdser er korrekt organiserede, og fungerer rigtigt for at 3) hjælpe enhver familie til at dele evangeliet med en anden familie. I dette arbejde må hvert medlem øge deres indsats, ligesom vor leder har gjort — et faktum, der blev så smukt bekræftet her til morgen.

Der er plads for enhver i kirken til at virke som missionær, enten hjemme eller udenlands, for mennesker på denne side af sløret eller på den anden side.

For halvandet år siden var der én eneste mand, der gav udtryk for sin tro på, at missionærarbejdet kunne forbedres, blive mere effektivt og mere produktivt. På det tidspunkt syntes det umuligt. Hans rådgivere lagde imidlertid omgående deres tro til hans tro, og den blev tredoblet. Så sluttede De Tolv sig til dem, og kirkeledere og mange medlemmer har atter og atter føjet deres tro hertil. Tro kaldte troen frem, og et mægtigt værk går nu fremad. Vor frelse og alle vor Faders børns frelse vil blive bestemt af vor lydighed mod den levende profets ord. Lad os stå op og udøve større tro på Gud.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette værk er sandt, og at præsident Kimball er en levende profet. I Jesu Kristi navn. Amen.

Også du bør vide

ÆLDSTE MARION D. HANKS
Assistent til De tolvs Rød

Vi har mange gange sagt, at vi tror unge mennesker lærer mere af vor opførsel som forældre end fra de lektier, vi bevidst giver dem. De lærer retskaffenhed ikke så meget ved at høre den prædiket som ved at betragte og komme sammen med folk, for hvem retskaffenhed er den fastsatte norm. Unge mennesker er tilbøjelige til at efterligne det, som vi virkelig er, ikke hvad vi siger, vi er, eller endog hvad vi måske tror, vi er. Ingen lektie er vigtigere end eksemplet på dagligdagens retskaffenhed og fuldstændig ærlighed hos ansvarsfulde borgere.

Men det må ikke så tvivl om det livsvigtige ved den mulighed vi har som forældre og voksne for at videregive vores kundskab og forståelse og vor oprigtige overbevisning til vore børn og andre af den unge generation. Og det undskylder os heller ikke fra vores hellige forpligtelse til at gøre det. De lektier, vi som børn lærte af vore forældre, forbliver tydelige og klare for os. Den forståelse, man har opnået gennem sin fars rådgivning, sidder fast i bevidstheden.

Vi har ansvaret for ikke under nogen omstændigheder at fratage vore børn muligheden for at lære sådanne principper af os, som danner grundlaget for alt, hvad der er godt i os.

De, der kender skrifterne, er opmærksomme på, at mange af de kraftigste, mest indflydelsesrige og personligt værdifulde belæringer i de hellige optegnelser er fra forældre til deres egne børn, ofte fra fædre til sønner.

Da jeg aldrig opnåede at kende min egen far, fordi han døde i min spæde barndom, har det været af særlig stor betydning for mig at finde ud af, hvad det var forældre, og især fædre, var ivrige efter at lære deres sønner. At føle dybden af deres ønske om at gøre deres egne børn bekendt med det, som var blevet af så stor betydning for dem selv.

Et stærkt og meget motiverende eksempel på en fars instruktioner til sine børn findes i den serie kapitler, hvor Alma giver sine sønner sit livs mest dybsindige lektier. Ud fra sine egne erfaringer (for han havde oplevet begge slags, sådan som de fleste af os), havde han opnået visse livsvigtige overbevisninger, som han var ivrig efter at belære om. Om tre sådanne forhold taler denne ydmyge mand i et stærkt og følelsesbetonet vidnesbyrd til sin søn Helaman (Alma 36) og gentager dette vidnesbyrd over for sine andre børn.

„Min søn," siger han, „du er endnu ung, og derfor formaner jeg dig til at give agt på mine ord og lære af mig; thi jeg ved, at hver den, der sætter sin lid til Gud, vil blive styrket i sine prøver og trængsler og genvordigheder og vil blive ophøjet på den yderste dag.

Og jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg ved dette af mig selv, ikke af det timelige, men af det åndelige, ikke af det kødelige sind, men af Gud." (Alma 36:3-4).

„Men det er Guds ånd, som er i mig, der kundgør mig disse ting; thi dersom jeg ikke var blevet født af Gud, ville jeg ikke have haft kundskab om disse ting.

. . . og først da jeg råbte til den Herre Jesus Kristus om nåde, fik jeg forladelse for mine synder. Men jeg råbte til ham og fik fred i sjælen." (Alma 38:6,8).

„Og jeg er blevet styrket under allehånde prøvelser og trængsler, ja, i alle slags genvordigheder . . . ja, jeg sætter min lid til ham, og han vil fremdeles udfri mig." (Alma 36:27).

„Min søn, jeg har sagt dig dette, for at du kunne lære visdom, så du kunne lære af mig, at der ikke er nogen anden vej og heller ikke noget andet middel, hvorved man kan blive salig, uden i og ved Kristus. Han er verdens liv og lys. Han er sandhedens og retfærdighedens ord." (Alma 38:9).

Det var denne fars første store vidnesbyrd til hans sønner: at han vidste, på den eneste måde mennesker kan vide — det vil sige gennem Ånden — at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at gennem ham kan de angerfulde igen fødes.

Der er et andet forhold, hvorom Alma vidnede for sin søn- at fra det tidspunkt, da han fik sit eget vidnesbyrd fra Herren, sagde han: „Jeg har arbejdet uden ophør for at bringe sjæle til omvendelse, for at få dem til at tage del i den store glæde, som jeg følte, så at de også kunne blive født af Gud og blive fyldt med den Helligånd.

Min søn, Herren giver mig overordentlig stor glæde ved frugten af mit arbejde;

Thi ved ordet, som han har skænket mig, er mange blevet født af Gud og har smagt, som jeg har smagt, og har set øje til øje, som jeg hat set; derfor kender de det, som jeg har talt om, som jeg kender det, og den kundskab, jeg har, er af Gud." (Alma 36:24-26).

Fordi han vidste, modtog mange andre den samme velsignelse. Han var blevet et villigt og effektivt instrument i Guds hænder til at bringe andre til kundskab om sandheden.

Men dette var ikke nok for Alma, således som det aldrig er for nogen, som har et vidnesbyrd fra Ånden, og som elsker nogen højt. Derfor havde han et tredie vitalt budskab at give:

„Men min søn, det er ikke alt; thi du bør vide, som jeg ved." (Alma 36:30).

Naturligvis! Det er ikke nok for nogen kærlig far, at han selv har et vidnesbyrd, og heller ikke nok, at han har hjulpet andre til at opnå kundskaber om sande principper. Han kan ikke være virkeligt tilfreds, medmindre de, som han elsker mest, også har kundskab. Det er med enhver virkelig far, som det var med den gamle Israel;

„. . . tilstøder der (min søn) en ulykke . . . bringer I mig mine grå hår ned i Dødsriget med sorg!" (1. Mos. 42:38).

Og med Juda:

„Thi hvorledes skulle jeg kunne drage hjem til min fader, når jeg ikke har drengen med?" (1. Mos. 44:34).

Det var disse, der var de livsvigtige forhold, som Alma måtte være sikker på, at hans sønner forstod. Han lærte dem mange beslægtede sandheder, mange vidunderlige principper, men ingen var vigtigere: Han vidste det! Formedelst Guds godhed og barmhjertighed vidste han det!

Gennem ham blev andre belæret. Men det var ikke nok; hans sønner måtte også have besked! Det samme vidnesbyrd, som jeg bærer her i dag for mine egne børn. Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Fordi jeg ved det, har andre fået chance for at lære.

Men det er ikke nok, mine børn! I må vide for jer selv.

Og jeg må også tilføje noget andet, som I må vide. Alma forstod på en særlig måde den vidunderlige velsignelse: Guds tilgivelse. Det er nedskrevet, at i hans ungdom herskede der rundt i landet et klima af manglende tro, af åndeligt, mørke: „Mange af den opvoksende slægt . . . troede ikke på deres fædres overleveringer.

De trode ikke, det der var blevet talt om de dødes opstandelse, og de troede heller ikke på Kristi tilkommelse. For deres vantros skyld kunne de ikke forstå Guds ord, og de blev hårdhjertede.

. . . de ville ikke lade sig døbe, og de ville heller ikke slutte sig til kirken . . . og de ville ikke påkalde Herren, deres Gud." (Mosiah 26:1-4).

Alma, en profets søn, og hans kammerater, sønner af en retskaffen konge, blev smittet af oprørsånden og benyt-

tede deres særlige gaver og talenter til at ødelægge troen. „Han (og de) blev en stor hindring for Guds kirkes fremgang, idet han stjal folkets hjerter og forårsagede stor uenighed mellem folket og gav Guds fjende lejlighed til at udøve sin magt over dem." (Mosiah 27:9).

De oplevede nogen tid senere den lidelse og sorg, som uværgerligt følger en sådan handling. På grund af Guds barmhjertighed og deres fædres, præstedømmelederes og folkets faste og bønner og efter vanskelig omvendelse, der indbefattede pine og smerte så dyb og intens, at den næsten ødelagde dem, lærte også de velsignelsen ved omvendelse og tilgivelse og den helende kraft i tro. De forandrede deres levevis, blev tilgivet og anvendte derefter hele deres energi i forsøg på at genoprette det forgjorte ved at gøre godt.

Der findes en vidunderlig beskrivelse i optegnelserne om det program, hvorved disse tidligere kammerater på den gale vej nu var blevet „stærke i kundskaben om sandheden, thi det var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud. (Alma 17:2-3).

Nu som altid er det vigtigt at enhver mand benytter sine evner, „tager retfærdigheden i sine hænder og omgjorder sine lænder med trofasthed og opløfter sin røst til advarsel for jordens indbyggere . . ." (L. & P. 63:37).

„. . . hver mand advarer sin næste i mildhed og sagtmodighed." (L. & P. 38:41).

Og lad enhver af os huske, at blandt vore naboer er sådanne af vor egen stand, som også bør vide for sig selv. Almas far havde et vidnesbyrd, men det var ikke tilstrækkeligt for Alma.

Enos' far vidste det og belærte ham, men ikke før Enos' „sjæl hungrede" og han anråbte sin Skaber i en kraftig bøn og påkaldelse, opnåede han vidnesbyrdet.

Opsummeringen af dette vidnesbyrd til dig fra fortiden og fra din far, min søn, lyder således: At jeg ved, at Gud lever, og at vi er hans børn. Du og jeg er samtidige i lys af evigheden. Jeg forstår og ved, at vor himmelske Fader glæder sig over kærlig væremåde, et godt omdømme og retskaffenhed på jorden, og at han vil opretholde og støtte sine børn i deres glæder og deres bekymringer. På grund af at denne viden er kommet til mig fra Gud gennem Ånden, ved også andre det og har smagt denne kundskabs sødme og glæde.

Men også du må vide det.

Når du ved det, vil du blive et bedre menneske, end du ellers ville være, en bedre mand end din far. Du vil være, som én skrev for 600 år siden, mere ivrig efter at eje sand ydmyghed og leve et dydigt liv og på den måde behage din himmelske Fader, end efter at være dygtig til at tale om ham. Du vil foretrække at „føle anger fremfor at vide, hvordan du skal forklare den" (Tomas á Kempsis: *The Imitation of Christ,* side 2. 1940).

Gud velsigne jer og alle sønner og døtre hvor som helst, at enhver af jer vil søge at skabe et liv helliget tjeneste og opofrelse, yde ægte kærlighed og vælge den kurs som discipel, der vil kræve alt, hvad vi har at give. Må jeres tilværelse blive rig gennem personlig oplevelse med den Guds kærlighed, som manifesteres gennem Jesus Kristus og fra hvilken intet andet end I selv kan adskille jer. Gud velsigne jer, så I kan blive aktivt engageret i gode gerninger, men ikke lade jer stille tilfreds med at lade det evangeliske lys blive gemt under en skæppe af aktiviteter, der er beregnet på at holde jer harmløst beskæftiget, men at I vil finde og næres af livets brød og ønske at dele det med andre.

Jeg vidner om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at dette er hans gerning. I Jesu Kristi navn. Amen.

Dette særlige program inden for kirken vinder national anerkendelse, idet det svejser familierne sammen i kærlighed og forståelse.

Familiens hjemmeaften

ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE
Assistent til De Tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre, jeg vil gerne her i eftermiddag sige noget om familiens hjemmeaften. Da præsident Kimball talte ved områdekonferencen i Stockholm, pegede han på det store behov, der er for undervisning i hjemmet og for familiehjemmeaftener som middel til at løse verdens problemer. Han sagde: „Tidernes holdning er verdslighed. Bøllementaliteten florerer. Unge mennesker fra familier, der må anses som gode familier, giver udtryk for deres oprørske holdning gennem ødelæggende og nedbrydende handlinger. Mange trodser og modarbejder lovens håndhævere. Respekt for autoriteter — det være sig verdslige, religiøse eller politiske — synes at ligge på et meget lavt niveau. Umoralitet, hang til narkotiske stoffer, almindelig moralsk og åndelig forringelse synes at tage til, og verden er i oprør. Men i vore dage har Herren givet os sit gamle program i nyt tilsnit, og det giver os det løfte, at det kan få verden til at vende tilbage til sund og normal levevis, til et sandt familieliv, til indbyrdes afhængighed inden for familien. Det går ud på, at familiefaderen igen skal stå på sin retmæssige plads i spidsen for sin familie; moderen skal hjem fra sin tilværelse ude i samfundet og på arbejdsmarkedet, og børnene holde sig borte fra al for megen fornøjelse og morskab. Belæringen i hjemmet med dens fornemste aktivitet, hvis folk vil gøre brug af dette programs redskaber." (Citat fra Præsident Kimballs tale ved forældremødet under områdege-

neralkonferencen i Stockholm afholdt den 17. august 1974 kl. 19:00).

Ved oktoberkonferencen i 1964 præsenterede præsident David O. McKay igen et familiehjemmeaftensprogram, som var udarbejdet til at skulle bistå forældrene i belæringen om evangeliet i hjemmet. Siden da er dette betydningsfulde program blevet fremhævet af kirken. Mandag aften er af hele kirken blevet afsat til afholdelse af familiens hjemmeaften. En smuk håndbog bliver udarbejdet hvert år af en stab af ekspertskribenter.

Hvert år bliver der nu trykt mere end 907.000 eksemplarer af håndbogen „Familiens hjemmeaften" — omkring 830.000 på engelsk og 77.000 på sytten andre sprog. De bliver distribueret i 48 lande. I håndbogen „Familiens Hjemmeaften" for 1973-74 udtalte Det første Præsidentskab: „Vi vil blot minde jer om, hvor vigtig familieenheden er i hele vor himmelske Faders plan. Ja, i virkeligheden er kirkens organisation til for at hjælpe familien og dens medlemmer til at nå ophøjelse. Den vigtigste funktion, et SDH-hjem har, er at sikre, at ethvert af familiens medlemmer arbejder på at skabe et klima og forhold, hvori alle kan udvikle sig hen imod fuldkommenhed. For forældrene kræver dette, at de ofrer mere tid og energi end det tager blot at sørge for deres børns fysiske behov. For børn betyder det, at de må kontrollere deres naturlige tendens til selviskhed.

Forældre og børn må være villige til at sætte familieansvaret højest for at kunne opnå familieophøjelse." (Budskab fra Det første Præsidentskab i „Familiens Hjemmeaften" 1973-74.).

Vort familie hjemmeaftensprogram har vundet udbredt opmærksomhed i De forenede Stater. Mange enkeltpersoner, grupper og organisationer uden for kirken har skrevet efter oplysninger om programmet og har bedt om håndbogen. Jeg vil gerne citere nogle få af dem:

Immanuel Lutheran Church of Lincoln, Nebraska:

„Jeg så for nylig et eksemplar af Deres håndbog 'Familiens Hjemmeaften'. Jeg blev meget betaget af dens kvalitet og af den fremgangsmåde, der bruges i programmet."

Trinity Evangelical Divinity School, Deerfield, Illinois:

„Jeg har for nylig set noget materiale om Deres familiehjemmeaften. Jeg ville være meget interesseret i at få eksemplarer af alt, hvad der er af tilgængeligt materiale, navnlig håndbogen 'Familiens Hjemmeaften'".

Oklahomas sundhedsministerium:

„Vi er blevet opmærksomme på, at Deres kirke har igangsat et nyt program, der fremhæver betydningen af familiefællesskab, et program, De kalder 'Familiens Hjemmeaften'. Vi tror, at den vigtigste kilde til en sund udvikling er et godt familieliv. Det ville glæde os, hvis De ville delagtiggøre os i oplysninger om Deres program."

Der er blevet skrevet mange artikler både i den nationale og i den lokale presse, som omtaler vore bestræbelser rosende. Afdøde Mr. Louis Cassels fra United Press International skrev følgende efter at have overværet en familiehjemmeaften:

„Et barn får sin mest betydningsfulde religiøse belæring i hjemmet. Det er meget vanskeligt for søndagsskolen eller en hvilken som helst anden institution inden for kirken at bibringe børn kristen tro, hvis de ikke har mødt den i deres familieliv.

„Alle religiøse sekter er enige heri. Een sekt — Jesu Kristi af Sidste Dages Hellige — foretager sig noget effektivt for at hjælpe familien med at løse deres vigtigste opgave, den religiøse opdragelse af deres børn.

„I omkring 350.000 mormon-hjem over hele verden holder forældre og børn hver mandag i fællesskab „Familiens Hjemmeaften" . . .

„Det som gør størst indtryk på en udenforstående, der overværer en mormon familiehjemmeaften, er den naturlige åbenhed, den uselviske og villige måde, hvormed en ældre teenager tager del i programmet . . .

„De sidste dages helliges præsident, Harold B. Lee er en meget stærk fortaler for begrebet hjemmeaften. Han sagde for nylig til en gruppe mormonledere at 'det mest betydningsfulde af Herrens arbejde vil være det der gøres indenfor vore egne hjem.'

„Præsident Lee siger at familiehjemmeaftener ikke blot er en uvurderlig mulighed for at lære om religion. De tjener også til at forene familier, til at bygge bro over generationskløften og til at bevare kommunikationen mellem forældre og børn.

„Mormon-præsidenten fortalte United Press International's nyhedsbureau, at når hjemmet fungerer på rette måde, er der blevet gjort meget for at forhindre problemer i at opstå. Meget af det, vi gør, både i verden og i kirken bliver gjort for at opveje fiasko i hjemmene. Vi har erfaret, at familiens hjemmeaften er en stor hjælp for forældrene i fremelskelsen af meningsfyldte og nære familieforhold, hvilket hjælper med at få hjemmet til at tjene som et tilflugtsted fra dårlig indflydelse og som en kilde til styrke for hvert enkelt familiemedlem."

Talrige borgmestre og guvernører har erkendt det positive i familiensammenhold og kender den sundhed og orden, som familiens hjemmeaften frembringer. Mange har udstedt en proklamation, hvori de erklærer en uge eller måned for „familieenhedsuge" eller „-måned". For eksempel:

„Eftersom embedsmænd ud over De forenede Stater er alvorligt bekymrede over nedbrydningen af familieenheden og dettes virkninger på samfundet i det hele taget og,

„Eftersom Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har skabt et familiehjemmeaftensprogram, som har vundet anerkendelse verden over, og hvis primære hensigt er at få familierne til at komme sammen een gang om ugen for

at more sig, for at slappe af og for at lære noget, og

„*Eftersom* gode familieforhold udgør den vigtigste kilde til styrke i vort samfund,

„*Derfor* erklærer jeg, Fred Hofheinz, borgmester i Houston, december måned for Familieenhedsmåned.“

Et eksemplar af endnu en fremragende proklamation har vi modtaget fra staten Arizonas guvernør, som anerkendte kirkens praksis gående ud på, at man underviser sine børn ved familiens hjemmeaften. Han roste kirkens familier for dette og anbefalede alle sin stats indbyggere at følge samme praksis, idet han udstedte følgende proklamation: „*Eftersom familien* er den grundlæggende og ufravigelige institution i vort samfund, ... og

„*Eftersom* vi i vor nation iagttager en nedbrydning af familielivet af en størrelsesorden, som er uden fortilfælde i historien, og som har alvorlige virkninger og følger i mange områder af vort samfund, navnlig hvad angør børnenes velfærd, og svækkelsen af Amerikas største enkelte styrke; og

„*Eftersom* der hersker stigende bekymring blandt alle tænkende amerikanere over familielivets opløsning og de virkninger, en sådan ødelæggelse varsler for vor nation;

„*Eftersom* fremtrædende religiøse ledere har sagt: „Ingen succés kan opveje fiasko i hjemmet“ og „Det vigtigste arbejde, du nogen-sinde kommer til at udføre, bliver inden for dit eget hjems fire vægge;“

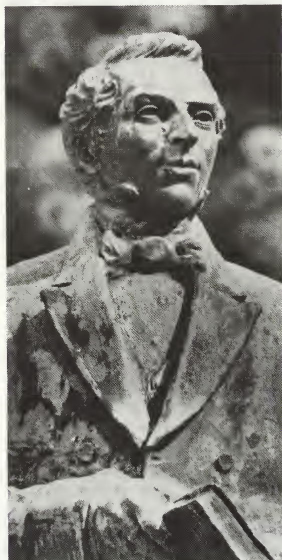
„*Derfor* proklamerer jeg, Jack Williams, Arizonas guvernør, ugen, der begynder med den 2. juni 1974,
som *familieuge,* og jeg henvender mig til alle oprigtige og rettænkende amerikanere, om de vil tænke over betydningen af familieliv for deres eget, deres børns og for deres børnebørns vedkommende og for vor store nations vedkommende ...“

Kirken har også fra De forenede Staters senat modtaget en proklamation fra den 93. kongres, hvor man „roser medlemmerne ... for deres pionerånd, for deres sunde levevis, for deres omsorg for deres medmennesker, og for deres mange præstationer.“

Præsident Kimball sagde: „Disse anerkendelser fra regerings-, stats- og byledere, som ikke medlemmer af kirken, er i høj grad glædelige. De ved, hvad der skaber nationer og regeringer. De ved, hvad der ødelægger byer, stater og regeringer. De ved, at nedbrydningen af familiebegrebet er begyndelsen til samfundets fald. De ved udmærket, at uærlighed, umoralitet, hjem, der er blevet opløst ved skilsmisse, familier, hvis størrelse er kunstigt begrænset, og de voksnes optagethed af underholdning og sex varsler om samfundets sammenbrud.“ (*Ensign*, jan 1975, p. 9.).

Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd, mine brødre og søstre, at dette er Guds værk, at disse brødre, som stiftede familiehjemmeaftensprogrammet, i høj grad var inspireret. Jeg ser i lige så høj grad den inspiration, der gives til dem, der udarbejder håndbogen „Familiens Hjemmeaften“. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Profeten Joseph Smith, som Herren brugte til at genoprette sin kirke i denne uddeling. Statue af Mahonri Young på tempelpladsen i Salt Lake City

Succesberetninger

ÆLDSTE STERLING W. SILL
Assistent til De tolvs Råd.

Som en del af programmet for hvert lederskabsmøde i 1966 afholdt i forbindelse med de kvartårlige stavskonferencer, blev der fortalt to 3-minutters succesberetninger. En succesberetning er et udsnit af en succesfuld erfaring eller oplevelse, der kan være begrænset til en enkelt person og som kan omsættes i en mængde andre menneskers tilværelse.

Som en interessant del af den menneskelige personlighed er hver enkelt person ved sin skabelse blevet begavet med et samlerinstinkt. Og ligesom et egern samler og opmagasinerer agern, samler vi på frimærker og sommerfugle og mønter og aktier og obligationer og forsikringspolicer og fast ejendom og bankkonti. Vi samler også på holdninger, færdigheder, vaner og personlige karaktertræk.

Men siden 1966 har jeg samlet 72 succesberetninger. Der er udsnit af erfaringer gjort af en anden, som jeg så har mejslet, malet og poleret og lært udenad og indspillet for at jeg til mit eget personlige brug kan have dem til rådighed straks og øjeblikkeligt. Og i de tolv minutter af jeres tid, som jeg har fået tildelt i eftermiddag, vil jeg gerne give jer en gave på fire 3-minutters succesberetninger.

Succesberetning nummer et: Efter at Julius Cæsar var blevet snigmyrdet, opdeletes verden i to store krigslejre, den ene anført af konspiratorerne under Brutus, og den anden anført af Octavius Cæsar og Marcus Antonius,

en ven til Julius Cæsar. Under den lange, hårde krig, som fulgte, udmærkede Marcus Antonius sig som den største soldat i verden. Og vi kan spørge os selv: „Hvordan gjorde han det?" Hvis vi kan finde frem til hemmelighederne ved hans succes, kan vi stille dem til rådighed for os selv.

I det følgende er nogle af de spor, som er blevet givet os til Marcus Antonius' bedrifter: „Bevæbnet med sin overbevisende tale, sin logiske styrke, sit mod som leder og sin egen selvdisciplin fejede han alt bort foran sig. Han påtog sig de hårdeste opgaver med det mest enestående gode humør. Han levede i ugevis på en kost bestående af insekter og bark fra træer. Og han vandt sine mænds ubetingede troskab, sit folks hyldest, Octavius' støtte og sin egen selvtillid."

Stående overfor sådan opofrelse og færdighed begyndte fjendens generaler snart en for en at falde ud af kampen. Og da krigen var vundet stod Marcus Antonius hvor den store Julius Cæsar engang havde stået, som verdens herre. Men det var ikke længere nødvendigt at kæmpe. Marcus Antonius blev doven, og dovenskab er årsagen til nogle af de mest tragiske fiaskoer i tilværelsen.

Marcus Antonius tog til Egypten, hvor han blev forelsket i den fortryllende dronning Kleopatra. Han blev et bytte for den bløde luksus, den parfumerede elegance og umoraliteten, som herskede ved det egyptiske hof. Hans store tanker og vid blev indhyllet i vinens tåger, og han blev hvad Pluto betegnede som en „fiskestangs-general". Da Marcus Antonius opgav sit bedre jeg, mistede han sine mænds troskab, sit folks hyldest, Octavius' støtte og sin egen selvtillid. Til sidst blev en soldatergarde sendt afsted for at tage Marcus Antonius i forvaring og føre ham tilbage til Rom i lænker.

Det var ikke nødvendigt med en hær for at besejre Marcus Antonius nu. Blot en håndfuld simple soldater var alt, som var nødvendigt. Imidlertid undgik Marcus Antonius at blive arresteret ved at stikke en daggert i sit hjerte, og medens han lå døende, fortalte han Kleopatra, at der ikke havde været nogen magt i verden, som var stor nok til at besejre dem, kun hans egen magt. Han sagde: „Kun Antonius kunne besejre Antonius". Og da han så de romerske soldaters ankomst og tænkte på den forfærdelige vanære, som han havde bragt over sit land og den skam og ydmygelse, han havde forvoldt sin familie, holdt han sin sidste tale, som William Haines Lyttle har oversat til vers, og heri siger Antonius til Kleopatra:

„Lad ej Cæsars krybende håndlangere
spotte løven således lagt ned;
der var ingen krigerarm, som fældede ham;
det var hans egen arm, som førte slaget.
Han med hovedet i dit skød,
vendte sig bort fra hæders stråleglans.
Beruset af dine kærtegn
smed han som en tåbe en verden bort."

(„Antony and Cleopatra," — The Best Loved Poems of the American People; kompileret af Hazel Felleman, Garden City, New York: Doubleday & Company, 1936, s. 203).

Marcus Antonius havde i sine hænder haft en hel verden i et sikkert greb, og der var ingen på hele jorden, som havde tilstrækkelig magt til at tage den fra ham, undtagen ham selv. Men hver eneste af os har indenfor vores rækkevidde en verden, som er langt mere betydningsfuld end den verden, som tilhørte Marcus Antonius. Der er ingen magt i universet, som kan komme imellem os og det celestiale rige, undtagen vor egen magt. Kun Antonius kan besejre Antonius.

Succesberetning nummer to kommer fra John Bunyans „En pilgrims vandring." Han giver os en beretning om manden med møggreben, som havde tilbragt hele sit liv med at rage jordens ragelse og møg til sig. Imidlertid stod der en engel over hans hoved med en celestial krone i sin hånd, og tilbød ham denne krone i bytte for møget. Men fordi denne mand hadve oplært sig til ikke at se i andre retninger end nedad, ignorerede han englens tilbud, og fortsatte med at rage jordens ragelse og støv til sig.

Der står også en engel over vort hoved med en celestial krone i hånden, og tilbyder at bytte den for vort ragelse, hvis vi blot vil vende blikket mod Gud og mod tro og retfærdighed og viden. Vilddyret blev sat på alle fire og kaster derfor blikket mod jorden, medens mennesket blev skabt oprejst i sin skabers lignelse, for at vi kunne se op til Gud.

Succesberetning nummer tre er den inspirerende historie om Pygmalion og Galatea fra den græske mytologi. Pygmalion var en billedhugger fra Cypern, og, som alle store kunstnere, elskede Pygmalion sit arbejde. Den dag kom, da han skulle lave sit livs store mesterværk. I uforgængeligt elfenben ville han udskære en statue af en smuk kvinde og vise den menneskelige skikkelse og menneskelige personlighed, når den er bedst. Han arbejdede uge efter uge og måned efter måned, indtil statuen endelig var fuldendt. Og den bengivenhed og den kærlighed som Pygmalion havde lagt i sit arbejde var så stor, at guderne bestemte at statuen skulle få kraft til at ånde og bevæge sig og leve. Idet han trådte ned fra piedestalen, kaldte Pygmalion hende for Galatea, og Pygmalion giftede sig med sit værk.

Men dette er meget mere end blot en tom myte, eftersom beretningen om Pygmalion er beretningen om enhver, der nogen sinde vil leve. For Gud har bestemt, at for enhver, der forelsker sig i sit arbejde, vil vedkommendes arbejde leve.

Succesberetning nummer fire drejer sig om kong Richard med „løvehjertet", som regerede over England i den

sidste del af det 12. århundrede. Richard organiserede et korstog til Det hellige Land for at berøve tyrkerne graven. Men ekspeditionen mislykkedes og Richard selv blev taget til fange og sendt i et fremmed fængsel. Under hans fravær overtog forrædere magten, og da Richard endelig havde held til at flygte og vendte tilbage til England, var det nødvendigt af hensyn til hans egen personlige sikkerhed, at han kom forklædt i en almindelig, anonym rustning. Da han nu var i England igen, samlede han nogle af sine trofaste tilhængere omkring sig, for at føre England tilbage i hænderne på dets retmæssige regenter. En af de første ting han gjorde, efter at denne lille gruppe var samlet, var at angribe borgen ved Torquilstone. Torquilstone var fjendens tilflugtssted i hvilken Ivanhoe, kongens trofaste ven og følgesvend, blev såret og kastet i fængsel.

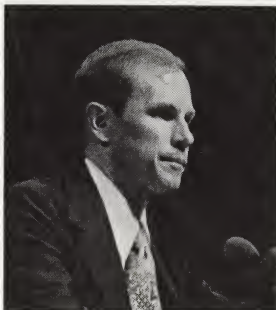
Da Ivanhoe hørte larmen fra angrebet som var ved at finde sted uden for borgen, og eftersom han ikke kunne rejse sig fra sit leje på grund af sine sår og blodtabet, bad han sin sygeplejerske, Rebekka, om at stå ved vinduet og fortælle ham hvad der skete. Det første han ønskede at få at vide var, hvem der var lederen. Og det er den vigtigste ting, man behøver at vide, om noget der finder sted. Så han bad Rebekka om at beskrive insignierne eller andre identifikationstegn på lederens rustning for sig og så ville han vide, hvem han var og hvilke muligheder, de havde for at blive reddet.

Men Rebekka fortalte ham, at lederen kæmpede i en almindelig anonym rustning og at han ikke bar nogen insignier eller identifikationstegn. Ivanhoe sagde: „Så fortæl mig hvordan han kæmper, da vil jeg vide hvem han er." Det vil sige, alle har nogle personlige træk, næsten ligeså karakteriske som fingeraftryk, og den bedste nøgle til en persons identitet er hans gerninger.

Rebekka prøvede derfor at beskrive denne store ridder klædt i en sort rustning, som svang sin økse med tordnende slag, idet han næsten egenhændigt angreb denne fæstning. Og her er nogle af de ting, hun sagde om ham. „Sten og bjælker kastes ned på ham fra borgens mure, men han ænser dem ikke mere, end hvis de var tidselfnug eller fjer." Ligeledes sagde hun: „Han kæmper som om der var 20 mænds styrke i hans ene arm." Og hun sagde: „Det er frygtindgydende og alligevel betagende at se hvorledes een mands arm og hjerte kan besejre hundreders." Jeg tror ikke, at Richards arm var meget stærkere end enhver anden krigers arm, men det er ikke dér styrke kommer fra. Rebekka sagde: „Een mands arm og hjerte." Richard kæmpede med

sit hjerte; han kæmpede for England. Og når man begynder at lægge sit hjerte i sine gerninger, begynder der virkeligt at ske noget.
Ivanhoe vidste ikke, hvem denne mand var. Han vidste at Richard kæmpede på denne måde, men ingen kæmpede som kongen, og han troede at Richard var fange i en østrigsk fangekælder. Og derpå gav han denne store hyldest til en ukendt leder. Han vidste ikke, hvad denne mand hed, men han kendte de karaktertræk som kendetegnede storhed, og han sagde til Rebekka: „Jeg sværger ved mit hus' ære, at jeg ville udholde 10 års fangenskab for at kæmpe en enkelt dag ved denne store mands side i et slag som dette."
Fangenskab ville have været den største straf, Ivanhoe kunne være blevet underlagt, og alligevel sagde han: „Jeg ville med glæde spilde 10 år i en fangekælder for at få det privilegium at kæmpe ved siden af og under denne mands banner for en retfærdig sag."
Vi har en retfærdig sag. Vi har den mest retfærdige sag, verden nogensinde har kendt til. Og det eneste spørgsmål, som forbliver ubesvaret er dette: „Hvordan vil vi kæmpe?" Og vor egen leder har sagt til os: „Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag." (L&P 4:2)
Og nu, som en særlig belønning, vil jeg gerne give jer et 30-sekunders vidnesbyrd om en af de mest vidunderlige succesberetninger, som nogen sinde har fundet sted på denne jord, i hvilken den første profet i vor uddeling har sagt til hele verden:
„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!
Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som bevidnede, at han er Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud." (L&P 76:22-24)
Og må Herren velsigne os med et tilstrækkeligt mål af hans succes, så vi kan opløftes til ham i celestial herlighed. Dette beder jeg oprigtigt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Lad alle dine gerninger være for Herren!

ÆLDSTE GENE R. COOK

Der ligger en lang, lang vandring bag min tilstedeværelse idag på denne talerstol. Mine brødre og søstre, mit hjerte er fuldt. Jeg tror, at jeg mere end noget andet i sandhed vil udtrykke min kærlighed til min Fader i Himlen. Jeg tænker på min hustru, da hun tidligt i morges sagde til mig: „Er du parat til i dag?" De ord har været i mine tanker hele dagen, efterhånden som jeg har forstået, at hvis jeg ikke er parat, så er det for sent. Jeg er begyndt bedre at forstå, at de sidste 34 år har repræsenteret tiden til forberedelse, ikke til i dag, men til det, som er gået forud, de mange, mange „i går". Forberedelsen er kommet gennem de personer, som har stået mig og min familie nær: præstedømmeledere, missionspræsidenter, disse gode brødre i Halvfjerdsernes første Råd, for hvem jeg har arbejdet i nogle år; jeg forstår, at det er i disse „i går", disse mange tidlige morgener, disse mange, lange timer — således som det er blevet beskrevet her i dag — at de fleste af slagene er udkæmpet og vundet.
Jeg vil blot dele én tanke med jer denne eftermiddag, mine brødre ogsøstre. Jeg har tænkt meget over noget, som bror Sill sagde; det var et afsnit fra Alma, udtrykt på en lidt anden måde. Alma sagde følgende:
„Prædik for dem omvendelse og tro på den Herre Jesus Kristus; lær dem at ydmyge sig og at være sagtmodige og ydmyge af hjertet; lær dem at modstå alle djævelens fristelser ved deres tro på den Herre Jesus Kristus . . .
Ja, råb til Gud om hele dit underholh; ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går, lad det ske i Herren, ja, lad alle dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes attrå være til Herren evindelig. Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag." (Alma 37:33, 36-37).
Mine brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd for jer, at Dette er Jesu Kristi Kirke, at han leder den, at han er vor frelses klippe, at vi skal yde ham al vor hengivenhed. Og jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi anvender vor kærlighed på noget som helst andet, vil vi ikke få del i det løfte om, at blive ophøjet på den yderste dag. Jeg bærer mit vidnesbyrd med en sikkerhed, der rækker langt videre end de tilskyndelser vi får til at sige, at dette er Jesu Kristi sande kirke, den eneste på hele jorden — fordi Herren har erklæret det således. Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Kimball er en Guds profet, og jeg ønsker at sige til disse gode brødre, der sidder her foran mig, at jeg lover at gøre hvad som helst brødrene vil have mig til at gøre, af alle mine kræfter, med al min tid, mine talenter og midler, med alt hvad jeg har, så længe som det ønskes af Herren eller af disse brødre. Og jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

En advarsels røst til alle mennesker om at omvende sig for at undgå udslettelse før Kristi andet komme.

Et budskab til verden

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON
Præsident for De tolvs Råd

Ydmyg og taknemmelig står jeg foran jer idag og søger Helligåndens vejledning til at vidne om mit budskab. Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus åbenbarede følgende gennem sin profet Joseph Smith efter at have gengivet sit evangelium i vore dage og efter at have oprettet sin kirke, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige:

„Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.

Thi sandelig Herrens røst lyder til alle mennesker og ingen skal kunne undfly.

Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage." (L. & P. 1:1-2,4).

Idag vil jeg tale lærdomme i form af advarsler og i form af vidnesbyrd, og jeg vil gøre det, som en, der holder det hellige apostelembede, hvis opgave det er at udråbe Herrens budskab i hele verden og til alle mennesker. Hver eneste af mine brødre i De tolvs Råd har det samme ansvar. Jeg må erklære disse ting for verden og bære vidnesbyrd om dem for alle mennesker.

Henimod slutningen af Joseph Smiths jordiske mission befalede Herren ham som følger:

„... du er kaldet til uopholdeligt og højtideligt at forkynde om mit evangelium ... til alle konger i verden, til jordens fire hjørner ... og til alle nationer, der er spredt ud over jorden." (L. & P. 124:2-3). Han skulle indbyde dem til at komme til sandhedens lys og til at bruge deres midler til opbygningen af Guds rige på jorden.

I denne guddommelige vejlednings ånd udfærdigede De tolvs Råd den 6. april 1845, kort efter at profeten Joseph Smith og hans broder Hyrum havde udgydt deres blod tillige med andre af den sande religions martyrer, følgende proklamation. De addresserede den:

„Til alle verdens konger,
Til præsidenten for Amerikas forenede Stater,
Til de forskellige staters guvernører
Til regenterne og folkene i alle nationer."

I denne proklamation siges der:

„I skal vide:

At Guds rige er kommet, som det er blevet forudsagt af fordums profeter, og som det er blevet bedt om i alle tidsaldre, ja det rige, som skal opfylde hele jordan og bestå for evigt.

Den store Elohim ... har endnu haft behag i at tale fra Himlene og også til at føre samtale med mennesket på jorden ved synlige tilkendegivelser og ved hjælp af hellige sendebuds belæringer.

Ved disse midler er det store og evige højere præstedømme efter hans Søns orden, ja endog apostelembedet blevet gengivet eller sendt tilbage til jorden.

Det højere præstedømme eller apostelembedet besidder Guds riges nøgler til på jorden at binde alt det, som skal bindes i Himlen, og til på jorden at opløse alt det, som skal opløses i Himlen; og endelig til at handle og administrere i alle ting vedrørende ordinanserne, organisationen, styringen og ledelsen af Guds rige.

Det er oprettet i disse sidste dage for at gengive alle ting, som det er blevet omtalt af profeterne, siden verdens begyndelse og for at berede vejen for Menneskesønnens komme.

Og vi bærer nu vidnesbyrd om, at dette komme er nær for hånden, og om ikke mange år frem i tiden skal nationerne og deres konger se ham komme i himlens skyer med magt og stor herlighed.

For at kunne gå denne store begivenhed i møde må der nødvendigvis ske en forberedelse.

Derfor skikker vi jer bud med myndighed fra det høje og befaler jer at omvende jer og ydmyge jer som små børn for den allerhelligstes majestæt og komme til Jesus Kristus med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd og blive døbt i hans navn til syndernes forladelse (det vil sige blive begravet i vandet i lighed med hans begravelse og stå op igen til livets fornyelse i lighed med hans opstandelse), og modtage den Helligånds gave ved håndspålæggelse af apostlene og ældsterne i denne sidste og store forvaltning af nåde til mennesket.

Denne Ånd vil bære vidnesbyrd for jer om sandbeden af vort vidnesbyrd, og den vil oplyse jeres sind og være i jer som profetiens og åbenbaringens ånd. Den skal bringe jer det, som er hinsides jeres forståelse og erindring, og den skal vise jer det, der skal komme.

I lyset af denne Ånd, som er modtaget ved forrettelsen af ordinanserne — ved det hellige apostelembedes og præstedømmets kraft og myndighed, vil I være i stand til at forstå og være lysets børn, og således vil I være rede til at undfly alt det, der kommer over jorden og således bestå foran Menneskesønnen.

Vi bevidner, at de foranstående lærdomme er Jesu Kristi evangelium, og det er den eneste plan, der er åbenbaret til jorden, hvorved mennnesket kan frelses." (Budskaber fra Det første Præsidentskab 1:252-54).

Det forekommer mig at være på sin

plads, at vi igen stadfæster de store sandheder, der bliver udtalt i denne erklæring, og at vi påny bør udråbe dem for verden. Over for alle nationers regenter og folkeslag erklærer vi igen højtideligt, at Himlens Gud har oprettet sit sidste dages rige på jorden i opfyldelse af profetierne. Hellige engle har igen samtalet med mennesker på jorden. Gud har igen åbenbaret sig fra Himlen og har gengivet sit hellige præstedømme til jorden og har gengivet sit hellige præstedømme til jorden med magt til at forrette alle de hellige ordinanser, som er nødvendige for hans børns ophøjelse. Hans kirke er blevet genoprettet blandt mennesker med alle de åndelige gaver, man i gammel tid har nydt godt af. Alt dette er blevet gjort som forberedelse til Kristi andet komme. Som Herrens store og frygtelige dag er nær for hånden. Som forberedelse til denne store begivenhed og som middel til at undfly de truende straffedomme er der inspirerede budbringere, som er gået ud og stadig går ud til jordens nationer, medbringende dette vidnesbyrd og denne advarsel.

Jordens nationer fortsætter deres syndefulde og uretfærdige levevis. Meget af den grænseløse viden, som mennesker er blevet velsignet med, er blevet brugt til at ødelægge menneskeheden med i stedet for at velsigne menneskenes børn, som det var Herrens hensigt. To store verdenskrige med forgæves bestræbelser på varig fred er et alvorligt vidnesbyrd om, at freden er blevet taget fra jorden på grund af menneskenes ondskab. Nationer kan ikke overleve i synd. De vil nedbrydes, men Guds rige vil overleve og bestå for evigt.

Derfor henvender vi os som ydmyge Herrens tjenere til nationernes ledere og beder dem ydmyge sig for Gud for at søge hans inspiration og vejledning. Vi henvender os til regenter og til folket og beder dem omvende sig fra deres onde levevis. Slut jer til Herren, søg hans tilgivelse og forén jer i ydmyghed med hans rige. Der er ingen anden vej. Hvis I vil gøre det, vil jeres synder blive en del af Guds rige som forberedelse til Kristi andet komme. Men hvis I nægter at omvende jer eller at anerkende hans inspirerede budbringeres vidnesbyrd eller forene jer med Guds rige, da vil de frygtelige straffedomme og katastrofer, som er lovet de onde, blive jer til del.

Herren har i sin nåde sørget for en vej, ad hvilken man kan undfly. Advarslens røst lyder til alle mennesker fra hans tjeneres mund. Hvis denne røst ikke ænses, vil ødelæggelsens engle marchere frem i stigende antal, og den almægtige Guds tugtende hånd vil kunne føles over nationerne, som det er udsagt, indtil resultatet vil blive den fuldstændige tilintetgørelse. Krige, ødelæggelser og usigelige lidelser vil blive jeres lod, medmindre I slutter jer til Herren i ydmyg omvendelse. En ødelæggelse, som er endnu mere forfærdelig og vidtrækken end den sidste verdenskrig, vil med sikkerhed komme, medmindre både regenter og folkeslag omvender sig og ophører med deres gudløse og onde levevis. Gud vil ikke lade sig spotte. Han vil ikke tillade den seksuelle umoralitets synder, hemmelige morderiske sammensværgelser, drab på ufødte, ligegyldighed over for alle hans hellige bud, eller at hans tjeneres budskaber går upåagtedehen, uden at han giver en alvorlig straf for en sådan ondskab. Verdens nationer kan ikke overleve i synd. Flugtvejen er klar. Guds uforanderlige love forbliver til stadighed i Himlene. Når mennesker og nationer nægter at adlyde dem, må straffen komme. De vil gå tabt. Synd kræver straf.

Når advarslens røst lyder, ledsages den altid af et vidnesbyrd. I den store erklæring, der blev udstedt af Herren Jesu Kristi apostle i 1845, er dette det vidnesbyrd, der blev båret, og vi, der er apostle idag, fornyer det som vort vidnesbyrd:

„Vi siger da, i liv eller i død, i lænker eller i frihed, at den store Gud har talt i denne tidsalder. — *Og vi ved det.*

Han har givet os det hellige præstedømme og apostelembedet og nøglerne til Guds rige, for at vi skulle sørge for alle tings genoprettelse, som det blev lovet af de gamle profeter. — *Og vi ved det.*

Han har åbenbaret os Amerikas urindbyggeres oprindelse og optegnelser samt deres fremtidige skæbne. *Og vi ved det.*

Han har åbenbaret evangeliets fylde med dets gaver, velsignelser og ordinanser. — *Og vi ved det.*

Han har befalet os at bære vidnesbyrd om det, først til ikke-jøderne og derefter til resterne af Israel og jøderne. — *Og vi ved det.*

Han har også sagt, at hvis de ikke omvender sig, og kommer til kundskab om sandheden . . . og også afstår fra alle synder som mord, løgn, stolthed, præstepolitik, horeri og hemmelige afskyeligheder, skal de snart omkomme og kastes ned i helvede. *Og vi ved det.*

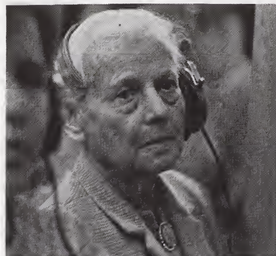
Han har sagt, at når evangeliet i sin fylde er blevet prædiket for alle nationer som et vidne og et vidnesbyrd, vil han komme og alle de hellige med ham for at regere på jorden i eet tusinde år. — *Og vi ved det.*

Han har sagt, at han ikke vil komme i sin herlighed og tilintetgøre de onde, før disse advarsler er blevet givet, og disse forberedelser er blevet truffet for hans modtagelse. *Og vi ved det.*

Himmel og jord skal forgå, men ikke det mindste punkt i hans åbenbarede ord skal undgå at blive opfyldt.

Derfor siger vi igen til alle folk. Omvend jer og bliv døbt i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse, så skal I modtage Helligånden, og i skal kende sandheden og blive regnet blandt medlemmerne af Israels hus.“ (Messages of the First Presidency 1:263-64).

Nu har jeg kun een ting tilbage at gøre idag, og det er at bære mit personlige vidnesbyrd.

Jeg ved, at Gud lever, at han er et personligt væsen, Faderen til vore ånder, at han elsker sine børn og hører og besvarer deres retfærdige bønner. Jeg ved, det er hans vilje, at hans børn skal være lykkelige. Det er hans ønske at velsigne os alle. Jeg ved, at Jesus Kristus er Guds Søn, vor ældre broder, verdens Skaber og Forløser. Jeg ved, at Gud igen har oprettet sit rige på jorden ved opfyldelsen af profetier, og at det aldrig vil blive overvundet, men sluttelig skal besidde herredømme over hele verden, og Jesus Kristus vil regere som dets konge for evigt.

Jeg ved, at Gud i sin godhed igen har åbenbaret sig fra Himlene, og at Joseph Smith blev kaldet af Gud til at genoprette dette rige — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg bevidner, at han fuldførte dette værk, at han lagde grunden, og at han overdrog kirken nøglerne og magten til at fortsætte dette store sidste dages værk, som han påbegyndte under den Almægtige Guds vejledning.

Jeg ved, at Joseph Smith, til trods for, at han blev dræbt som martyr, stadig lever, og at han som overhoved for denne forvaltning — den største af alle evangeliske forvaltninger — vil fortsætte med at være det gennem de kommende evigheder. Han er en Guds profet, en seer og åbenbarer, på samme måde som hans efterfølgere er det. Jeg ved, at Herrens inspiration leder kirken idag, fordi jeg har følt dens kraft. Jeg ved, at Det første Præsidentskab og andre kirkens generalautorititeter som deres formål og hensigt har, at Guds herlighed og ophøjelse skal blive hans børn til del. Og endelig ved jeg, at ingen person, som ikke modtager dette værk, kan frelses i Guds celestiale rige og undfly fordømmelse og straffedommen, som hviler over os alle. Ydmygt og med en bøn i mit hjerte efterlader jeg jer dette vidnesbyrd, idet jeg helt bestemt ved, at jeg til sidst må møde min Skaber og sammen med alle mennesker stå foran Guds domstol. Mere end for alt andet i denne verden er jeg taknemmelig for dette vidnesbyrd om dette sidste dages værks guddommelighed, og jeg formaner alle mennesker overalt til at give agt derpå. I Jesu Kristi navn. Amen.

Amerikas skæbne

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
2. Rådgiver i Det første Præsidentskab

Amerika er „et udvalgt land, og det folk som besidder det, skal tjene Gud" eller udslettes

Mine kære brødre og søstre. Jeg indbyder jer til sammen med mig at bede om, at både I og jeg, medens jeg taler, vil nyde godt af Åndens vejledning. Jeg vil give jer en lektie i dag, som Herren har gjort sig store bestræbelser for at bringe os.

Blandt de spørgsmål, der hyppigst stilles i forbindelse med vor nations forestående 200 årsdag, er dette: „Kan vi bibeholde vor grundlæggende frihed, fred og velstand i endnu 200 år?"

Svaret på dette spørgsmål er ja, hvis vi — hver enkelt af os — vil omvende os og rette os efter de bud, som tilhører dette lands Gud, nemlig Jesus Kristus.

Han har givet os grundlaget for sine love i de ti bud, bjergprædikenen og i de store bud: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind . . ." Og . . . „Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:37,39).

For årtusinder siden erklærede han: „ . . . ingen skal komme til dette land (Amerika), uden at de bringes ved Herrens hånd."

„ . . . dette land er helliget dem, som han vil bringe. Og dersom de tjener ham efter budene, som han har givet, skal det blive et frihedens land for dem, og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed; thi dersom ugudelighed kommer til at herske, skal landet blive forbandet for deres skyld; men for de retfærdige skal det være velsignet til evig tid." (2. Ne. 1:6-7).

En anden fordums profet sagde:

„ . . . Dette er et udvalgt land, og det folk, som besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene tandets Gud, som er Jesus Kristus . . ." (Ether 2:12).

Min hensigt med at fremsætte disse bemærkninger udfra Amerikas oldtidsbeboeres optegnelser er at påpege, at de føromtalte ting er sket.

I den vestlige del af staten New York nær Palmyra ligger der en meget omtalt høj, der er kendt under navnet „Cumorahhøjen". (Mormon 6:6). Da jeg den 25. juli i år stod på toppen af denne høj og med ærefrygt beundrede det betagende panorama, der udfoldede sig for mig til alle sider, vendte mine tanker sig mod de begivenheder, der fandt sted i denne egn for omkring 2500 år siden — begivenheder, som satte punktum for den store jareditiske nations eksistens.

I, som kender Mormons Bog, vil huske, at „der var falden næsten to millioner af hans (Coriantumrs) folk for sværdet . . . ja, der var blevet dræbt to millioner kraftige mænd, og ligeledes deres hustruer og børn" under borgerkrigens afsluttende slag mellem de hære, der var under ledelse af Shiz, og dem, der ledtes af Coriantumr.

Efterhånden som stridighederne tog til, samledes de mennesker, som ikke var blevet dræbt — mænd „med hustruer

og børn" (Ether 15:15) – omkring Cumorah (se Ether 15:11).
„De, der var for Coriantumr, blev samlet i Coriantumrs hær; og de, der var for Shiz, blev samlet i Shiz's hær ..."
„Både mænd, kvinder og børn var udrustet med krigsvåben ... og de ... gik til kamp mod hinanden; og de kæmpede hele dagen, men der vandtes ingen sejr."
„Og da natten faldt på, var de trætte og trak sig tilbage til deres lejre ... og de begyndte at hyle og klage over tabet af deres dræbte."
Dette blev gentaget dag efter dag, indtil „de alle var faldet for sværdet med undtagelse af Coriantumr og Shiz." Shiz selv var „besvimet af blodtabet."
„Og efter at Coriantumr havde støttet sig til sit sværd og hvilet sig lidt, huggede han hovedet af Shiz."
Og efter at han havde hugget hovedet af Shiz, rejste denne sig op på hænderne og faldt; og efter at han havde anstrengt sig for at få luft, døde han."
„Og Coriantumr styrtede om og blev liggende, som om han var død." (Ether 15:29-32).
Således gik resterne af en eengang så mægtig jareditisk nation til grunde ved foden af Comorah. Om denne mægtige nation havde Herren sagt: „Og der skal ikke findes noget større folk på hele jorden." (Ether 1:43).
Medens jeg stod der på toppen af Cumorah og tænkte på denne tragiske scene, samtidig med at jeg så ud over det smukke landskab, hvor gengivelsen af evangeliet fandt sted, udbrød jeg i min sjæl: „Hvorledes kunne dette gå til?"
Svaret kom øjeblikkeligt, da jeg huskede, at Herren 1500 – 2000 år før jareditternes udslettelse, da deres forfædre var blevet guddomeligt ført bort fra Babelstårnet, „ville, at de skulle drage til det forjættede land, som var udvalgt for alle andre lande, og som Herren havde bevaret for et retskaffent folk."
„Og i sin vrede havde han svoret over Jareds brors (deres profet og leder), at de, der skulle besidde det forjættede land fra da af og til evig tid skulle tjene ham, den sande og eneste Gud, ellers ville de blive bortfejet, når hans vredes fylde kom over dem."
„Og nu kunne vi se Guds beslutninger angående dette land," skrev den fordums profet og historieskriver, „at det er et forjættet land, og at hvilket som helst folk, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive udryddet, når hans vredes fylde kommer over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem, når de er modne i synd og ugudelighed."
„Thi se, det er et land, der er udvalgt fremfor alle andre lande, og derfor skal de, som ejer det, tjene Gud eller blive udryddet; thi det er Guds evige beslutning." (Ether 2:7-10).
Ifølge denne beslutning angående Amerika blev jareditterne udslettet på den måde, vi lige har hørt, fordi de ved at gøre oprør mod Jesu Kristi love – dette lands Guds bud – blev „modne i synd og ugudelighed".
Jareditterne var ikke det eneste folk, som i fordums tid af Gud blev ført til dette udvalgte land for at vokse i retfærdighed og for at blive en mægtig nation, og for derefter at henfalde til ondskab, indtil de modnedes i synd og ugudelighed, hvorpå Gud besluttede at udslette dem.
Jeg fremhæver dette, at de „blev ført af Gud", fordi Herren, som jeg før antydede, sagde til dem, at de blev ført således, og at „ingen skal komme til dette land, uden at de bringes ved Herrens hånd."
„Derfor er dette land helliget dem, som han vil bringe. Og dersom de tjener ham efter budene, som han har givet, skal det blive et frihedens land for dem, og de vil aldrig komme i trældom; hvis det bliver tilfældet, er det på grund af deres ugudelighed; thi dersom ugudelighed kommer til at herske, skal landet blive forbandet for deres skyld; men for de retfærdige, skal det være velsignet til evig tid." (2. Ne. 1:6-7).
Denne anden civilisation, som jeg refererer til, nephitterne, havde sin blomstringstid i Amerika mellem år 600 f. Kr. og 400 e. Kr. Deres civilisation gik til grunde af samme årsag, på samme sted og på samme måde som jareditternes. Fra optegnelserne om deres dødskamp citerer jeg:
„Nu," siger Mormon, deres historieskriver, „slutter jeg mine optegnelser angående mit folks, nephitternes udryddelse. Og vi drog af sted foran lamanitterne ... ind i landet Cumorah ... og da vi havde indsamlet alle de tilbageværende af vort folk til Cumorahs land ... så mit folk med deres hustruer og børn, lamanitterns hære rykke frem imod sig, og med den forfærdende dødsangst som fylder alle ugudeliges bryst, beredte de sig på at modtage dem. Og de angreb mit folk med sværd og med buer og pile og med økser og med alle slags krigsvåben."
„Og mine mænd blev hugget ned, ja, alle mine ti tusinde, som var med mig. Og jeg faldt såret midt iblandt dem; men de drog forbi mig uden at gøre ende på mit liv."
„Og da de var gået igennem og havde nedhugget hele mit folk med undtagelse af fire og tyve, hvoriblandt var min søn Moroni, så vi som overlevede de døde af vort folk, om morgenen, ... fra toppen af Cumorah høj de ti tusinde af mit folk, som var blevet hugget ned ...
„ ... hele mit folk var faldet med undtagelse af de fire og tyve, som var hos mig, samt nogle få, som var flygtet til landene mod syd, og nogle få andre, som var løbet over til lamaniterne ..."
„Og min sjæl var martret af fortvivlelse ... og jeg råbte:
„O, I fagre! Hvor kunne I vige fra Herrens veje! ... Hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at modtage jer!"
„Se, dersom I ikke havde gjort dette, ville I ikke være faldet ..."
„O, I elskelige sønner og døtre, fædre og mødre, mænd og hustruer, I fagre, hvorledes kunne I falde! ..."
„O, om I dog havde omvendt jer, førend denne store ødelæggelse kom over jer." (Mormon 6:1,4,5,7,9-11,15-19,22).
Nogen tid senere skriver Moroni:
„Se, jeg, Moroni, afslutter min fader Mormons optegnelser ... Efter det store og frygtelige slag ved Cumorah blev de nephiter, som var flygtet ind i det sydlige land, jaget af lamaniterne, indtil de alle var udryddet."
„Min fader blev også dræbt af dem, og jeg er alene tilbage for at skrive den sørgelige beretning om mit folks undergang." (Mormon 8:1-3)
De jareditiske og nephitiske civilisationers tragiske skæbne er et positivt

bevis på, at Herren mente det, da han sagde: „det er et forjættet land, og ... hvilket som helst folk, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive udryddet, når hans vredes fylde kommer over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem, når de er modne i synd og ugudelighed." (Ether 2:9).

Denne udtalelse skrev Moroni, idet han henvender sig til os, som besidder dette land i dag: „Og dette kommer til jer, I ikke-jøder, for at I kan kende Guds beslutninger (ikke-jøder er det udtryk, der anvendes i Mormons Bog for at henvise til Amerikas nuværende indbyggere og til folkene i den gamle verden, hvor den kom fra). Dette kommer til jer, I ikke-jøder, for at I kan kende Guds beslutninger — så at I kan omvende jer og ikke fremture i synd til målet er fuldt, at I ikke nedkalder Guds vredes fylde over jer, som indbyggerne i landet hidtil har gjort."

„Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus." (Ether 2:11-12).

I 1492 blev Colombus ført af Gud til Amerika, hvilket skete i harmoni med Herrens udtalelse, der tidligere er citeret: „At ingen skal komme til dette land, uden at de bringes ved Herrens hånd." (2. Neph. 1:6).

Mellem år 590 og år 600 f. Kr. fortæller Nephi, idet han i et syn så tidens forløb: „Og se, der var iblandt folkene (dvs. blandt Europas folk) en mand, som var skilt fra mine brødres afkom ved de mange vande, og jeg så, at Guds ånd kom ned og virkede på manden, og han drog over de mange vande til ... det forjættede land."

„Og jeg så, at Guds ånd virkede på andre folk, og de kom ud af fangenskab og drog over de mange vande."

„Og det skete, at jeg så store skarer af ikke-jøder i det forjættede land." (1. Ne. 13:12-14).

Colombus bekræftede selv. at Han blev ført af Gud til dette land.

„I overværelse af dronning Isabella," siger Irving, hans levnedsskildrer, „udfoldede han sine planer med stor veltalenhed og begejstring, for han følte selv, som han bagefter erklærede, at *han var fyldt med ild fra det høje, og han betragtede sig selv som et redskab udvalgt af Himlene til at udføre denne store opgave* ... Hans søn Fernando nævner i sin biografi over sin far, at han ved en bestemt lejlighed sagde: *„Gud gav mig tro og bagefter mod, så jeg havde viljestyrke til at gennemføre rejsen."*

Og Colombus' testamente lyder således: *„I den hellige treenigheds navn, som inspirerede mig med tanken og bagefter gjorde det fuldstændig klart for mig, at jeg kunne sejle ud og komme til Indien fra Spanien ved at krydse havet mod vest."* (Nephi Lowell Morris: *Prophecies of Joseph Smith an Their Fulfillment,* siderne 289, 294-95. Deseret Book, 1945. Fremhævelser tilføjet).

Vi er her i dette udvalgte land, fordi Colombus blev ført hertil af Gud.

Gud gav os sejr i revolutionskrigen. Vi står i gæld til ham for vor nations uafhængighed. Han har skabt De forenede Staters grundlov „gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed." (L. & P. 101:80).

Han viste sig for profeten Joseph Smith sammen med sin elskede Søn, for at åbne en ny uddeling af Jesu Kristi evangelium her i dette land. Han har oprettet sin kirke her og har sendt repræsentanter for den ud til hvert hjørne af landet — og så vidt det er muligt til hele verden — for at forkynde og belære om dette lands Guds, nemlig Jesu Kristi, bud.

Han har påny åbenbaret den gamle beslutning og har gentaget den atter og atter: „Det er et land, der er udvalgt frem for alle andre lande, og derfor skal de, som ejer det, tjene Gud eller blive udryddet; thi det er Guds evige beslutning," angående dette land. (Ether 2:10).

Denne kundskab er blevet åbenbaret for os, for at vi „kan kende Guds beslutninger — så at (vi) ikke nedkalder Guds vredes fylde over (os), som indbyggerne i landet hidtil har gjort." (Ether 2:11).

Vi lever nu i tidernes fyldes uddeling, hvilken vil nå sit højdepunkt med Herren Jesu Kristi andet komme. Angående begivenhederne i denne forbindelse og om det, der er i vente for jordens indbyggere i tiden fra nu til den tid, sagde Herren for 144 år siden følgende: „Guds vrede skal udøses uden mål over de ugudelige, ...

„Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre: „Bered jer, bered jer for det, som skal komme, thi Herren er nær."

„Og Herrens vrede er optændt; thi på himlen kredser hans sværd, og det skal slå ned på jordens indbyggere ..."

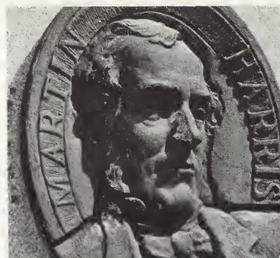
„... Selve timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden — da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige."

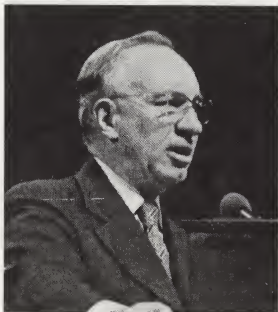
„Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over ... verden." (L.&P. 1:9, 11-13, 35-36).

Nu, mine kære brødre og søstre overalt, både medlemmer af kirken og ikkemedlemmer, jeg bærer jer mit personlige vidnesbyrd, om at jeg ved, at det, jeg har fremlagt for jer i dag, er sandt — både det, der angår fordums begivenheder, og det der angår begivenheder, der skal komme. Den sag, vi står overfor, er klar og veldefineret. Det er op til os at vælge. Spørgsmålet er: Skal vi, som tilhører denne uddeling, omvende os og adlyde dette lands Gud, nemlig Jesu Kristi bud, eller skal vi fordsætte med at trodse dem, indtil vi er modne i synd og ugudelighed?

At vi vil omvende os og adlyde og derved gøre os fortjent til de velsignelser, der er lovet de retfærdige i dette land, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi, vor Forløsers navn. Amen.

Martin Harris, en af de tre vidner; fra Avard Fairbanks monument: „Tre Vidner", på tempelpladsen

At modstå det onde

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
De tolvs Råd

Idet jeg påskønner det enorme ansvar, det er at tale fra denne talerstol, søger jeg Helligåndens vejledning.

For nylig kom en ung mand til mig. Han så godt ud og var en dygtig student, en pæn ung mand, men han var i store vanskeligheder. Han meddelte, at han længe havde været involveret i noget, der afviger fra den gængse moral, men at han havde fået nogle alvorlige tvivlspørgsmål desangående.

„Hvad fik dig til al ændre indstilling?" spurgte jeg.

Han pegede på en ring på sin lillefinger. Det var en smuk diamant i massiv guldindfatning, en smuk ring, som han viste mig med stolthed. „Det har været min bedstefars," sagde han. „Da han var højt oppe i årene, gav han min far den, da han var hans ældste søn; og min far har givet den til mig, som er hans ældste søn. Forleden aften var jeg sammen med en ven, der er som jeg, og han spurgte, idet han kendte ringens historie: ‚Hvem vil du give den? Du bliver nok den sidste.'"

„Det spørgsmål rystede mig," fortsatte han. „Jeg havde aldring tænkt over det før. Hvor vil jeg ende? spurgte jeg mig selv. Jeg befinder mig i en blindgyde, hvor der hverken er lys eller håb aller fremtid. Det stod pludselig klart for mig, at jeg trængte til hjælp."

Vi talte om den indflydelse, som havde bragt ham til det stade, hvor han nu befandt sig, om hjemmet, han kom fra, om hans forbindelser med andre unge mænd, om bøger og blade, han havde læst, om film, han havde set. Han fortalte om mange venner, der befandt sig i lignende omstændigheder eller i dem, der var værre.

Da jeg den aften spadserede hjem fra mit kontor, kunne jeg ikke få den unge mands tragiske skikkelse ud af mine tanker, den unge mand, som nu måtte indse den kendsgerning, at så længe han fortsatte sit nuværende livsmønster, ville han aldrig kunne få en søn, som han en dag kunne overdrage sin bedstefars ring. Hans trøstesløse fremtid havde bevæget ham til at trygle om hjælp.

Efter middagen tog jeg morgenavisen, som jeg endnu ikke havde fået læst. Idet jeg bladede den igennem, standsede mit blik ved biografannoncerne, hvoraf så mange åbent inviterer folk til at se det, som er demoraliserende, det, som fører til vold og sex.

Jeg gik i gang med min post og fandt et lille blad, hvori der findes et program over fjersynsudsendelserne den kommende uge, og jeg så flere titler på underholdningsprogrammer, som pegede i samme retning. På mit skrivebord lå et nyhedsmagasin. Denne særlige udgave var helliget beskrivelsen af den stigende kriminalitet, og der var en illustration, der viste, at medens befolkningen kun var forøget med 11 % fra 1963 til 1973, var voldskriminaliteten steget med det chokerende tal 174 %. Artikler i bladet fortalte om yderligere milliarder, der skulle bruges til øgede politistyrker og større fængsler.

Denne overflod af pornografisk smuds, den overdrevne vægt, der lægges på sex og vold, er ikke noget særegent for dette land. Situationen er ligeså dårlig i Europa og mange andre steder. Pressen fortæller om, at der i Danmark skal produceres en smudsig, erotisk og blasfemisk film om Guds Søns kærlighedsliv. Hele denne sørgelige film tyder på, at en svækkende råddenskab er ved at sive ind i selve samfundets livsnerve.

Vore lovgivende forsamlinger og vore domstole påvirkes af denne bølge. Lovmæssige indgreb mod afvigende moralsk adfærd forfejles både i lovgivningen og i retsafgørelserne. Dette gøres i talefrihedens navn, i pressefrihedens navn, i valgfrihedens navn i såkaldte private sager. Men disse såkaldte friheders bitre frugt er blevet til afhængighed af demoralisierende vaner og adfærd, som kun fører til udslettelse. En profet, som talte for lang tid siden, beskrev nøjagtigt denne proces, da han sagde: „Og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede." (2. Ne. 28:21)

På den anden side glæder det mig, at der er millioner og atter millioner af gode mennesker i dette land og i andre lande. For størstedelens vedkommende er ægtemænd trofaste mod deres hustruer og hustruerne mod deres ægtemænd. Deres børn bliver opdraget i ærlighed, flid og tro på Gud. Når jeg tænker på disse menneskers styrke, tror jeg på, at situationen langt fra er håbløs. Jeg er glad over, at det ikke er nødvendigt at stå stille og lade snavset og volden overvælde os eller et vende ryggen til i fortvivlelse. Tidevandet kan, så højt og truende det end er, bringes til at vende, hvis tilstrækkelig mange af den slags mennesker, jeg lige har nævnt, vil give deres styrke til at hjælpe dem som nu arbejder affektiv. Jeg tror, at den udfordring, det er at modstå dette onde, er en udfordring, som medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som samfundsborgere ikke må vige tilbage for. Og hvis vi nogensinde skal begynde, så lad det ske nu.

I denne ånd vil jeg gerne foreslå fire punkter som en begyndelse:

For det første: Begynd med dig selv. Vil man reformere verden, må man begynde med at reformere sig selv. Det er en fundamental trosartikel, at „vi tror at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige." (13. trosartikel).

Vi kan ikke gøre os forhåbninger om at øve indflydelse på andre i retning af at være dydige, medmindre vi lever dydigt. Vort eget livs eksempel vil øve større indflydelse end alle de prædikener, vi måtte svælge i. Vi kan ikke forvente, at vi skal kunne opløfte andre, medmindre vi selv står på et højt stade.

Respekt for sig selv er begyndelsen til menneskets dyd. Det menneske, der ved, at det er et Guds barn, skabt i en guddommelig Faders billede og begavet med mulighed for at udøve store og gudlignende dyder, vil opdrage sig selv til at modstå de smudsige og vellystige ting, vi alle udsættes for. Alma sagde til sin søn Helaman: „Se frem til Gud, og lev." (Al. 37:47). Det var mere end forbigående interesse, der gjorde, at Herren, da han talte til mængden på bjerget, medtog denne vidunderlige udtalelse: „Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud." (Matt. 5:8).

En klog mand sagde engang: „Gør dig selv til en ærlig mand, så vil der være een bandit mindre i verden."

Og det var Shakespeare, som lagde en af sine personer dette overbevisende påbud i munden: „Vær tro mod dig selv, da følger det som natten dagen, at du kan ikke være falsk mod nogen." (*Hamlet,* 1. akt, 3. scene)

Jeg vil gerne give alle, som er inden for min stemmes rækkevidde, den udfordring, et de skal hæve sig af snavest, at de skal disciplinere sig, så de bliver et eksempel på dyd, at de skal kontrollere deres ord, så de kun taler det, som er opløftende og udviklingsfremmende.

Og nu til mit andet begyndelsespunkt: En bedre fremtid begynder med opdragelsen af en bedre generation. Det pålægger forældrene det ansvar at gøre en mere effektiv indsats i forbindelse med opdragelsen af deres børn. Hjemmet er dydens vugge, det sted, hvor karakteren dannes, og hvor vanerne bliver til. Familiens hjemmeaften er det sted, hvor, der er lejlighed til at belære om Herrens veje.

I ved, at jeres børn læser. De læser bøger, og de læser blade og aviser. Fremelsk hos dem en smag for det allerbedste. Medens de er helt små, kan I læse for dem de store fortællinger, der er blevet udødelige på grund af de dyder, de beretter om. Vis dem gode bøger. Indret et hjørne et eller andet sted i jeres hus — det være sig lille eller stort — hvor de i det mindste kan se nogle få bøger af den slags, ved hjælp af hvilke store tanker har fået næring.

Sørg for gode blade i huset; de blade, der udgives af kirken og andre, som kan stimulere deres tanker om ædle principper. Lad dem læse en god familieavis, så de kan vide, hvad der foregår ude i verden, uden at de udsættes for den nedværdigende annoncering og skriven, som er så vidt udbredt. Hvis der er en god film eller et godt stykke i byens teater, så gå hen og se det sammen som en familie. Blot det, at I støtter det, vil opmuntre dem, der ønsker at fremstille den form for underholdning. Og gør brug af det mest bemærkelsesværdige af alle kommunikationsredskaber, fjernsynet, til at berige deres liv. Der er så meget, der er godt, men det kræver, at man foretager en udvælgelse. Præsident Kimball talte i går om fjernsynets bestræbelser på at sende passende famulieunderholdning i de tidlige aftentimer. Lad dem, som er ansvarlige for disse bestræbelser, vide, at vi påskønner alt det, som er godt, og også, at vi er misfornøjede med alt det, som er dårligt. Vi får i vid udstrækning det, vi beder om. Problemet er, at der er så mange af os, der undlader at give udtryk for taknemmelighed for det, som er godt.

Sørg for musik i hjemmet. Hvis I har teenagere i hjemmet, som har deres egne plader, vil I være tilbøjelige til at beskrive det I høre her, som alt andet end musik. Lad dem lejlighedsvis høre noget bedre. Lad dem høre det. Det vil tale for sig selv. Det vil blive påskønnet mere, en I tror. Påskønnelsen vil måske ikke blive udtrykt i ord, men den vil kunne føles, og dens indflydelse vil i stigende grad vise sig, som årene går.

Nu til mit tredie begyndelsespunkt: Opbygningen af den offentlige mening begynder med nogle få oprigtige røster. Jeg støtter ikke dem, der råber trodsigt op eller knytter næver og udsteder trusler i ansigtet på lovgiverne. Men jeg tror på, at vi ærligt og oprigtigt og positivt bør give udtryk for vore meninger over for dem, der har fået det tunge ansvar at affatte og håndhæve lovene. Det er en sørgelig kendsgerning, at det mindretal, som kræver større frihed, som falbyder og sluger pornografi, som opmuntrer og nærer den vellystige udfoldelse, lader deres stemme høre så længe, at lovgiverne kommer til at tro på, at det, de siger, er flertallets vilje. Det er usandsynligt, at vi får noget, som vi ikke har bedt om.

Lad vore stemmer blive hørt. Jeg håber, at det ikke bliver svage røster, men jeg håber, at vi vil tale med en sådan overbevisning, at de mennesker, som vi taler til, vil kende styrken i vore følelser og oprigtigheden i vore bestræbelser. Der kommer ofte bemærkelsesværdige resultater ud af at ofre et velskrevet brev og et frimærke. Bemærkelsesværdige resultater er ofte opnået ved en rolig samtale med dem, som bærer tunge ansvar.

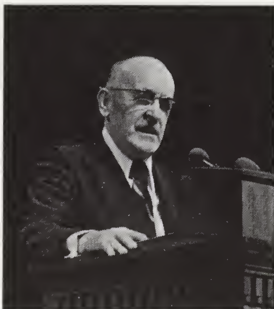
Herren sagde til sit folk: „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort.

Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag." (L. & P. 64:33-34).

Dette er sagens kerne — „hjertet og et villigt sindelag." Tal med dem, der affatter reglerne, statutterne og lovene — med dem, der sidder i kommunalråd, byråd, stillinger som rektorer og inspektører for vore skoler. Naturligvis vil der være nogle, der vil smække døren i, nogle, der vil gøre nar. Skuffelser kan komme. Sådan har det altid været. Edmund Burke, der talte i Underhuset i 1783, udtalte angående den person, der støtter en upopulær sag:

„Han ved, hvilke fælder, der er lagt på hans vej ... Han bliver bagtalt og rakket ned på for sine motiver. Han vil huske, at bagvaskelse er en nødvendig bestanddel i sammensætningen af al sand herlighed; han vil

huske, at falske anklager og latterliggørelse er væsentlige bestanddele af triumfen."
Apostlen Paulus gav i sin forsvarstale for kong Agrippa en beretning om sin mirakuløse omvendelse, da han var på vej til Damaskus, idet han erklærede, at Herrens stemme befalede ham: „Rejs dig og stå på dine ben." (Ap. Ger. 26:16)
Jeg tror, at Herren ville sige til os: „Rejs jer og stå på jeres ben og tal for sandhed, godhed, anstændighed og dyd."
Sluttelig kommer vi til mit fjerde begyndelsespunkt: *Styrke til at kæmpe begynder med at vinde Guds kraft.* Han er kilden til al sand styrke og kraft. Paulus erklærede over for efeserne: „I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke!
Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt." (Ef. 6:10-13)
Brødre og søstre, ondskabens tidevand flyder afsted. Det er blevet til en sand stormflod. De fleste af os, som lever en nogenlunde beskyttet tilværelse, har kun ringe forestilling om dens vidstrakte udbredelse. Milliarder af dollars står på spil for dem, der lader pornografi strømme ud, for dem, der falbyder vellystighed, for dem, der giver sig af med det rå og dyriske, med det perverse, med sex og vold. Gud giv os styrke, visdom, tro, mod til som borgere at modarbejde disse ting, og til at lade vor røst høres til forsvar for de dyder, der, når de blev før ud i livet, i tidligere tider, gjorde mennesker og nationer stærke, og som, når de blev negligeret, bragte dem til forfald.
Gud lever, han er vor styrke og vor hjælper. Når vi stræber fremad, vil vi opdage, at legioner af gode mænd og kvinder vil ledsage os. Om dette beder jeg ydmygt i hans navn, om hvem jeg vidner, nemlig Herren Jesus Kristus. Amen.

Betydningen af et godt omdømme

ÆLDSTE O. LESLIE STONE
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære søskende. Jeg har i formiddag valgt at tale om værdien af et godt omdømme. Vi har fra denne talerstol hørt mange store talere understrege betydningen af, at vi efterlever evangeliet og anstrenger os for at gøre det endnu bedre. Hvis I fik stillet spørgsmålet: „Hvorfor er det så vigtigt at holde budene og efterleve Kristi lærdomme?" Hvad ville I så svare?
Måske ville mange af jer sige: „For at opnå evigt liv."
Det er også rigtigt, for at opnå evigt liv. Men for hvem? Os selv? Ja, det er en del af det. Men Kristus lærte os: „Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min og evangeliets skyld, han skal frelse det." (Mark. 8:35).
Vi må koncentrere os, ikke om at tjene os selv, men om at tjene vore medmennesker, og på denne måde fornægte os selv i tjenesten for vor himmelske Faders gerning og til hans ære. Hvis vi skal gøre et godt stykke arbejde, må vi sørge for at bringe vor tilværelse i orden. Og således vil vi, idet vi efterlever evangeliet, udstråle retfærdighed og dyd, og på den måde have en mægtig god indflydelse på andres tilværelse. Det er derfor, det ikke er nok at være retfærdig af hensyn til sin *egen* frelse. Vi må lade vor godhed nå ud til *andre,* så de, gennem vort eksempel og gode omdømme, vil føle sig opløftede i deres tilværelse og få et ønske om at følge det livsmønster, Frelseren har sat.

I vort daglige liv vil vi ofte blive bedømt af vore medmennesker. Nogle af disse bedømmelser vil være retfærdige og nogle måske uretfærdige. Vi har ingen kontrol over, hvad andre mener om os, eller hvordan de bedømmer os. Men vi har kontrol over, hvilke venlige påvirkninger vi udsender gennem vor opførsel. Vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at skabe os selv et godt omdømme. Et sådant er af uvurderligg værdi. Det er ofte den eneste måde, hvorpå vi kan påvirke andre på en god måde, og vil kunne blive et middel til at indføre evangeliet i deres tilværelse.
Betydningen af et godt omdømme blev understreget for mig for mange år siden, da jeg trådte ind i forretningsverdenen sammen med en stor forretningsmand. Vi havde planer om at starte en ny engros virksomhed. Han skulle skaffe kapitalen, og jeg skulle sørge for ledelsen. Da vi var kommet til en forståelse, skrev han en check ud til mig på et meget stort beløb og sagde så: „Hvis forretningen bliver en succes, er det din skyld; og hvis den slår fejl vil det også være din skyld." Så fortsatte han: „Men skulle forretningen slå fejl, vil du miste mere end mig. Jeg vil kun miste mine penge, og dem har jeg flere af, men du vil miste dit omdømme, og det er betydeligt mere værd end penge."
Jeg glemmer aldrig den værdi denne højt ansete forretningsmand lagde på et godt omdømme. Heldigvis for os begge blev forretningen en succes.

Jeg har ikke lyst til at tænke på et godt omdømme som noget udvendigt, idet man foregiver at der er dybt, hvor der kun er lavvande, at der er ærlighed, hvor der er bedrag eller dyd, hvor der er uretfærdighed. Jeg vil hellere betragte et godt omdømme som et vindue, der klart afslører sjælens renhed. Det er gennem en sådan renhed i tanke, og retskaffenhed i opførsel, man kommer til at stå ren og hellig for Herren. Det er i en sådan tilstand, man mest effektivt vil kunne tjene sine medmennesker.

Kristus lærte os, at vi skulle være uselviske. Det er ikke nok bare at efterleve evangeliet indvendigt; vi må nødvendigvis vise et strålende eksempel overfor alle, som vi kommer i kontakt med. I den forbindelse er det ikke blot, hvad vi *er*, der har betydning, men det er også vigtigt, hvad andre synes, vi er. Hvis vi skal være virkelig effektive missionærer, må vi være kendt for vore gode egenskaber, vi må have et uplettet omdømme under alle forhold og i alle ting.

Jeg vil for eksempel gerne være kendt for min pålidelighed — for at være ærlig og oprigtig i alt hvad jeg gør. Jeg vil gerne være kendt som en mand, der betaler sine regninger til tiden eller før tiden, en mand, hvis ord er lige så meget værd som en kontrakt. Jeg vil gerne være kendt som een, der er troværdig og hvis loyalitet der ikke er tvivl om. Jeg vil gerne være kendt som en, der holder budene og som har forpligtet sig til at hjælpe med til at opbygge Guds rige.

Somme tider hører vi en bemærkning som denne: „Hvad betyder det, hvad jeg gør? Det er da mit liv, og jeg har lov til at gøre med det, hvad jeg har lyst til." Det er måske rigtig nok at vi selv er den, der bliver mest berørt af vore egne gerninger. Men! I dette liv er intet menneske en ø; ethvert menneskeliv griber ind i andres tilværelse. Det er ikke muligt for et menneske *kun* at repræsentere sig selv. *Ethvert* menneske repræsentere bestemte mennesker såvel som grupper af mennesker. For eksempel repræsenterer vi alle sammen vores egen familie, og familiens omdømme fastsættes efter de enkelte familiemedlemmers gerninger.

Præsident George Albert Smith fortalte om en gang, hvor han var blevet alvorligt syg, inden han måtte afsted til St. George i Utah for at få undersøgt sit helbred. Han blev så syg, at han næppe kunne røre sig. I sin beretning mindes han: „En dag mistede jeg bevidstheden om mine omgivelser og troede, at jeg var kommet på den anden side. Jeg syntes at stå med ryggen til en stor smuk sø, med ansigtet mod en stor skov ... jeg mente eller syntes, at jeg virkeling nu havde fuldendt min gerning her på jorden og var kommet hjem. Jeg begyndte at se mig omkring for at få øje på nogen. Der var ikke tegn på, at der var andre levende til stede, men kun disse store smukke træer foran mig og den smukke sø bag mig."

„Jeg begyndte at undersøge tingene omkring mig, og jeg fandt snart en sti, som gik gennem skoven. Den så ikke ud til at have været brugt ret meget, og den var næsten overgroet af græs. Jeg fulgte stien, og da jeg havde gået et temmelig godt stykke gennem skoven, så jeg en mand komme mig i møde. Jeg lagde mærke til, at det var en meget høj mand, og jeg gik hurtigere for at nå hen til ham, fordi jeg kunne se, at det var min bedstefar ... jeg husker, hvor glad jeg blev for at se ham. Jeg var opkaldt efter ham og har altid været meget stolt af det."

„Da min bedstefar nåede næsten hen til mig, stoppede han op. Dette var et tegn til mig om også at stoppe op. Derpå — og dette vil jeg bede drengene op pigerne samt unge mennesker om aldrig at glemme — så han meget oprigtig på mig og sagde:

„,Jeg vil gerne vide, hvad du har gjort ved mit navn.'"

„Alt, hvad jeg indtil da havde gjort, passerede revy for mig, som var det en lynfilm — alt hvad jeg havde gjort. Det skete i en gevaldig fart, indtil jeg nåede det sted, hvor jeg dengang stod. Hele mit liv var blevet oprullet for mig. Jeg smilede til min bedstefar, idet jeg sagde:

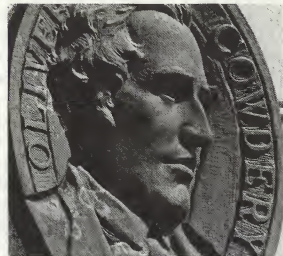
„,Jeg har aldrig gjort noget med dit navn, som du behøver at skamme dig over.'"

„Han gik grem og tog mig i sine arme, og idet han gjorde det, kom jeg til bevidsthed igen og var mig mine omgivelser bevidst. Min pude var ligeså våd, som om der var postet vand på den — den var våd af taknemmelighedens tårer over at jeg kunne svare uden at skamme mig."

Præsident Smith fortsatte med at sige: „Jeg har tænkt på dette mange gange, og jeg ønsker at fortælle jer, at jeg lige siden den tid mere end nogen sinde har forsøgt at tage godt vare på dette navn. Derfor vil jeg gerne sige til jer piger, drenge og unge mennesker i kirken over hele verden: Ær jeres far og mor. Ær det navn I har fået, for en dag vil I få det privilegium og den pligt af aflægge regnskab overfor dem (og jeres Fader i Himlen) om, hvad I har gjort ved deres navn." (George Albert Smith: *Sharing the Gospel with Others,* siderne 11-12. Deseret Book Company, 1948).

Vi repræsenterer ikke alene vores familie, men enhver af os tilhører et samfund, et land, en stat eller nation, hvis samlede omdømme er grundlagt på den enkeltes gerninger. Mange af os repræsenterer den forretning eller organisation, hvorved vi tjener til livets ophold. Elever repræsenterer den skole, de går på. Som medlemmer af kirken repræsenterer vi kirken, gennem vore gerninger, Hvad udstråler vi?

Oliver Cowdery, en af dem der hjalp profeten Joseph Smith med at skrive, under oversættelsen af Mormons Bog; fra Avard Fairbanks monument: ,,Tre Vidner", på tempelpladsen i Salt Lake City

Vi har et særligt helligt ansvar. Når vi bliver døbt, påtager vi os Kristi navn. Hver eneste uge, når vi deltager i nadveren, fornyer vi denne pagt med vor himmelske Fader om at påtage os hans Søns navn, om altid at erindre ham og holde hans bud, så vi altid kan have hans Ånd hos os. (Se L. & P. 20:77).

Gennem dåben bliver vi medlemmer af Kristi familie. Vi bærer hans navn. Vi repræsenterer ham her på jorden som bærere af hans præstedømme og som medlemmer af hans rige.

Det er vort privilegium at repræsenterer ham overfor andre, at bære hans budskab ud til hans børn over hele verden, at være missionærer. Vi har ansvaret for at være værdige til at bære hans navn, for at repræsentere ham på en god måde hver eneste dag, overfor ethvert menneske vi møder — at leve vort liv så det virker som en kristen tale i funktion. For Kristus sagde:

„I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset.

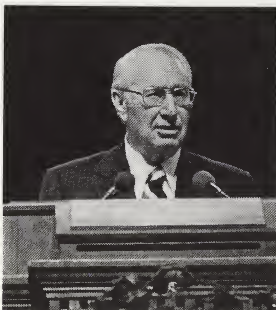
Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, sam er i Himlene.“ (Matt. 5:14-16)

Når vi opbygger vor karakter, vil vort lys skinne mere klart, og vort ydre omdømme vil blot være en udstråling af vort indre jeg; så vil vort omdømme og vorte indre jeg være eet både for Gug og vore medmennesker.

Jeg ved af mange års erfaring, både i kirken og i forretningslivet, at det er yderst vigtigt at bevare et godt omdømme i alt, hvad vi foretager os.

Jeg vidner om, at det er nødvendigt at opbygge og bevare et godt omdømme for at opnå virkelig glæde og lykke i dette liv og for at være en effektiv Herrens tjener i opbyggelsen af hans rige. Dette kan kun opnås ved at vi omvender os fra vore synder og efterlever evangeliets principper, idet vi holder Guds bud.

At vi alle må gøre det beder jeg ydmygt om i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen.

Vær ren i sjælen

ÆLDSTE JOHN H. VANDENBERG
Assistent til De tolvs Råd

I vinteren 1925-26 var der samlet en gruppe missionærer i en lille sal i Liverpool, England. De skulle udsendes til forskellige steder i Stor Britannien og Europa og var samlet for at modtage råd og instruktioner fra ældste James E. Talmage, den europæiske missionspræsident. Nogle af rådene indeholdt visse advarsler: „Da I nu kommer fra det vestlige Amerika, fra samfund af en beskeden størrelse, vil I utvivlsomt møde skikke og vaner, der er noget forskellige fra dem, I er vant til, og når I får øje på dem, vil I måske få lyst til at kritisere. Men pas på at I ikke kommer til det. Husk I er fremmede i et fremmed land. I er gæster. I vil hurtigt opdage, at der er noget godt i disse skikke og vaner. De er opstået gennem erfaringer. Det er bedre at ‚se på‘ med en lærevillig indstilling.“

Da jeg var en af disse missionærer, som blev sendt til Holland, opdagede jeg under min tid der, at jeg havde fået et klogt råd. Lige fra jeg kom, til min afrejse lærte jeg en masse ved at „se på“. Jeg besøgte mange af byerne, lagde mærke til de rene omgivelser, de smukke bygninger, de mange velholdte vandløb og kanaler. Men fremfor alt var jeg kommet til et lykkeligt folk. Jeg lagde mærke til mange mennesker på vej til store og smukke kirker på sabbatsdagen. Folk var glade og ihærdige, De levede under et parlamentarisk regeringssystem. Jeg lærte noget af deres historie. Vi missionærer havde tilladelse til frit at flytte rundt for at skaffe undersøgere. Det var et land som havde kæmpet i 80 lange år, og som havde måttet ofre meget for at få religiøs frihed. Her var et land, som var nært knyttet til Amerikas forenede Stater, for havde de ikke hjulpet flygtningene, der kom fra England på grund af religiøs forfølgelse, så de efter nogle få år kunne søge ly bag de amerikanske kyster? Der er ingen tvivl om, at der emigrerede mange hollændere til Amerika hvor, de, af kærlighed til friheden og i troen på Gud, bidragede væsentlig til at grundlægge de engelske kolonier, som blev oprettet for at deres landsmænd kunne dyrke Gud i overensstemmelse med deres samvittighed.

Georges Washington var stærkt engageret i religion, og han sagde i sin afskedstale til kongressen i 1796:

„Blandt alle de beslutninger og vaner, som fører til politisk fremgang, er religion og moral uundværlige støttepiller. Den mand, der hævder at være patriot og samtidig arbejder på at undergrave disse store støttepiller for menneskelig lykke, fører tom tale — idet disse er de sikreste garantier for menneskers og samfunds pligtfølelse. En politiker — såvel som et gudfrygtigt menneske — *må* respektere og værne om disse to ting. Lad os stille et enkelt spørgsmål: „Hvordan kan man føle sikkerhed for sine ejendele, sit omdømme eller sit liv, hvis den religiøse edsforpligtglse, som alle domstole i Amerika håndhæver, ikke blev taget alvorligt? Den er jo det redskab, hvorved retten retfærdiggør

sine undersøgelser. Og lad os advare mod at tro, at man kan bevare moralitet uden religion. Og hvilke indrømmelser man end måtte gøre overfor den moderne udvikling og uddannelse og den indflydelse, den har over menneskenes sind, forbyder vor fornuft og erfaring os at antage, at landets moral kan bestå uden religiøse principper.

Det er hævet over enhver tvivl, at dyd og moral nødvendigvis må være tilstede, hvis en regering skal blive populær. Disse principper vil selvfølgelig komme mere eller mindre til udtryk i de forskellige frie regeringer, men intet ansvarligt menneske kan tillade sig at se med ligegyldighed på eventuelle forsøg på at rokke ved disse fundamentale principper." *(Documents of American History,* side 173.

Meredith Corporation, New York, 1968) Det hollandske folks lykke og held stod ganske givet i forbindelse med den kraft, der kommer af at efterleve religionen og være dydige. I henhold til dette folks natur lagde jeg mærke til deres sans for renlighed. Idet vi gik fra dør til dør for at finde undersøgere, lagde vi mærke til deres omgivelser. De var yderst påpasselige med at holde orden i og omkring deres ejendomme. De lod aldrig nogen ting ligge og flyde rundt omkring i deres gader. Man så heller aldrig tomme dåser ligge nogen steder på gaderne; deres lov forbød det simpelthen. Det er nu 50 år siden. Jeg blev glad, da jeg opdagede, at de stadig har det på denne måde, i henhold til en avisartikel hvor der bl.a. stod:

„Det første en amerikaner lægger mærke til i Holland er hvad der mangler . . .

„Som sædvanlig er der naturligvis ikke noget snavs. Der er heller ingen tomme dåser eller gamle aviser, der blæser henad gaden. Man ser heller ingen berusede personer og ingen vinflasker i stræderne. Der er ingen forsultne hunde eller nogen stank, som man kunne forvente fra så meget stillestående vand.

„Hollænderne har altid vidst, hvad man skulle gøre ved forurening, affald og rod. De forbyder det simpelthen." (Tom Broden: „Holland: Taking the Tension out of Life", *Washington Post,* 7. juni 1975, side A-11)

Selv om deres ejendomme måske er beskedne, bliver der gjort alt, hvad der kan gøres, for at holde dem rene. Vi så ofte på vores morgentur, hvordan kvinder pudsede deres dørskilte, skurede indgangen til deres huse, ja selv fortovene. Man behøver ikke spørge, hvorfor de gjorde det. Det var tydeligt, at vanen kom fra bevidstheden om, at hvis man kommer fra et rent fortov, træder man ikke noget snavs ind i huset. Måske kunne man på samme måde anvende idéen fra denne tænkemåde: Hvis man til stadighed hindrede urene tanker i at komme ind, kunne man måske holde sjælen ubesmittet.

Medens jeg således bemærkede disse renlighedsvaner, huskede jeg tydeligt alle de gange, der blev sagt: „Hvorfor har du ikke", når jeg blev formanet som dreng, idet jeg søgte uden om den daglige vask af hænder og ansigt. Så lød det i mit hoved: „Renlighed kommer næst efter gohed," som mine forældre mildt sagde. Jeg hørte det så tit, at jeg troede det var et skriftsted, og det var først senere i livet, jeg blev klar over, at de stammede fra en tale John Wesley (1703-1791) havde holdt. Jeg vil gerne inprente jeg her — at der virkelig er en lighed mellem fysisk og åndelig renlighed. Ligesom et rent menneske, et rent hjem og rene omgivelser hindrer udbredelsen af sygdom, således vil et rent sind, rene tanker og gerninger også hindre udbredelsen af ondskab. En jødisk far er fremkommet med en tankevækkende udtalelse. Han siger: „Religiøse lærdomme omsættes til hensynsfuldhed; hensynsfuldhed til styrke; styrke til uskyldighed; uskyldighed til mådehold; mådehold til renhed; renhed til guddommelighed." (Red. Burton Stevenson i *The Home Book of Quotations* side 279. Dodd, Mead, New York 1956) Formålet med skrifterne eller religiøse lærdomme er at afholde folk fra at sygne hen i mangel på tro, og hjælp dem så deres sjæle til slut kan blive rene, og de kan komme til at bo hos deres Fader i Himlen i evighederne. Det er noget der sker trin for trin. Paulus henviser til denne lære i sit brev til de hellige hebræere på denne særlige måde:

„Lad os derfor ikke forlade principperne i Kristi lærdomme, men lad os fortsætte til fuldkommenhed og ikke påny lægge grundvold med omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud,

med lære om dåb og håndspålæggelse, de dødes opstandelse og evig dom,

og vi vil forsætte til fuldkommenhed." (Heb. 6:1-3. Inspirerede version)

Men da Gud talte til Adam i begyndelsen, fremkom en mere nøjagtig fremlægning af denne lærdom:

„Lær derfor dine børn, at alle mennesker, overalt, må omvende sig, ellers kan de ingenlunde arve Guds rige, thi intet urent kan dvæle der eller være i hans nærhed . . .

Derfor giver jeg dig den befaling, at du skal frit lære dine børn disse ting og sige:

„På grund af overtrædelse kom faldet, hvilket fald bringer død, og eftersom I blev født til verden af vand og blod og ånden, som jeg har dannet, og blev af støvet en levende sjæl, så må I også fødes på ny i himmeriges rige af vand og Ånden og renses ved blod, ja, blodet af min Enbårne, for at I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende, ja, udødelig herlighed.

Thi ved vandet holder i budet, ved Ånden er I retfærdiggjort, og ved blodet er I helliggjort;" (Moses 6:57-60)

En religiøs lære, der skal kunne betyde noget for nogen, må have en solid grundvold for at kunne være sand. Hvis den bygger på myter, overtro, fantasi eller på menneskebud, vil den ikke rumme nogen sandhed. I vore dage må vi bekymres over moralsk forfald og upålidelighed i det moderne samfund, og når man når dertil, at tro bliver et princip uden gerninger i stedet for en levende kilde, når religion blot er et medlemskab af en kirke for at holde en bestemt status, hvad kan man så forvente? Nu er det tiden, hvor hele menneskeheden bør spørge Gud, fordi han er vor Skaber:

„Hvad kræver du af os?“ Svaret hertil er givet. Jesus videregav sin Faders lærdom — at „alle mennesker... må omvende sig, ellers kan de ingenlunde arve Guds rige, thi intet urent kan dvæle der.“ (Moses 6:57) Han belærte menneskeheden om frelsesplanen og opmuntrede dem, idet han sagde: „Kom... og følg mig.“ (Luk. 18:22) Han sagde: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.
Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.“ (Joh. 7:16-17) Denne lære, som Frelseren underviste i, har aldrig slået fejl.

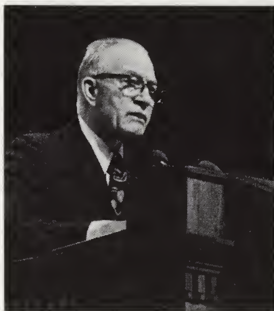
Evangeliet er det enkelte menneskes ledende princip; det er lavet til os for at give os tryghed i livet, og for at vi kan kende hensigten med vor eksistens og dens evige natur. Hvis vi følger den lov og de ordinanser, vil vi blive borgere i Guds rige.

Principperne for fremgang, de skridt som vi nødvendigvis må tage, fremgår klart af Paulus' ord, som jeg før citerede. Den fremgangsmåde, som vi må følge er glimrende udformet i den hebraiske fars ord. Principperne kan underkastes en prøve. De vil faktisk, give den pågældende, der anvender dem, den renhed, som vor himmelske Fader kræver.

Når I anvender de lærdomme, som jeg før citerede fra de skrifter, Gud gav Adam, bør I også omhyggeligt studere de advarsler, som fremgår af en fordums profets lærdomme. Han giver en formel, som kan anbefales i forbindelse med al skriftlæsning:

„Se, når I modtager disse ting, formaner jeg jer til... at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt ned til den tid, da I modtager disse ting, og at I overvejer det i hjertet.

Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adsørge Gud, den evige Fader, I Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.“ (Moroni 10:3-4) Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Pagter og velsignelser

ÆLDSTE WILLIAM H. BENNETT
Assistent til De tolvs Råd

Mine søstre og brødre, fra de tidligste tider til nu har vor Fader i Himlen indgået pagter med sine børn og har lovet at velsigne sine børn, hvis de vil være sandfærdige og trofaste i at holde disse pagter. Mit budskab idag vil dreje sig om nogle af disse pagter og velsignelser.

Af skrifterne lærer vi, at vi allesammen har eksisteret som ånder, bogstavelige åndelige børn af vor Fader i Himlen, endnu før vi blev født med jordiske legemer. Alle havde ikke den samme intelligens: nogle var mere lydige og trofaste end andre, og som resultat deraf gjorde de sig fortjent til særlige velsignelser og blev valgt til meget særlige opgaver her på jorden. (Se Abraham 3:11-12, 14, 16-19, 22-23)

Fra skrifterne kan vi identificere nogle af disse enkeltpersoner, idet vi begynder med Mikael, der blev betegnet som ærkeengel, én med høj rang i åndeverdenen. Han blev udvalgt til at være Adam, det første menneske, der for evigt skulle stå under Faderen og Sønnen som overhoved for den menneskelige familie. Andre af de udvalgte var Set, den mest trofaste af Adams sønner efter den retskafne Abels død. Og Enok, gennem hvis slægtslinie Herren lovede, at Noa og Messias skulle komme, og at hans efterkommere skulle leve, så længe jorden var til. Og Noa blev valgt til at skulle være den anden fader til den menneskelige slægt her på jorden, efter syndfloden. En anden var Sem, Noas foretrukne søn.

Der var også Abraham, Isak og Jakob. (Se Abr. 1:3; Moses 1:34; 6:8, 22, 45-46; Lukas 3:8; L. & P. 29:26; 88:112-115; 78:16; 107:53-56; 116; Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 186)

Midt iblandt afgudsdyrkere fortsatte Abraham at tilbede den sande Gud og viste sig retskaffen i enhver prøve, som Herren stillede ham. Derfor sluttede Herren en hellig pagt for at velsigne Abraham og hans trofaste efterkommere indtil sidste generation. Abraham blev „en retmæssig arving, en højpræst med den myndighed, som tilhørte fædrene“ (Abraham 1:2). Denne ret til præstedømmet vedvarede gennem de retfærdiges slægt „i overensstemmelse med Guds forordning til fædrene angående efterkommerne“ (Abraham 1:4; se også L. & P. 84:14-16).

Det spørgsmål kan måske stilles, hvorfor nogle bestemte ånder blev udvalgt til at bære præstedømmet og repræsentere Gud på jorden som hans særlige præster? Profeten Alma gav dette meget overbevisende svar, nedskrevet i Mormons Bog:

„Og her er måden, som de blev beskikket på: De var kaldet og beredt fra mets kraft og i forståelse af vor vigtige frelsesopgave for hele verden.

Præstedømmet er mere værd for os end noget andet, vi ejer. Vi, som bærer præstedømmet, har en to-foldig opgave: for det første at prædike evangeliet, og for det andet at administrere dets frelsende ordinanser. Vores opgave er at bringe lykke til os selv,

vores familie og til menneskeheden ved anvendelse af evangeliske principper i dagliglivet. Vort største mål er at opnå evigt liv.

I afsnit 86 af Lære og Pagter, udtaler Herren dette: „Derfor, så siger Herren til jer, hos hvem præstedømmet er vedblevet i lige linie fra jeres fædre — Thi I er retmæssige arvinger efter kødet . . .

Derfor er jeres liv og præstedømmet forblevet og må forblive gennem jer og jeres slægtslinie indtil alle tings genoprettelse, hvorom alle de hellige profeter har talt siden verdens begyndelse.

Derfor er I velsignede, dersom I forbliver i min godhed, et lys for ikkejøderne og gennem dette præstedømme en frelser for mit folk Israel." (L. & P. 86:8-11)

Præstedømmelig myndighed og rettigheder medfører pagtlige forpligtelser. Dem, der ordineres til Det aronske Præstedømme, skal udføre deres embeds pligter, således som de anføres i pagterne. (Se L. & P. 20:46-60; 107:13-14, 85-88) Dem, der ordineres til det højere eller Det melkisedekske Præstedømme indgår i en hellig pagt, der åbner vejen for dem til at arve „alt det, som min Fader har" (Se Det melkisedekske Præstedømmes ed og pagt, som den forklares i L. & P. 84: 33-41).

Den nye og evigtvarende pagt er fylden af Jesu Kristi evangelium og omfatter ethvert løfte og enhver aftale inden for den guddommelige plan for liv og frelse, hvorigennem den virkelig troende kan indlemmes i den celestiale Kristi familie for at arve „alt det, som Faderen har".

Mormons Bog indeholder evangeliets fylde, og den lov og lære, som gives deri, bliver bindende for dem, som modtager den. Gennem dåbens pagt modtager man løftet om evigt liv på betinget grundlag. Dåben åbner døren, men vi må vise os værdige, før vi kan opnå den store velsignelse.

Sabbatsloven blev givet til Guds folk ned gennem tiderne som en fortløbende pagt, således som den blev fremsat i 2. Mosebog (se 31:16) og med løfter om både åndelige og timelige velsignelser (se L. & P. 59:9-20). Gennem nadverordinansen fornyer medlemmerne deres pagter med Herren og modtager pány forsikringen om, at de gennem deres tro og værverdens begyndelse efter Guds forudviden på grund af deres store tro og gode gerninger; for det første blev det overladt dem at vælge enten godt eller ondt; da de valgte det gode og øvede meget stor tro, er de kaldet med et helligt kald, . . .

Og således er de blevet kaldet til dette hellige kald for deres tros skyld." (Alma 13:3-4)

Abraham fik derfor på grund af sin trofasthed i forudtilværelsen lov til at blive født på jorden i en slægt af trofaste forfædre, som også var berettiget til at bære præstedømmet. Abraham, som til sine tidligere gode gerninger havde føjet beviser på sin usædvanlige tro under alle jordelivets prøvelser, sluttede Herren en højtidelig pagt med, sådan som det findes nedskrevet i Abraham 2:8-9, 11:

„Mit navn er Jehova, og jeg kender enden fra begyndelsen, min hånd skal derfor være over dig.

Og jeg vil gøre dig til en stor nation, og jeg vil velsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer . . .

Og jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig, og i dig . . . og i din sæd . . . skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja det evige livs . . ."

Herren fornyede denne pagt med Isak, Abrahams trofaste søn (Se 1. Mosebog 17:19-21; 24:60; 25:11; 26:1-4) og bekræftede Abrahams og Isaks velsignelser på Jakob. Jakob fik af Herren det nye navn Israel, og hans efterkommere er blevet kendt som Israels børn, Herrens udvalgte folk. Deres særlige mission er at bære præstedømmet og holde kundskaben om den sande gud og det sande evangelium levende i verdenen.

Herrens pagt med Abraham indeholdt også det løfte, at alle, foruden Abrahams direkte efterkommere, som ville modtage evangeliet fra den tid og fremover også skulle blive Abrahams sæd gennen adoption, og at dette blod skulle blandes blandt nationerne for at velsigne dem med evangeliets privilegier.

Herren har i vor tid åbenbaret, at vi er af Israels slægt og af Abrahams sæd (se L. & P. 107:17), og at vi, formedelst den afstamning og ved lydighed mod alle evangeliets ordinanser, har ret til vore forfædres velsignelser — Abrahams, Isaks og Jakobs.

Som legitime bærere af præstedømmet, må vi være stærke — stærke i et retskaffent levned, i præstedømdigheg vil have Helligånden med sig til at velsigne og vejlede dem til evigt liv (Se L. & P. 29:77,79; 3. Nephi 18:7, 11; Moroni 4:3; 5:2).

Selv visdomsordet blev givet som et princip med et løfte (Se L. & P. 89:18-21).

I vore templer lærer vi om evangeliets store sandheder. Tempelendowment giver oplysninger om menneskets historie på jorden og om de midler og metoder, hvorved glæde på jorden og ophøjelse i Himlen kan opnås. Tempelendowments giver også særlige oplysninger med hensyn til den opførsel, der kræves af mennesket, hvis det skal glæde sig over frugterne af fremskridt og nå sine mulige mål. Mænd og kvinder belæres om, at de må holde sig fri for synd, at de må være kyske, dydige, sandfærdige og uselviske. Derudover belæres de om, at de må opofre sig selv og alt, de ejer til sandhedens sag, for at kunne belære deres medmennesker om det evigtvarende evangelium.

De, som modtager deres endowments op opnår højere kundskab, indgår pagter med Gud om, at de vil adlyde de instruktioner, der gives og leve efter dem i dagliglivet. Det forklares også, at de, som undlader at leve efter de løfter som de afgiver i templet, vil blive straffet af Gud, men at store velsignelser vil blive deres, som acceptere sandheden, praktiserer den og efterlever evangeliet, som de burde.

Måske er de herligste af tempelordinanserne dem, der besegler mand, hustru og børn til hinanden for tid og evighed. I henhold til evangeliet ophører det ægteskabelige forhold ikke nødvendigvis med døden. Tværti-

mod kan det fortsætte ud over graven. En sådan forening eller besegling kan kun udføres ved den særlige bemyndigelse, der alene indehaves af kirkens præsident. Han kan dog og gør det, uddelegere denne myndighed til andre, således at udvalgte tempelarbejdere eller andre, der modtager denne bemyndigelse fra præsidenten, kan udføre ordinanserne i Guds tempel.

Templerne er midler, hvorved ethvert medlem af kirken, forudsat et retskaffent levned og den rette alder, kan modtage kostelige begavelser og blive mindet om Faderens store plan for vor frelse og ophøjelse.

Lag mig slutte, mine søstre og brødre, med at konkludere, at vi aldrig blive skødesløve med hensyn til de pagters hellige og evigtvarende natur, som vi indgår i templerne. Ulykkeligvis har nogle mennesker ikke været helt sanddru, når de blev interviewet for at få deres tempelanbefaling. Og ulykkeligvis har nogle præstedømmeledere ikke været så dybtgående og så omhyggelige, som de burde have været, når de gennemførte disse interviews hvorved nogle er kommet uværdige til templerne. Ved at gøre dette har de sat deres fremtid i evigheden på spil.

Lag mig endnu blot fortælle noget, som betyder en hel del. Det har at gøre med en broder, som blev forelsket i en køn pige. Han bragte hende til templet og blev beseglet til hende for tid og al evighed. Og derpå blev han skødesløs, kom i alvorlig overtrædelse og blev udelukket af kirken. Skilsmisse fulgte. Senere ansøgte hans tidligere ægtefælle om annullering af hendes tempelbesegling til ham, for at hun kunne blive beseglet til en anden. Den første mand blev kontaktet for at få konstateret, om han ville godkende annulleringen. Som svar skrev han et brev på flere sider. Begyndelsen lyder:

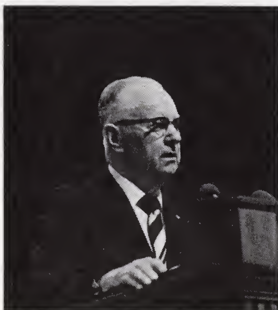
„Jo, jeg giver mit samtykke. Hvorfor? Fordi jeg ønsker, at min tidligere hustru får den lykke, som hun er berettigt til.“ I de næste mange sætninger beskrev han derpå sin tidligere hustrus dyder.

Og så skrev han: „Hvorfor gjorde jeg dette over for hende og vores søn? Kun fordi jeg blev skødesløs, lyttede til fristerens stemme, hvorefter han fik magten.“ Derpå skriver han: „Jeg føler, at jeg aldrig kan få tilgivelse for det, som jeg har gjort over for min hustru og søn.“ Og han sluttede brevet med underskriften „En sønderbrudt man“ over sin underskrift.

Og nu, mine søskende — vi har vores handlefrihed. Men ingen af os har handlefrihed til at afgøre konsekvenserne af de valg, vi træffer, for vi vil blive holdt ansvarlige for vore gerninger.

Jeg efterlader hos jer, mine søskende, mit vidnesbyrd om, at denne kirke ledes af en Guds profet, og at andre Guds profeter, som er opretholdt som profeter, seere og åbenbarere, står ved hans side. Lad os lytte til vor profets stemme. Lad os være trofaste og sanddru mod de pagter, som vi indgår. Det beder jeg om, ydmygt og i Jesu Kristi navn. Amen.

At berede Herren et velskikket folk

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY
De tolvs første Råd

Mine elskede søstre, brødre og venner.

Forud for Frelserens fødsel blev der givet mange profetier, der fortalte om hans komme til jorden. De gamle profeter åbenbarede begivenheder, som ville gå forud for hans fødsel. De beskrev hans jordiske mission og gjorde det således muligt for verdens folk at genkende ham som deres Frelser, Herre og Gud. Selv om Israels hus ejede en nedskrevet optegnelse om talrige profetier om Kristi tidlige liv, sendte vor himmelske Fader en særlig budbringer, Johannes Døberen, „så han kan berede Herren et velskikket folk" (Lukas 1:17).

De gamle profeters forudsigelser med hensyn til Kristi fødsel, liv og gerning blev opfyldt, og de, som oprigtigt troede, var parat til at acceptere og følge ham. Når dette er tilfældet, så kan vi med rimelighed gå ud fra, at de begivenheder, der er profeteret om med hensyn til hans andet komme, også vil finde sted.

Hen imod slutningen af Kristi jordiske gerning henvendte hans disciple, som var foruroliget over hans belæringer om verdens ende, sig til ham, „mens de var alene med ham (og) sagde: ‚Sig os, når skal dette ske? Og hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?'

Da svarede Jesus og sagde til dem: ‚Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild'." (Matt. 24:3-4)

Frelseren forklarede derpå sine disciple de tegn og begivenheder, som ville ske forud for hans andet komme. De står beskrevet i det 24. kapitel af Mattæus-evangelist og fortjener omhyggeligt studium.

Jesus fortalte sine disciple, at der skal råde megen ugudelighed. Falske kristne skal føre mange vild; falske profeter skal opstå og gøre store tegn og undergerninger for at besvige de udvalgte, og store prøvelser skal komme. Der skal være krige og rygter om krige, nationer skal rejse sig mod nationer, der skal være hungersnød og jordskælv og ødelæggelsens ‚vederstyggelighed', som profeten Daniel talte om.

Skrifternes profetier om de begivenheder, der skal gå forud for Kristi andet komme, tjener som vejledning og advarsel for alle jordens indbyggere. Bør vi ikke lytte til disse advarsler, når vi er vidner til, at tegnene bliver opfyldte?

Således som Johannes Døberen blev sendt forud for Kristi fødsel for at berede vejen for hans gerning, således sendte Gud en profet for at påbegynde denne sidste forvaltning af hans evangelium som forberedelse til Frelserens andet komme. Profeten Joseph Smith bevidnede for en tvivlende verden, at Jesus er Kristus og virkelig Guds Søn.

Herren gentog i en sidste-dages åbenbaring, at der i de sidste dage skulle være prøvelser, ødelæggelser, ulykker og nedbrydende kræfter:

„Og på den dag skal der høres om krige og rygter om krige, og hele jorden skal være i bevægelse . . .

Og menneskenes kærlighed skal blive kold, og lovløsheden blive mangfoldig . . .

Og i den slægt skal der findes mennesker, der skal blive taget bort, førend de har set en susende svøbe, thi en hærgende sygdom skal dække landet . . .

Og der skal også være jordskælv forskellige steder og store ødelæggelser. Dog vil menneskene forhærde deres hjerter mod mig og gribe til sværdet mod hinanden og slå hinanden ihjel." (L. & P. 45:26-27, 31, 33)

I mange år har der været krig et eller andet sted i verden, og de bestandige rygter om forestående krige piner mange nationer idag. Nationer rejser sig mod nationer.

Der findes mange ustabile regeringer. Nogle er styrtet. Der finder en bestandig nedvurdering af begrebet som ærlighed, pålidelighed og retskaffenhed blandt politikere, embedsmænd og forretningsledere.

Verden er ved at være moden i ugudelighed. Der findes mange mennesker, som ikke betænker sig på at bedrage og føre folk ind på mørkets og syndens stier.

Der findes nogle, som falskeligt påstår, at de er Kristus, eller profeter, og med deres snuhed og bedrageri skaffer sig mange tilhængere.

Hungersnød og sygdomme regerer. Jordskælv bliver bestandigt hyppigere og af større voldsomhed. Det er også tilfældet med andre naturkatastrofer. Satan har stor magt over menneskene, og der findes endog nogle, som offentligt erklærer at være hans disciple og tilbeder ham.

Verden er idag fuld af mennesker, som har forsaget aller glemt Gud. De prøver at forandre hans love ved at udøve deres egne kødelige love. Måske er Gud for dem ikke „moderne" nok. De glemmer, at Guds bud er evigtvarende og uforanderlige. Jeg stiller dette spørgsmål: Er det muligt for skabningen nogensinde at blive klogere end *Skaberen?*

Vore retsinstitutioner erstatter Guds love og bud med menneskeskabte love. Gud er ikke død. Han forbliver evig den samme — resolut, bestemt, uforanderlig men fuld af kærlighed og omsorg for sine børn.

Det ondes magt står over for Guds kraft. Satan udøver i øjeblikket stor magt over menneskenes og nationernes handlinger. Hvis nationernes ledere følger deres egen kurs, vil misforståelser og problemer forøges, medførende endnu større gnidninger og spænding.

Herren instruerede profeten Joseph Smith: „Bered jer, bered jer for det, som skal komme; thi Herren er nær" (L. & P. 1:12).

I denne sidste forvaltning af hans gerning, advarede han: „Bered jer på Herrens store dag" (L. & P. 133:10).

Lad os sikre os, at vi virkeligt forstår hvad der er det vigtigste for at berede os til Herrens andet komme til jorden, og ved vores adlydelse og trofasthed undslippe hans straf.

Det efterfølgende er vigtigt at overveje. Vi må bringe vor tilværelse og vort hus i orden. Det betyder en ransagning af vore sjæle, indrømmelse af det vi har gjort forkert, og omvendelse hvor der er behov for det. Det betyder at holde alle Guds befalinger. Det betyder at elske vor næste. Det betyder at leve et forbilledligt liv. Det betyder at være gode ægtemænd og hustruer. Det betyder at opdrage i og belære vore børn om retskaffenhed. Det betyder at være ærlig i alt, hvad vi foretager os, både i forretninger og i hjemmet. Det betyder at udsprede Jesu Kristi evangelium til alle mennesker i verden.

Herren har sagt: „Se, jeg vil fremskynde mit værk til sin tid" (L. & P. 88:73).

Det haster med dette arbejde. Tiden er ved at blive kort. Denne fornemmelse af at det haster med at fremme Herrens rige i disse sidste dage opstår ikke af panik, men ud fra ønsket om at handle hurtigt og sikkert for at rette og styrke hans rige blandt alle de, som søger evangeliets lys og sandhed, der er Guds livsplan for alle hans børn.

Gud vil fremme sit værk ved at åbne Himlene og sende himmelske budbringere til sine profeter for at advare sine børn om at berede sig til hans andet komme.

Kristus har fremhævet: „Det er den elvte time og sidste gang, jeg vil kalde arbejdere til min vingård" (L. & P. 33:3).

Ved at oprette sin sidste-dages-kirke, har Frelseren tilkendegivet, at dette er sidste gang, hans rige vil blive oprettet på jorden. (Se L. & P. 27:13). Profeten Daniel åbenbarede, da han talte om Guds værk i de sidste dage, at Himlens Gud vil oprette et rige, der aldrig skal ødelægges og heller ikke overlades til et andet folk, og det skal bestå for evigt. (Se Daniel 2:44)

Denne forvaltning af evangeliet er derfor den sidste. Herren har aldrig antydet, at hans kirke i de sidste dage skulle svigte. Gud vil til sidst triumfere over alle sine fjender, inkluderende hans ærkefjende, Satan. Det vil helt bestemt være til vort gavn at være på Herrens side ved at holde hans bud og love. I disse afgørende sidste dage er vort ansvar for at advare verden af vital betydning. Frelseren sagde:

„Høsten er stor, men arbejderne er få; bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst" (Lukas 10:2).

For at kunne imødegåe denne udfordring til at udsende flere arbejdere til indhøstningen af sjæle, kalder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige et øget antal missionærer fra hele verden til at prædike Kristi evigtvarende evangelium til enhver nation og slægt, ethvert tungemål og folk.

Herren advarede sit folk: „Og videre siger jeg jer: Herrens tilkommelse er nær, og den vil overraske verden som en tyv om natten" (L. & P. 106:4).

Han sagde også: „Thi se, Gud Herren har udsendt sin engel, som råber midt i himlen og siger: Bered Herrens vej, gør hans stier jævne, thi hans tilkommelses time er nær"

Hvordan skal vi imødegå den udfordring at berede kirkens medlemmer og verdens mennesker til Kristi andet komme og være sikker på, at de er parate til at modtage ham? Lyt til denne advarsel og dette råd:

„Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller giver agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket.

Thi de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt. De søger *ikke* Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen." (L. & P. 1:14-16, fremhævelse tilføjet)

Og igen sagde han: „Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme." (L. & P. 1:38)

Herren har sat profeter, apostle og lærere i sin kirke til at tyde og udpege vejen for sit folk i både åndelige og timelige affærer. Rettighederne, myndighederne, og præstedømmets kraft hos disse ledere stammer fra Frelseren selv. Sikkerhed ligger i at følge rådene fra guddommeligt udpegede ledere.

Vi i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er velsignede, at vi har en levende profet i blandt os. Præsident Spencer W. Kimball. Jeg bærer vidnesbyrd om hans guddommelige kaldelse. Han er min lærer, min leder og mit forbillede. Jeg støtter og opretholder ham med min tro og mine bønner. Jeg har fuldstændig og urokkelig tillid til hans profetiske kaldelse og guddommelige ledelse. Hans karakter er retlinet, hans sind årvågent, hans dømmekraft sund, hans udsyn klart. Han ejer stor kærlighed til alle mennesker. Han er deres ven og lydhør over for deres behov.

Vi vil som et folk aldrig gå forkert, hvis vi følger Herrens profet, som også er vor profet, og retter os efter hans belæringer, råd og personlige eksempel.

Frelseren giver denne yderligere oplysning om de sidste dage:

„Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene ængstes i rådvilhed over havets og brændingens brusen.

Mennesker skal svækkes af rædsel og gru for det, som kommer over jorderige; the himlenes kræfter skal rystes. Og da skal de se ‚Menneskesønnen komme i skyen' med kraft og megen herlighed.

Men når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løfte jeres hoveder, thi jeres forløsning nærmer sig . . .
Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer . . .
betydningsfulde begivenheder, der skulle ske for at berede vejen for hans andet komme. Jeg vil gerne omtale nogle af dem.

Profeten Amos sagde: „Nej, den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7) Hvis vi forstår det, kan ingen finde et værk her på jorden, hvor der ikke står en profet i spidsen. Herren har aldrig ladet udføre et værk, som han har anerkendt, uden at der stod en profet i spidsen for det. Tak Gud for vore profeter fra profeten Joseph Smiths dage til vor nuværende profet præsident Spencer W. Kimball.

Jeg har kendt præsident Kimball meget godt i 37 år, og jeg tror ikke, at der er en mere kristen mand i verden end han, og hvis Herren ikke kan tale gennem en mand som præsident Kimball, ville han ikke kunne finde nogen på denne jord, der er mere værdig. Jeg takker ham for vore levende profeter.

Hvis vi nu forstår Peters ord, når han siger: „Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os," (2. Peter 1:19) så er der med andre ord ingen anden måde, hvorpå vi her i verden kan kende Herrens tanke og vilje så vist og sikkert, som gennem de hellige profeter. Og nu tilbage til Amos. „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Enhver, der søger efter sandheden, og som tror på disse ord og på den betydning, som Jesus knytter til profeti, kan ikke søge en kirke blandt de cirka 700 kristne kirker, der findes her i landet idag, uden at det er en kirke med en profet i spidsen, for hvem Gud kan åbenbare sin tanke og vilje.

Nu var der mange ting, der skulle gøres. Peter sagde, da han dagen efter pinsefesten talte til dem, som havde slået Kristus ihjel: „Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede.
For at hussvalelsestiderne må komme fra Herrens åsyn, og han må sende den Kristus, som var bestemt for jer, nemlig Jesus,
Hvem Himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra fordums tid." (Ap. Ger. 3:19-21)

Derfor må den, der søger efter sandheden, søge efter en genoprettelse og ikke efter en reformation eller en fortsættelse, for hvis Peter var en Guds profet, skal vi nødvendigvis have en genoprettelse af alle ting, som det er blevet talt om gennem alle de hel-
Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen." (Lukas 21:25-28, 34, 36)

Lad os alle, mine søstre og bødre, erkende profetiernes opfyldelse, bringe vore hjem i orden og gøre os beredte til den store dag. Og lad os også imødegå udfordringen til at „berede Herren et velskikket folk" til Herrens andet komme. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

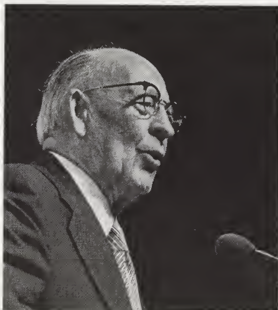
Profeter og profeti

AF ÆLDSTE LEGRAND RICHARDS
Af De tolvs Råd

Jeg glæder mig, mine brødre og søstre, over at have lejlighed til at overvære denne storslåede generalkonference i kirken, og jeg har tillid til, at jeg i den korte tid, der er tildelt mig, gennem Herrens ånds inspiration må kunne sige noget, der vil hjælpe med til at øge jeres vidnesbyrd og gøre indtryk på dem, som ikke er medlemmer af kirken.

Jeg tænkte, at jeg idag ville sige nogle få ord om profetier og profeter. Efter sin opstandelse vandrede Frelseren ad vejen til Emmanus sammen med to af sine disciple, og vi får at vide, at „deres øjne holdtes til, så de ikke kendte ham." (Lukas 24:16) Da han hørte, hvad de havde at sige, stod det ham klart, at de ikke havde forstået, hvad han havde forsøgt at lære dem, og derfor sagde han: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt," (Lukas 24:25) og idet han begyndte med Moses og profeterne viste han dem, hvordan profeterne i alle ting havde vidnet om ham. Når I nu studerer skrifterne, vil I vide, at profeterne forudsagde hans liv og gerning til mindste detalje, endog dette, at der skulle kastes lod om hans klæder på det tidspunkt, da han blev korsfæstet. (Se Salm. Bog 22:19)

Peter sagde: „Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter.

Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt. (Det er meget vigtigt.)
Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud. (2. Peter 1:19-21) Hvis vi har den samme kraft, burde vi være i stand til at forstå profeti.
Ligesom de hellige profeter forudsagde Frelserens komme i tidernes midte, har de forudsagt mange af de lige profeters mund, før Frelseren kan komme, fordi han sagde, at Himlene skulle huse Kristus „indtil genoprettelsestiderne". Der kunne ikke ske nogen genoprettelse, medmindre der var en levende profet på jorden, til hvem disse hellige profeter kunne komme for at genoprette det, der var gået tabt, for hvis skyld kirkerne forkyndte meneskebud, som Esajas sagde. Derfor har vi en levende profet.
Herren oprejste profeten Joseph Smith, som der er båret vidnesbyrd om ved denne konference, og vi har, så vidt som vore optegnelser viser det, fået åbenbaret flere sandheder gennem ham end gennem nogen anden profet, der nogensinde har levet på jorden. Han har bragt os noget fra disse afdøde profeter, der skulle komme for at genoprette alle ting, før Frelseren kunne komme igen. Der er mange ting, han har genoprettet.
Tag for eksempel Nebukadnezars drøm (som der allerede er blevet henvist til) og Daniels fortolkning af den drøm. I kan huske, at Nebukadnezar havde glemt drømmen, og han tilkaldte sine vismænd og astrologer, men ingen af dem kunne tyde drømmen. Så hørte han om denne mand Daniel i Israel, og Daniel sagde: „Men der er en Gud i Himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nedukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage." (Dan. 2:28)
Så fortalte han ham om denne verdens rigers opståen og fald indtil de sidste dage (og vi lever i de sidste dage), da Himlens Gud vil „oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk." (Daniel 2:44) Hvordan skulle Gud kunne oprette et sådant rige, der skulle bestå for evigt, uden en profet, gennem hvem han kunne virke for at oprette sit rige?
Så sagde han, at riget ville være som en sten, der rives løs, dog ikke ved menneskehænder — med andre ord, det skulle begynde småt, og dette rige begyndte med seks mand, og det er vokset, som Daniel sagde, det ville, så det er blevet et sort bjerg, der fylder hele jorden. (Se Daniel 2:35) Ingen anden gruppe af religiøse tilhængere vokser med stormskridt, som denne kirke gør det idag, fordi Gud i Himlen har oprettet den i overensstemmelse med sit løfte.
Da jeg var præsident for missionen i sydstaterne, talte en af vore missionærer om Nebukadnezars drøm ved et af vore møder, hvor der var nogle undersøgere af kirken tilstede, og jeg stod ved døren for at sige farvel, da de tog af sted. En mand kom hen til mig, præsenterede sig som præst og sagde: „I vil ikke fortælle mig, at I virkelig mener, mormonkirken er det rige, der er omtalt i Nebukadnezars drøm, vel?"
Og jeg sagde: „Jo, hr. Hvorfor ikke?"
Han sagde: „Det kan ikke være rigtigt."
Jeg sagde: „Hvorfor kan det ikke det?"
Han sagde: „Man kan ikke have et sådant rige uden en konge, og I har ikke nogen konge, derfor har I ikke noget rige."
„Åh," sagde jeg, „min kære ven, du har ikke læst langt nok. Prøv engang at læse det syvende kapitel i Daniels Bog, hvor Daniel ser en som Menneskesønnen komme i himlens skyer „og magt og ære og herredom gaves ham, og alle folk, stammer og tungemål skal tjene ham." (Dan. 7:14)
„Min kære ven, „sagde jeg, „hvordan kan magt ære og herredom gives ham, når han kommer i himlens skyer, hvis der ikke er et rige beredt for ham? Det er det, vi sidste dages hellige gør."
I Guds hellige, som ofrer jeres tid, jeres talenter, jeres midler og jeres ungdom for at fremme kirkens store missionærprogram og for at betale jeres tiende — og offerydelser — der findes ikke noget, der svarer til det i hele verden idag, fordi Gud virker gennem sine profeter. Det er, som Paulus sagde fordum, da han talte til kirken på hans tid: „(I er) opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold, og jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at Jesu Kristi kirke er opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten." (Efeserne 2:20)
Derfor må den, der søger sandheden, lede efter en kirke, der er opbygget på apostlenes og profeternes grundvold og stadig med Kristus Herren til at lede og styre sin kirke gennem sine levende profeter.
Vi har mange andre profetier. Apostlen Paulus sagde, at Herren havde åbenbaret sin viljes hemmelighed for ham. (Se Efeserne 1:9) Det er en temmelig betydningsfuld udtalelse, ikke sandt — Herrens viljes hemmelighed? „I tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus." (Efeserne 1:10) Ingen anden kirke i denne verden har et sådant program, gående ud på at forene Himlene med det, som er på jordon.
Og vi læser hos profeterne, hvordan Herrens folk skal komme frem som frelsere på Zions bjerg. (Se Obadias 21) Vi læser Jesu ord, da han sagde: „. . . Den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst," og de, som hører den, skal leve, fordi alle de menneskemasser, som er gået bort, nødvendigvis må høre evangeliet. Vi har fået at vide, at hvert knæ

skal bøje sig og hver tunge bekende, at Jesus er Kristus. (Se Romerbrevet 14:11) Det giver os en forståelse af Paulus' ord, da han sagde: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29)

Endnu en storslået begivenhed, som skulle finde sted i denne evangeliske forvaltning, er det, som Herren lovede gennem profeten Malakias: at han ville sende sin budbringer for at berede vejen for sit komme, og at han ville komme til sit tempel i et nu. „Men hvo kan udholde den dag, han kommer? Han er jo som metalsmelterens ild og tvætternes lud." (Mal. 3:1-2) Øjensynligt har dette intet at gøre med hans første komme. Han kom

De tre vidner til Mormons Bog ser engelen, hører hans stemme og rører ved guldpladerne; fra Avard Fairbanks monument: ,,De tre Vidner", på tempelpladsen i Salt Lake City

ikke i et nu til sit tempel. Alle mennesker kunne udholde den dag, han kom. Men vi har fået at vide, at når han kommer i de sidste dage, vil de onde råbe til bjergene og klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen." (Johs. Åb. 6:16)

Vi har det program, som omfatter arbejdet for de afdøde i vore templer, og det er forbunden med endnu en udtalelse i Malakias' Bog, hvor han siger: „Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Malakias 4:5-6)

Tænk på følgerne! Hvor kan I gå hen i verden og finde budskabet om, at Elias er vendt tilbage i overensstemmelse med dette løfte? Han er kommet. Han viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland den tredie dag i april i året 1836 og medbragte nøglerne til denne store opgave og dette store værk at forene Himlen med jorden, hvilket har forårsaget byginingen af vore templer. Og det leder vore tanker hen på det, Esajas så, da han sagde: „Det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkene strømme og talrige folkeslag vandre: „Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier." (Esajas 2:2-3)

Dette tempel her på Tempelpladsen er det Jakobs Guds hus, som vore pionér-forfædre begyndte at bygge, da de var tusind mil fra alle transportmuligheder, og det tog dem fyrre år at bygge det. Er det ikke herligt! En af de smukkeste bygninger i verden? De af os, som var på mission i den første tid, kan huske, hvordan hver eneste, der blev omvendt til evangeliet, lige så snart de var blevet medlem af kirken, helt bogstaveligt ønskede at sælge alt, hvad de havde, for at spare deres penge sammen krone for krone, som jeg så det i det lille Holland, indtil de havde nok til at komme her til landet på grund af dette tempels dragende magt, så at de kunne lære hans veje at kende og vandre på hans stier.

Der er mange andre profetier, men jeg vil blot henvise til, at Esajas også så og omtalte, at „på hin dag skal Herren atter udrække sin hånd for at vinde, hvad der er til rest af hans folk . . . For folkene rejser han banner, samler Israels bortdrevne mænd, sanker Judas spredte kvinder. (Esajas 11:11-12)

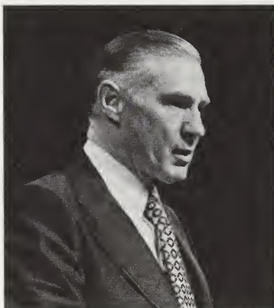
Englen Moroni gentog denne passage for Joseph Smith, da Joseph kun var atten år gammel. Moroni besøgte ham tre gange om natten og igen den næste morgen og antydede, at dette arbejde skulle påbegyndes.

Tænk engang over den opgave profeten fik dengang. Han har rejst banner for folkene. Ingen anden kirke i verden opfylder det, denne kirke gør for sine medlemmer og for deres udvikling, og det er et banner for folkene. Folk kommer til os for at lære, hvordan vi opfylder alle disse ting.

Esajas så mange andre ting i forbindelse med denne indsamling. Han så, at Herren ville indsamle Israel hastigt og let; at de end ikke ville have tid til at løsne deres skorem eller at blunde aller sove. (Se Esajas 5:26-27) Forestil jer en udtalelse som denne på Esajas' tid med den tids transportmidler. Følgende nævner jeg blot for at belyse opfyldelsen af dette: Efter at præsident McKay var rejst til Skotland for at hjælpe med til at organisere den første stav i sit skønne hjemland, sagde han, da han ved sin hjemkomst aflagde rapport for De tolv Apostle i templet, at han forlod London kl. 2.00 om eftermiddagen, at han tilbragte nogen tid sammen med brødrene i Chicago, og han nåede at komme i sin egen seng samme aften. Han havde ikke tid til at løse sin skorem eller til at blunde eller sove. Så sammenlignede han det med, dengang vort folk kom til Zion i gamle dage, da de var 43 dage på havet og derefter flere uger om at rejse over de store sletter. Tænk blot på denne indsamling! Jeg ville ønske, der var tid til at gå i dybdeden angående profetierne om, hvordan vort folk skulle bringes hertil og rejse langs flodbredderne og

så fremdeles — for det gjorde vore pionerer — og om hvordan Herren ville vende deres sorg til glæde. Jeremias sagde, at den dag skulle komme, „da det ikke mere hedder: „Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra Ægypten!"
men: „Så sandt Herren lever, der førte israelitterne op fra nordens land og alle de lande, til hvilke han havde stødt dem bort!" (Jeremias 16:14-15)
Det er det, Herren har gjort med sit folk, lige siden kirkens oprettelse, og nu da vi er i stand til at bringe templer og stave ud til dem, bliver de indsamlet til Zions stave.
Så tilføjer Jeremias, at Herren vil sende bud efter fiskere i mængde, og de skal fiske dem og jægere i mængde, og de skal jage dem fra hvert bjerg, hver høj og fra klippernes kløfter. (Se Jeremias 16:16) Enhver af jer, som har været på mission ude i de vidtspredte områder, vil vide, hvordan missionærerne — over 21.000 ialt — går fra dør til dør og fra sted til sted og indsamler folk, som profeten sagde, fra klippernes kløfter og fra bjergene og højene. I må erkende, hvor bogstaveligt denne kirke opfylder profeternes ord.
Så sagde Jeremias: „Vend om, I frafaldne sønner, lyder det fra Herren; thi jeg er eders Herre; jeg tager eder, én fra en by og to fra en slægt og bringer eder til Zion,
og jeg giver eder hyrder efter mit sind, og de skal vogte eder med indsigt og kløgt." (Jeremias 3:14-15)

I, som er her idag, er kommet én fra en by og to fra en familie for at lære Herrens veje, og vi er de hyrder, der belærer jer efter hans vilje, jeg og disse brødre her, mine ledsagere og medarbejdere her på forhøjningen idag.
Gud velsigne jer alle, og jeg håber, I erkender, at Herren taler gennem sine levende profeter, at denne kirke er bygget på levende profeters grundvold, og at vi taler til verden for at bære vidnesbyrd om det, han har gjort. For vi ved med sikkerhed, at dette er hans værk. Dette er mit vidnesbyrd, og jeg bærer det med stor ydmyghed og i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Himmerigets nøgler

ÆLDSTE JAMES E. FAUST
Assistent til De tolvs Råd

En stille morgen i sidste uge, forlod jeg mit kontor i Sao Paulo, Brasilien, og spadserede over til byggegrunden for Sao Paulo Templet. En mild morgentåge var ved at lette. Da jeg gik op ad den lille bakke mod grunden, bemærkede jeg med glæde og interesse støttepillerne der for nyligt var blevet drevet i jorden, samt at man var ved at rydde grunden for buskads. Disse støttepiller i jorden angiver dimensionerne på et nyt tempel der snart skal bygges, til Guds ære og til uendelig velsignelse for hans børn i Sydamerika. Dette tempel vil være anderledes end de andre bygninger der i øjeblikket findes i Sydamerika.
Da jeg stod der hvor indgangen til templet skal være, mindedes jeg hvorledes mine kammerater og jeg for 36 år siden var ankommet med skib til Santos og med toget rejste videre til Sao Paulo. Ombord på det samme fartøj var der andre missionærer der skulle til Argentina og Uruguay, hvilke var to andre forholdsvis nye missioner i denne verdensdel.
I hele Sydamerika havde kirken blot et fåtal af medlemmer, de fleste var emigranter fra Europa af hvilke mange var blevet omvendt til kirken i Europa. Da jeg i sidste uge stod på denne byggegrund, hvor denne nye bygning, til flere millioner dollars vil blive opført, erindrede jeg hvor vanskelig og usikker kirkens fremtid i Sydamerika så ud, for 36 år siden. I hele vor mission havde vi kun tre døbte på et år, på trods af over 70 missionærers samvittighedsfulde arbejde. Vi havde ikke Lære og Pagter, Den kostelige Perle eller Mormons Bog oversat til portugisisk. Vi afholdt vore møder i lokaler der var små og ikke egnede til det ædle budskab vi søgte at forkynde. Ofte måtte vi feje disse lokaler rene inden mødet, for at fjerne flasker og affald fra andres fest aftenen før. Det var altid svært og nedbrydende.
Til sammenligning var der i Sydamerika over 8000 dåbshandlinger for folk der var blevet omvendt. Kirken har nu 22 stave og 70 missioner med over 152.000 medlemmer på dette store kontinent Og arbejdet er blot lige begyndt. Vor første generation af sydamerikanske regionalrepræsentanter og stavs- od missions- præsidenter er forretningsmænd, bl. a. bankierer, handelsmænd, fabrikanter og faguddannede. De er mænd med store evner og stor tro.
Jeg undrede mig over hvorledes alt dette kunne ske ved hjælp af Guds Ånd. Det er i sandhed en opfyldelse af det Jesus sagde til sine første apostle: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler." (Matt. 16:19) Efter at have set det hele på nært hold er jeg ikke i tvivl om at dette er Guds værk. Det som er sket i Brasilien er også sket i andre lande. Den dag jeg var på tempelgrunden, skrev præsident McAllister fra Bolivia La Paz missionen: „Vi undres stadig over hvorledes kirken er vokset siden vi sidst var her. Da vi rejste i 1967 var vi mindre end 300, og når man så sammenligner med

nu, hvor vi er 8.500." Præsident Bradford, der i går blev opretholdt som generalautoritet, skriver følgende fra Chile: „Når man tænker på hvor ung kirken er i Chile, undres jeg over hvor stærke og dygtige mange lokale ledere er." Rigets nøgler er i sandhed blevet givet til vor nuværende profet og til de nutidige apostle, ligesom Frelseren gav dem til de fordums apostle.

Da jeg i sidste uge var på tempelgrunden, efter at jeg havde tænkt på og overvejet mange ting, gik jeg længere tilbage, hvor templets indre lokaler skal være. Morgentågen var nu lettet, så jeg i det fjerne kunne se en del af den store by, Sao Paulo. Jeg mindedes hvorledes jeg som ung missionær præsiderede over arbejdet i den by, med 13 missionærer og omkring 300 medlemmer. Nu har kirken 4 stave og omkring 100 missionærer arbejder i den by. Der findes også stave i de nærliggende byer, Campinas og Santos.

Dette store fremskridt i Sydamerika er først og fremmest sket gennem hundredvis af missionærers og deres familiers offer og hengivenhed, såvel som på grund af hengivne missionspræsidenter fra USA og Canada. Kilden til denne ledelse er nu ved at blive en anden. I den brasilianske Porto Alegre mission er der nu 136 missionærer hvoraf de 58 eller 43 % er indfødte brasilianere. Alle fire missionspræsidenter i Argentina er indfødte sydamerikanere. Hvordan kan nogen, der har set det jeg har set, benægte at dette er Guds værk?

Den morgen i sidste uge gik jeg længere omkring på den hellige tempelgrund. Udfra støttepillerne prøvede jeg at regne ud hvor beseglingerne ville finde sted. Det syntes allerede at være hellig grund. For mit indre øje kunne jeg se unge par, gode og rene, smilende, mange med en brun hud, i en smuk kontrast til deres hvide tøj, som vil komme til dette hellige sted for at blive viet for tid og al evighed under Guds hellige præstedømmes magt. Det var let for mig at forestille mig den glæde hele familier vil få ved at komme til dette sted for at blive beseglet i et evigt familie fællesskab under den samme myndighed gennem deres værdighed. De vil komme fra Andesbjergenes højtliggende pas og sletter; de vil komme fra kysten; og de vil komme fra de store byer. På dette sted vil døren til riget også blive åbnet for dem, som døde uden mulighed for at acceptere Jesu Kristi evangeliums velsignelser på denne jord. Yderligere vil værdige medlemmer modtage deres ordinanser for menneskehedens evige rejse, hvor de kan udvikle de mange muligheder som enhver menneskesjæl besidder. Dette er blevet muliggjort af en nådig, retfærdig og kærlig Fader til hele menneskesheden.

Disse belærende ordinanser tillader dem, som har deltaget heri, at nå det højest mulige i dette liv og i al evighed, ja, et uendeligt fællesskab med deres familier i Skaberens nærhed.

Med dette i tankerne og med øjnene våde af tårer huskede jeg at en af vore vidunderlige sydamerikanske stavspræsidenter havde fortalt mig, at når han kommer til generalkonference i Salt Lake City, skal han og hans hustru beslutte hvilke af deres fem børn de vil tage med for at få beseglet til sig i Salt Lake Templet. Nu har de ændret planer. De har planlagt at tage alle fem børn med til det første tempel i Sydamerika. En anden stavspræsident i den samme by har aldrig haft det privillegium at få sin endowment og blive beseglet til sin kone og sin familie i et tempel.

Den morgen, for en uge siden, på tempelgrunden i Sao Paulo, gik jeg længere tilbage, stadig indenfor tempelomridsets rammer. Jeg vidste hvor jeg var. Jeg har haft gåsehud og tårer i øjnene næsten hver gang jeg har set på disse planer. Jeg stod nu hvor dåbsbassinet kommer til at være. Takket være præsident Kimball vil dette, ligesom i alle andre templer siden Nauvoo, blive båret på ryggen af tolv okser, som repræsenterer Israels tolv stammer. Her vil børnene komme fulde af ungdommens munterhed og begejstring. De vil udføre den stedfortrædende dåbs hellige ordinanse, for dem, der ikke har haft muligheden medens de levede. Det var ikke svært at forestille sig glæden hos dem der kommer for at blive døbt og hos dem der har ventet så længe på denne frelsende ordinanse på deres evige rejse. Jeg var taknemmelig for at Jesus havde sagt til sine apostle: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler." Med alt dette i tankerne kunne jeg ikke tvivle på at dette er Guds værk på jorden.

Tiden var nu inde til at gå rundt udenfor støttepillerne som angav størrelsen på det tempel man så længe har ventet på. Jeg prøvede at forestille mig hvor højt spiret ville blive. Samtidigt prøvede jeg at forestille mig det tidspunkt, når de små, stoiske indianere fra Columbia, Ecuador, Peru, Bolivia og Paraguay også vil komme til dette sted og stirre opad det samme spir. Jeg er sikker på at nogle af mændene vil beundre bygningens fine udførsel og sammenligne den med kvaliteten af håndværket i murene på deres forfædres hellige bygninger, som stadig findes i Cuzco, og Machu Picchu og mange andre steder i Sydamerika. De havde også deres templer.

Disse efterkommere af lamanitterne og andre folk med en stor fortid og med Jesu Kristi evangeliums oplysende kraft, de er mennesker med en stor fremtid. En af dem blev i går opretholdt som general-autoritet i denne kirke. For nylig var over 8.000 af dem forsamlet i Plaza de Armas i Cuzco, Peru, for at høre „the Lamanite Generation" fra Brigham Young universitetet. Deres tid kommer snart.

Hvad betyder dette nye tempel som snart skal bygges i Sydamerika, for folket her, Det betyder store og uendelige velsignelser. Det betyder også et stort offer. For nylig sagde præsident Kimball i Tokyo, da han bekendtgjorde opførelsen af det første tempel i det fjerne østen: „Der er endu ikke blevet bygget et tempel som ikke krævede ofre og hårdt arbejde." (Uudgivet tale uden titel holdt af præsident Kimball den 9. august 1975, side 12) Der går mange pesos, escudos, soles og cruzeiros på en dollar. For eksempel indsamlede de trofaste medlemmer i Chile i sidste måned 1.902.178 escudos med henblik på opførelsen af templet i Sao Paulo,

hvilket er det samme som 387.90 dollars.
Guds Ånd blev med stor kraft udgydt over Sydamerikas lande og har dvælet der siden min ungdom, da missionærarbejdet var så vanskeligt at udføre der. Hvordan går det nu med Guds arbejde der? Problemer er der mange af; udfordringerne er store, men fremskridtet er næsten utroligt. Det jeg har sagt om Sydamerika kan siges om mange andre dele af hele verden. Dette er en vidunderlig verdensomspændende kirke, og indtil nu har vi kun set begyndelsen. Efter at jeg har set det som jeg har set i Sydamerika kan jeg ikke benægte at dette er Guds værk. Jeg indbyder alle som tvivler, men som er oprigtige og ærlige i hjertet, til nærmere at undersøge hvad der er den drivende kraft bag denne store bevægelse. Det er kærlighedens kraft — Guds kærlighed, kærligheden til familien og kærligheden til vore medmennesker. Og fordi Jesus atter har givet rigets nøgler til en levende profet og nutidige apostle, kan denne kærlighed til familien og til andre blive lige så evig som menneskets sjæl. Jesus sagde til sine første apostle: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene." (Matt. 16:19)
Jeg bevidner, at det er ved disse samme nøgler og ved denne samme kraft at dette vidunderlige værk går fremad udover hele jorden, i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Min taknemmelighed

ÆLDSTE CHARLES A. DIDIER
Halvfjerdersernes første Kvorum

Mine kære søstre og brødre. Selv om det endnu ikke er kirkens lære, går jeg ud fra, at alle ved, at fransk er Himlens sprog. Jo! Og hvis I ikke vidste det, så tror jeg, der stadig vil være tid til omvendelse inden næste konference.
Mine kære søskende. Når jeg er her i dag, skyldes det hundreder af hænder, der skubbede mig, trak mig, hjalp mig og støttede mig til at kunne være her i dag, med andre ord til at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Og det, jeg ønsker at dele med jer i dag er ganske enkelt et budskab om taknemmelighed:
Først tak til min hustru, min kære hustru, for hvad hun har gjort for mig, for den tro hun har haft på mig og hendes bestandige bestræbelser for at være en kærlig mor til to drenge.
Tak til min mor, som nu er død, men som havde mod til at lede familien til kirken, og sørge for, at familiens børn blev oplært i evangeliets principper.
Tak til min far, som endnu ikke er medlem, for hvad han lærte mig: Altid at søge kvalitet i livet.
Tak til missionærerne; de missionærer, som kom og bankede på min dør for at bringe mig budskabet om evangeliets gengivelse. Tak til dem, som underviste mig, dem, som døbte mig, dem, som jeg havde den store glæde at arbejde sammen med i den franskschweitziske mission, missionærer, som jeg respekterer for deres hengivenhed, deres offervillighed og deres eksempel.
Tak til jer fremragende folk i Amerika, for jer, for jeres fædre og for jeres bedstefædre, som gav deres liv for at give frihed til mit land to gange i løbet af 40 år.
Tak til kirken ledere, til dem, som har hjulpet mig til bestandigt at efterleve Jesu Kristi evangelium. Også tak til Herrens profet, præsident Kimball, som jeg elsker og beundrer, fordi han er her for at lede os, for at vejlede os i meget vanskelige tider.
Tak til min Herre og Frelser, Jesus Kristus, for hans offer. Tak til min himmelske Fader, som gav mig anledning til at lære skønheden i hans evangelium at kende.
Jeg vil gerne dele mit vidnesbyrd med jer: At jeg ved, at Gud lever, at jeg ved, at Jesus er Kristus, såvel som jeg ved, at Helligånden kan hviske og med sagte stemme fortælle jer i øret det samme vidnesbyrd, som jeg i dag har om sandheden af Mormons Bog og om alle de principper, der findes i Jesu Kristi Kirke på jorden i dag.
Og dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd om for jer, i Jesu Kristi navn. Amen.

Udsendt for sidste gang

ÆLDSTE WILLIAM R. BRADFORD
Fra De halvfjerds' første Kvorum

Mine kære søstre og brødre. Jeg er overvældet af denne lejlighed og af de omstændigheder, som bringer mig her. For nogle få aftener siden stod min hustru og jeg sammen ved telefonen i Santiago i Chile. Vi holdt hinanden i hånden og græd åbenlyst efter at være blevet ringet op af præsident Kimball og bedt om at tjene i dette hellige kvorum.

Jeg bekender mine svagheder for jer. Jeg ved imidlertid, at Herren vil bygge en styrke af rustning og magt omkring dem, som søger hans Ånd. Hele mit liv har de afgørelser, jeg har truffet, været påvirket af en stille hvisken, som har sagt: „Kom, følg mig!" Det er en stor ære og et privilegium at adlyde, når Ånden byder. Jeg forsikrer jer, at forbindelsen er åben, så dette kan ske.

Jeg hylder min familie og mine forfædre for deres iver efter at støtte evangeliet i dets spæde barndom, fra gengivelsen og indtil nu, og for deres kamp for at bevare Zion i nogle af dets svage øjeblikke. Jeg beder, at jeg altid må ære deres hellige navne. Min far og mor vil om nogle få dage påbegynde deres tredie fuldtidsmission. Deres kærlighed og eksempel har haft stærk indflydelse på mit liv. Min far lærte mig ikke at være én, som stikker tåen i vandet for at konstatere temperaturen, men snarere at være parat til at springe ud i livets gode omstændigheder, at bade frit i evangeliets hav. Min mor har hver dag i livet taget mig med til den strand.

Hvordan kan man i ord give udtryk for den kærlighed i hjertet, som man har til sin hustru for tid og evighed og for den ubetalelige glæde, som de børn, hun skænker én bringer? Dette er en hellig glæde, som skrifterne taler om, hvor de siger: „Menneskene er til for at kunne nyde glæde." (2. Ne. 2:25). Vort samliv beriger i bøj grad vor jordiske tilværelse.

Under seminaret for nye missionspræsidenter, der blev afholdt i juni, havde min hustru og jeg det privilegium at blive belært af præsident Kimball og mange af de andre generalautoriteter. Præsident Kimball gjorde dybt indtryk på os ved at sige, at dette er tiden til at høste: Tiden er kommet til at samle hveden fra ugræsset. Det meste af mit liv har jeg beskræftiget mig med at plante og indhøste.

Jeg kender landmandens bekymringer, når ukrudtet tager overhånd over hveden.

Herren har sagt: „Lad derfor hveden og ugræsset vokse op sammen, indtil høsten er helt moden. Da skal I først samle hveden fra ugræsset, og når hveden er indsamlet, se, da skal ugræsset bindes sammen i knipper og marken afbrændes." (L. & P. 86:7).

Høsten er fuldmoden. Vi er nu udsendt for sidste gang at indsamle. Seglen er i vore hænder. Vi må bruge den, mens tid er. Jeg føler, at Herrens ord er ved at blive opfyldt. I Chiles Santiago mission døbte 120 missionærer, hvoraf de 32 er indfødte Chilensere, ialt 220 mennesker i løbet af september måned. Blandt disse var der 40 familier. Missionærerne i Chile elsker at følge profeten.

Jeg er beæret ved at være en af arbejderne. Jeg finder stor tilfredsstillelse ved at vide, at Frelseren leder dette arbejde, at hans vejledning kommer, når den levende profet og dem, som følger ham, lytter og hører stemmen, som den dikteres af Helligånden.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at dette værk er sandt, at præsident Kimball har dets fuldbyrdelse for øje. Med et angergivent sind præsenterer jeg mig for Herren. Jeg indvier al min kraft og hvilke gaver Herren end har velsignet mig med i hans tjeneste, som jeg bliver bedt om det af profeten og de hellige mænd, der tjener i disse ledende kvorummer. Jeg vidner for jer, at de er hellige mænd, kaldet til at lede indhøstningen. Jeg udtrykker min dybtfølte kærlighed til profeten og siger til jer, at jeg på en meget speciel måde ved, at han modtager vejledning fra en sand og levende Gud.

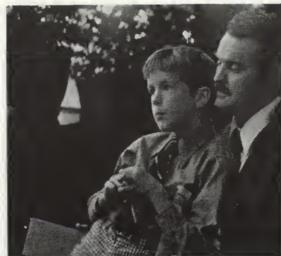
Jeg føler mig tiltrukket af Herrens ord til Joseph Smith og Oliver Cowdery, da han sagde: „Frygt ikke for at gøre det gode, mine sønner, thi hvad I sår, skal I også høste; thi dersom I derfor sår det gode, skal I også høste det gode som belønning derfor.

Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd . . .

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene i min side og naglegabene i mine hænder og fødder; vær tro; hold mind bud, og I skal arve himmeriges rige (L.&P. 6:33-34, 36-37).

Jeg bærer højtideligt mit vidnesbyrd om, at denne kirke er sand, i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvorfor kan vi ikke?

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
Assistent til De tolvs Råd

I en tale ved regionalrepræsentanternes seminar i oktober 1974 rørte præsident Kimball vore sjæle med et udvidet perspektiv om vort ansvar som præstedømmeledere. Han sagde: „Vi skal gøre tingene anderledes og bedre!" Flere gange kom han med denne udfordring: „Hvorfor kan vi ikke?" (*Øg jeres indsats,* en ikke offentliggjort tale fra regionalrepræsentanternes seminar, den 3. oktober 1974). Vore besøg i stave viser, at dette budskab er ved at blive modtaget.

For nylig hørte jeg om en fremsynet hjemmelærer i et ældstekvorum, som havde fået overgivet navnet på et inaktivt medlem. Tidligt en søndag morgen, da han var på vej til præstedømmemøde, standsede han op ved dette medlems hjem.

„Jeg er på vej til præstedømmemøde og tænkte, at du måske ville køre med."

Denne mand blev noget overrasket og vred over at blive vækket så tidligt en søndag morgen, så han sagde: „Nej, det interesserer mig ikke," hvorpå han knaldede døren i. Han spekulerede lidt over, hvor kirken havde fået hans navn fra.

Den følgende søndag morgen ringede det på døren igen. Manden lukkede op og så den samme person, frisk og smilende på vej til præstedømmemødet.

„Jeg standsede lige op i tilfælde af, at du har ændret mening. Vi vil gerne have dig med."

Han fik dette uvenlige svar: „Skrub af! Lad mig være i fred!" Og døren blev igen knaldet i.

En uge senere gentog hjemmelæreren sin invitation og tilføjede: „Vi er en stor gruppe af mænd, som har brug for dig. Du er medlem af vort kvorum — må jeg komme og tage dig med på søndag?" Denne mand, som ikke ønskede at blive aktiv, regnede ud, at den eneste måde, hvorpå han kunne standse denne „morgenmand", var ved at tage med til mødet og bevise, at han ikke var interesseret.

Den følgende søndag, da hjemmelæreren ringede på, blev han ikke mødt med et: „Skrub af! Lad mig være i fred!" men af en mand, der var fuldt påklædt og parat til at vise sin mangel på interesse. Men ånden ved præstedømmemødet, de venlige håndtryk, den oprigtige interesse, man viste ham, ændrede hans indstilling og vækkede samvittigheden hos en mand, der trængte til opmuntring.

Præstedømme-kvorumsledere er ved at reagere på præsident Kimballs udfordring til at „nå ud til de vordende ældster, som i ... mange tilfælde er fædre til så mange af vore drenge og piger." (*Øg jeres indsats,* side 2). Denne udfordring bør stimulere vore bedste bestræbelser, få os til at tænke dybt og finde på bedre metoder. Præsident Kimball har ikke en magisk knap, han kan trykke på. Han har kun jer, I præstedømmeledere. Han siger til jer: „Hvorfor kan vi ikke gøre det bedre, være bedre?" Han understreger denne påtrængende nødvendighed i dag — ikke i morgen — men i dag.

Kirken kunne ikke virke effektivt med at hjælpe Herren at opnå sine guddommelige hensigter, med mindre der blev uddelt tilstrækkelig magt og myndighed. Dette er hovedgrunden til, at Herren overdrog menneskene det hellige præstedømme, hvormed de kan handle i hans navn, have magt og ret til at hjælpe ham i hans guddommelige hensigt. Frelseren sagde: „(Lær) dem at holde alle ting, som jeg har befalet jer." (Matt. 28:20). Inaktive fædre og ægtemænd skal først findes og derefter belæres om, hvorledes de skal leve evangeliet.

For et halvt år siden blev Raymond Gerloch kaldet til præsident for ældsternes kvorum i Durango, Colorado stav. Han rapporterer om vidunderlig succes med at genaktivere medlemmer. Hjemmelærerarbejdet er deres redskab til succes. De anvender film som hjælp til at undervise og sætte de inaktive i gang. Syv kvorumsmedlemmer har hver købt en filmprojektor, som hjemmelærerne anvender i de inaktives hjem.

En af de vordende ældster har sagt: „I skal ikke sende hjemmelærerne hjem til mig mere." Denne mand besøgte sammen med sin hustru et andet inaktivt medlem, da hjemmelærerne kom på besøg med deres filmprojektor. Han så filmen, hans hjerte blev rørt, og hjemmelærerne blev inviteret til igen at besøge hans hjem. Disse forstående hjemmelærere hjalp med til at få ham tilbage.

Lederne af dette kvorum udvalgte de bedst kvalificerede til at undervise i et evangelisk studie-seminar; de inviterede fire ægtepar ad gangen til denne diskussionsgruppe, hvor de lærer evangeliske sandheder. Alle 93 medlemmer af dette kvorum har man identificeret og været i kontakt med. Ældsternes præsident sagde: „Vi har ingen fejlslagninger haft, kun mindre tilbagefald." Alle medlemmer, undtagen fire, tager nu imod deres hjemmelærere, og — siger han — „vi skal nok også få disse fire til det."

De er nu ved at danne flere komitéer, sports såvel som selskabs komitéer, der viser de inaktive medlemmer, at

der findes fornøjelser og glæde i kirken. Efter at en ægtemand er blevet udtaget til formand for en komité, kaldes hans hustru til at assistere ham og bliver derved inddraget i arbejdet. Mændene i dette kvorum tog en dag på lejr i bjergene og blev der natten over; de fortalte, at de i 6 timer sad samlet omkring et lejrbål og talte om kirken. Ældsternes præsident rapporterede: „Vi havde en virkelig åndelig fest."

Så snart en mand er rede til en kaldelse, hjælper kvorumspræsidenten biskoppen med at finde en passende stilling til ham. Da lederne begyndte at holde præstedømme-interviews på rette måde, blev hjemmelærerarbejdet øget fra 30% til næsten 100%. Dette kvorum har været meget dygtigt til at udvikle nye ideer, men deres succes tilskriver de hjemmelærernes helhjertethed i deres arbejde samt Herrens velsignelser.

„Inden vi kalder en mand til en stilling, opsender vi en ydmyg bøn, og der har endnu ikke været nogen, der har sagt nej til kaldet."

Mænd, der har været borte fra kirken i lang tid, har sagt: „Jeg troede ikke, der var nogen, som virkelig bekymrede sig om mig." Dette kvorum har fanget den ånd, som Herren illustrerede således: „Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden." (L. & P. 88:118). Præsident Gerloch ved, hvorledes man genopretter det tabte.

I dag kalder stavspræsidenter Det melkisedekske Præstedømmes kvorumsledere, som er blevet undervist og oplært i effektive principper for præstedømmeorganisering og genaktivering. Disse nye ledere er ivrige og ikke som den farmer, ældste Sterling Sill henviste til, som var i færd med at transportere produkter til torvet i sin vogn, der blev trukket af to heste. Det var et tungt arbejde for hestene, og stigningen på vejen var meget stejl. Endelig spurgte farmeren en fremmed: „Hvor langt er der til toppen af denne bakke?" Den fremmede svarede: „De befinder Dem ikke på en bakke — Deres baghjul er faldet af."

For nylig fortalte en mand, hvorledes han „forsvandt" i et stort ward: „Min hustru og jeg fik vor første kontakt med kirken, da to rare, åndelige missionærer besøgte os. De kom, de underviste os og vi blev omvendt. Vi levede bogstavelig talt af den ånd, de bragte med sig. Som mange omvendte ved: det første, der sker, når man er døbt er, at de to vidunderlige ældster bliver forflyttet.

„Det var yderst vanskeligt for os at bevare hin samme ånd. Vi følte, at vi ikke kunne klare det alene. Vi trak os tilbage fra kirkelig aktivitet. Min hustru sagde til besøgslærerinderne, at de ikke skulle komme mere, og hjemmelærerne blev bedt om at lade os være i fred.

Jeg går ud fra, at man i ældsternes kvorum en morgen har talt om nogle ‚forsvundne' brødre, som trængte til at blive ‚fundet'. Ja, jeg var ‚forsvundet'. En dag bankede det på fordøren. Da jeg åbnede den, stod der en ung smilende, fregnet mand, som sagde, at han var præsident for ældsternes kvorum — om han måtte tale med mig nogle få minutter.

I de følgende uger kom han mange gange til os med grønsager fra sin have, æg fra hønsene og en dag med et fødselsdagskort til vor datter. Somme tider kom han blot for at sludre lidt. Han fik mig til at være med i sportsprogrammet. Han undskyldte endda for enhver, som kunne have fornærmet os. Hvad det var, han gjorde, som fik os tilbage til kirken? Han elskede os. Han var oprigtig. Han tog sig af os. Han gav mig sit personlige vidnesbyrd. Han hjalp mig at ransage min sjæl. Han hjalp mig at bede til min himmelske Fader.

Vi vil være evigt taknemmelige for den kærlighed, denne mand viste min familie. Herren har udøst sine velsignelser over os. Vi har været i Herrens tempel og er blevet beseglet for evigheden. Vi har besøgt templet mange gange siden og har fået løfte om yderligere lys og kundskab.

Nu virker jeg sammen med ældsternes kvorums præsident som hans rådgiver. Min hustru underviser i primary og er besøgslærerinde. Jeg var ‚forsvundet', men fordi der var en, der bekymrede sig om mig, en, der tog sig tid, en, der løb den risiko at vise sin kærlighed og interesse, blev jeg fundet og blev i stand til at føre min familie tilbage til Herren." Han fortsatte: „Jeg beder indtrægende alle medlemmer i kirken om at se sig om og hjælpe til med at lede forsvundne børn tilbage til deres himmelske Fader."

Vor profet har talt. Kvorummer, accepterer denne udfordring: „Hvorfor kan vi ikke?" Kvorummerne ved, at vi kan. De erkender alle, at der er i tusindvis af mennesker, som kun venter på den venligt udstrakte hånd. Kvorumspræsidenter indrømmer: „Natten lider, dagen er nær." (Rom. 13:12).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er kilden til præstedømmets kraft. Ingen magt kan holde hans kirkes fremgang tilbage. — I Jesus Kristi navn. Amen.

Immanuel – Gud med os

ÆLDSTE HENRY D. TAYLOR
Assistent til De tolvs Råd

Ligesom i alle andre tidsaldre står unge mennesker i dag overfor at skulle træffe mange vigtige og vidtrækkende beslutninger. Præsident Spencer W. Kimball har meddelt, at kirken har brug for flere missionærer. Han har erklæret, at tiden nu er kommet, hvor vi bør „øge vore bestræbelser ... ændre vore synspunkter og sætte vore mål højere."

Da præsident Kimball fremsatte denne erklæring i april 1974, sagde han: „I dag har vi 18.600 missionærer." (Medlemmerne accepterede denne udfordring, og i dag har vi 21.000). Så sagde han: „Vi kan sende flere ud. Mange flere! ... Når jeg anmoder om flere missionærer, beder jeg ikke om missionærer, der mangler vidnesbyrd, eller missionærer, der er uværdige ... de unge mennesker skal forstå, at det er et stort privilegium at rejse på mission, og at de må være fysisk velegnede, mentalt velegnede, åndeligt velegnede og vide at ‚Herren ikke kan se på synd med den mindste eftergivenhed.'"

Da præsidenten fortsatte, sagde han: „Det spørgsmål stilles hyppigt: ‚Bør alle unge mænd fuldføre en mission?' Og svaret er blevet givet af Herren. Det er ‚Ja, alle unge mænd bør fuldføre en mission.'"

Foruden at fuldføre en mission, påpegede præsident Kimball følgende: „Hver eneste mand bør også betale sin tiende. Hver eneste mand bør overholde sabbaten. Hver eneste mand bør overvære sine møder. Hver eneste mand bør gifte sig i templet og oplære sine børn på rette måde samt udføre mange andre store opgaver. Naturligvis bør han gøre det. Han gør det bare ikke altid.

Præsidenten fortsatte: „Vi erkender, at selv om det burde være tilfældet, så er ikke alle mænd beredt til at forkynde evangeliet udenlands. Alt for mange unge mænd når missionæralderen fuldstændig uforberedt til at gå på mission, og så skal de naturligvis ikke sendes ud. Men de burde alle være beredt. Der er nogle få, som rent fysisk er uegnede til at udføre missionær-arbejde... der er alt for mange, der følelsesmæssigt er uegnede, og mentalt og moralsk uegnede, fordi de ikke har holdt deres sti ren og levet deres liv i harmoni med missionærarbejdets ånd. De burde have været beredt. Burde! Men eftersom de har brudt lovene, må de måske berøves chancen, og dér ligger en af vore største udfordringer, at bevare disse unge mænd værdige." (Seminar for regionalrepræsentanter, den 4. april 1974: „When the World will be converted", *Ensign,* oktober 1974 siderne 2-14).

Selv om hovedansvaret for at forkynde evangeliet er lagt på præstedømmets skuldre, er der også mange unge kvinder, som vil få det privilegium at tjene som missionærer. Der bør ligeledes berede sig til den tid, da de kan blive kaldet.

Forældrene kan spille en betydningsfuld rolle med hensyn til at indpode et ønske i deres sønner og døtre om at leve værdigt, så de kan kvalificere sig til at fuldføre en mission.

Jeg vil altid være taknemmelig fordi jeg er født af retskafne forældre, som lærte deres børn, at dette var en del af deres ansvar. I mit hjem var det aldrig et spørgsmål om, hvorvidt vi skulle på mission eller ej; vi påtog os det og tog det som en given ting. Det var kun et spørgsmål om hvornår. Som følge af denne opmuntring og dette håb fuldførte alle seks sønner i familien en mission.

Nu er det en naturlig ting for vordende missionærer, at de har et område, hvor de ville foretrække at komme til at arbejde. Det var også tilfældet for mit vedkommende. Tre af mine bedsteforældre var født i England. Her hørte de evangeliet. Her blev de omvendt og sluttede sig til kirken. Senere fuldførte min far en mission der.

Da, min kaldelse kom fra præsident Heber J. Grant, gjaldt den de østlige stater og ikke England. Lige i øjeblikket blev jeg skuffet. Men jeg havde imidlertid lært, at missionærer bliver kaldet ved inspiration til at arbejde der, hvor Herren ønsker det. Teksten fra en af mine yndligssalmer randt mig i hu: „Jeg går, hvor du sender mig hen, o, Gud." (Se „Det er måske ej i kampens gny", nr 159 i den blå sangbog). Jeg blev forligt med og tilfreds med min missionærkaldelse.

Hvilken enorm velsignelse har min kaldelse til missionen i de østlige stater ikke været i mit liv. Missionen var dengang under præsidium af en af generalautoriteterne, nemlig ældste B. H. Roberts.

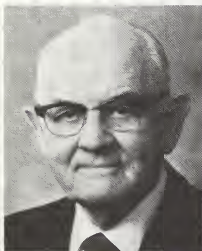
På det tidspunkt var han seniorpræsident for De halvfjerds' øverste Råd og en meget dygtig missionær. Herren velsignede mig med en meget nær tilknytning til denne store leder og missionær. Jeg nærede stor respekt, beundring og kærlighed for ham.

Præsident Roberts var en meget belæst mand, en begavet skribent og forfatter til mange inspirerende bøger, der forklarer evangeliets smukke principper. Han var en modig og standhaftig fortaler for troen. Som den opofrende historiker han var, udforskede og fortalte han på en letfattelig måde

General-autoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det forste Præsidentskab

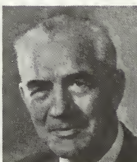

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

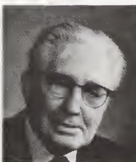
De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

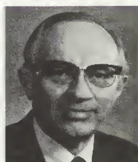

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

LeGrand Richards

Hugh B. Brown

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

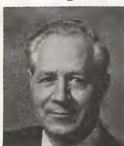

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

Kirkens patriark

Eldred G. Smith

Assistenter til De tolvs Råd

Alma Sonne

ElRay L. Christiansen

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

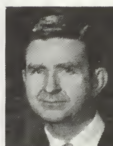

Alvin R. Dyer

Franklin D. Richards

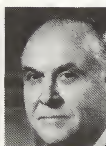

Theodore M. Burton

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Marion D. Hanks

Joseph Anderson

David B. Haight

William H. Bennett

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

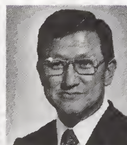

James E. Faust

J. Thomas Fyans

Neal A. Maxwell

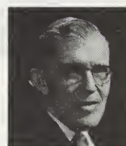

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

De halvfjerds' overste Råd

S. Dilworth Young

A. Theodore Tuttle

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

De halvfjerds' første kvorum

Charles A. Didier

William R. Bradford

George P. Lee

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
1. Rådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

Vaughn J. Featherstone
2. Rådgiver

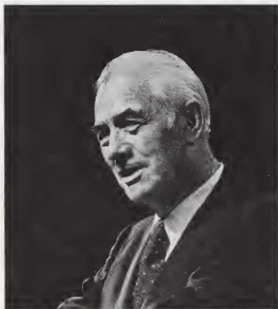
de interessante og vigtige begivenheder fra kirkens historie.
Præsident Roberts var en dynamisk og populær taler, og hans møder i kirken var bestandigt vel besøgt. Han var en meget overbevisnede og indflydelsesrig taler. Utallige gange har han stået på denne talerstol og begejstret og inspireret kirkens medlemmer. Jeg vil altid med taknemmelighed mindes den lejlighed, jeg fik, til at arbejde under denne inspirerede leder.
Præsident Roberts troede urokkeligt på og lærte sine missionæere, at for at de kunne have heldet med sig og være dygtige, måtte de nødvendigvis søge efter og modtage Herrens Ånd til at lede dem i deres bestræbelser for at belære. Han fremhævede Herrens ord, der lyder: „Og Ånden skal gives jer ved troens bøn, og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise."
Præsident Roberts var et fremragende eksempel for sine missionærer ved bestandigt og oprigtigt at søge Herrens Ånd til at føre og vejlede dem. Han gjorde det også for sit eget vedkommende. Vi holdt hver dag andagt i missionshjemmet. Når det var præsident Roberts tur til at bede bønnen, udøste han sin sjæl i taknemmelighed og tilbedelse. Når han bad, blev sløret tyndt, og vi kunne gennem ånden føle Guds nærhed.
Ud fra sit kendskab til skrifterne havde præsident Roberts valgt og tilegnet sig et slogan for missionen. Dette slogan bestod af blot eet ord: „Immanuel". Esajas udtalte følgende, da han forudsagde Frelserens fødsel: „Derfor vil Herren selv give eder et tegn: se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel." (Esajas 7:14).
Flere århundreder senere forklarede Mattæus, en af Kristi apostle, betydningen af navnet Immanuel, da han skrev: „Se, jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en søn, og man skal give ham navnet Immanuel! (det betyder: Gud med os)." (Mattæus 1:23). Præsident Roberts brugte bestandigt dette slogan „Immanuel" i sine foredrag, i sin korrespondance, når han signerede bøger eller billeder, og ved utallige andre lejligheder.
At have „Gud med os" gennem hans Helligånd bør være enhver missionærs mål, og det bør ligeledes være hver enkelt medlems mål. At have den Helligånds ledsagelse kræver, at vedkommende person holder sine tanker og sit legeme rent, da Helligånden er følsom og ikke kan dvæle i et urent tabernakel.
Den unge mand, som havde vundet ry for sind talefærdighed (han var meget dygtig til at tale), havde ladet denne ros stige sig til hovedet; han blev en smule arrogant. Han var blevet indbudt til at tale ved sit wards nadvermøde. Medens mødet skred frem, blev det meddelt, at han skulle være den næste taler. Da han gik op på talerstolen, alt for selvsikker og uden tegn på ydmyghed, lænede biskoppen sig over mod sin rådgiver og hviskede: „Hvor er det en gribende og ensom skikkelse, som han står der helt alene."
Da den opstandne Frelser mødtes med sine apostle på et bjerg nær Galilæa for sidste gang før sin himmelfart, forsikrede han dem om, at selv om han ville vende tilbage, ville hans Ånd aldrig forlade dem. Han sagde: „Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28:20).
Ja, alle unge mænd burde fuldføre en mission. Det bør være deres mål, deres stræben, deres oprigtige ønske. Hvorvidt man skal på mission eller ej vil være en af de mest betydningsfulde og vidtrækkende beslutninger man nogensinde vil kunne træffe i dette liv.
Det er min bøn, at hver eneste ung mand vil forberede sig til at påtage sig et missionærkald; det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

«Hør ham!»

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN
Fra De tolvs' Råd

Brødre og søstre, jeg kan ikke afholde mig fra at udtrykke dyb taknemmelighed for de strålende musikudøvere, der har sunget og spillet for os under denne konference. Som sjældent før ved en konference, har jeg været virkeligt fascineret over musikken, og personligt vil jeg gerne overfor disse sangere og organister udtrykke hvor taknemmelig jeg er. Jeg føler at I har givet et vidunderligt bidrag til verden. Det er guddommeligt og erklærer for hele verden, at Gud atter har talt fra Himlen i vor tid.
Da den Almægtige således talte, sagde han: „Hør, I himle, og lyt, o, jord. Fryd jer, I indbyggere deraf, thi Herren er Gud, og der er ingen Frelser uden ham.
Stor er hans visdom, underfulde er hans veje, og hans gerningers omfang kan ingen udgranske." (L. & P. 76:1,2).
Han sagde også: „Herrens røst lyder til alle mennesker . . . og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker." (L & P. 1:2-4).
Vort budskab er sandt. Det er af vital betydning for denne problemfyldte verden. Herren selv sagde: „Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle. Thi sandelig Herrens røst lyder til alle mennesker." (Fra L & P. 1:1,2).
Når vi på denne måde forkynder de ord han har åbenbaret, opstår der med det samme tvivl i mange menneskers sind om deres troværdighed. Dette forstår vi til fulde, da vi ved at

troværdigheden af vort budskab, i høj grad er afhængig af om vort folk er troværdigt. Tillad mig, med dette på sinde, at fortælle jer en smule om os selv.

Vi er et folk der har hengivet os til ædruelighed og en god karakter, til ærlighed og et retskaffent liv. Vi forkynder dyd og kyskhed som værende de grundlæggende afgørende principper i vor tro. Vi gør os til talsmænd for hjemmets stabilitet og bevarelse. For os er familien civilisationens hjørnesten og skal altid være det. Den er grundvolden for sunde forhold mellem menneskene.

Vi belærer vore mænd og kvinder om troskab i ordets ædleste betyning. Vi tror at hver enkelt af os er et åndeligt barn af Gud, og at det er Herrens hensigt at vi skal leve således at vi til sidst bliver fuldkomne, som vor Fader i Himlen er fuldkommen. (Se Matt. 5:48).

Vi tror at hensigten med familien var at den skulle blive en evig enhed, der skulle forsættes udover døden og opstandelsen ind i et evigt og udødeligt liv.

Det er for at berede os til at blive værdige til en sådan tilskikkelse, at vi belærer om denne høje standard for troskab, der gælder såvel manden som hustruen. Vi har kun én moralsk standard for alle. Vort råb lyder bestandigt: „Vær rene, I som bærer Herrens kar.“ (L & P. 38:42).

Vi er et folk der vokser hurtigt. Mænd og kvinder med et ærligt hjerte reagerer når de hører vort budskab. Kirkens medlemstal er nu på 3½ millioner. For lo år siden var det mindre end 2½ millioner.

Vi arbejder med et gennemført missionær-program. Vi har nu 133 missioner, med menigheder i 62 forskellige lande. For lo år siden havde vi kun 74 missioner. Idag har vi 21.168 missionærer, hvoraf de fleste er unge mænd i 20-års alderen. For lo år siden havde vi kun 12.585. De giver i 2 år deres tid frit og villigt, og de betaler selv alle deres udgifter. Udfra dette kan oprigtigheden af vor overbevisning bedømmes.

Vore menigheder er generelt inddelt i det vi kalder grene, wards og stave — grenene og ward'ene kan til en vis grad sammenlignes med det man kalder sogne, og stavene med stifter (bispedømmer). For lo år siden havde vi 6.000 wards og grene, og nu har vi næsten 8.000. For lo år siden havde vi 412 stave, de større enheder. Nu har vi over 700. De findes i alle lande fra Sydamerika til Skandinavien og fra Alaska til Sydafrika til Australien og til øerne i Stillehavet. Generelt er vi et sundt folk. Dr. James E. Enstrom fra UCLA's School of Public Health rapporterede i „Pasadena Star-News“ sidste 9. april, at tilfældene af kræft blandt mormonerne var 50% lavere end gennemsnittet for hele landet (USA). I Utah er antallet af dødsfald forårsaget af kræft, det laveste i Amerika.

Med hensyn til lungekræft har SDH kvinder kun 31% af landets gennemsnit, og for mændenes vedkommende kun 38% af landets gennemsnit. Vedrørende kræft i spiserøret, forårsaget af brugen af alkohol, er tallet for SDH kun 11% af landets gennemsnit for kvinder, og 34% for mænd. Disse tal kommer fra dr. Joseph F. Lyon, leder af Utah Cancer Registry. I *Statistical Abstract of the United States* for året 1971 (Bureau of the Census) findes der nogle interessante tal hvori Utah sammenlignes med resten af Amerika. Alle unionens 50 stater er anført her i henhold til hyppigheden af tilfælde af de sygdomme jeg vil nævne, med de stater anbragt nederst på listen, der har det mindste antal tilfælde. Under hjertesygdomme ligger Utah på en plads som nr. 46; under influenza og lungebetændelse som nr. 49; under rygmarvslidelser som nr. 46; åreforkalkning som nr. 49; skrumpelever som nr. 45; bronchitis, emfysem og astma som nr. 30; tuberkulose som nr. 50; kønssygdomme som nr. 50; alvorlige hjertekar og nyresygdomme som nr. 50; sygdomme i hjertekar som nr. 50; læsioner i kar der påvirker nervesystemt som nr. 50; blodtrykssygdomme der rammer hjertet som nr. 43; andre blodtrykssygdomme som nr. 50; komplikationer i forbindelse med graviditet som nr. 46; børnedødelighed som nr. 50.

Når man taler om disse tal i forbindelse med staten Utah, bør man huske på at omkring 30% at den samlede befolkning ikke tilhører vor kirke, men de er regnet med i statistikkerne over staten Utah.

Vor kirke er førende i uddannelsen af ungdommen gennem spejderprogrammet, hvilket vi mener er en meget effektiv organisation til uddannelse af drenge fra alle nationer, trosretninger og folk.

I USA som et hele, er kun 23% af alle drenge i spejderalderen registreret som spejdere. Men blandt SDH er tallet 85%.

I USA modtager 1.5% af de registrerede spejdere den højeste udmærkelse, blandt SDH er tallet 4%.

I 1974 indtog vor kirke en andenplads blandt organisationer der arbejdede med spejderprogrammet, hvad antallet af enheder (spejdertroppe) angik. Vi blev kun overgået af „the Parent-Teachers Association“. De arbejdede med 20.800 enheder; vi havde 14.344 enheder. Efter os kom Den Forenede Metodist Kirke med 13.789 enheder og Den romersk-katolske Kirke med 11.734 enheder.

I en tid med stor ungdomskriminalitet føler vi os meget opmuntret over den kendsgerning at udaf de 256.00 drenge i teenage-alderen i vor kirke, har 70% aktiv forbindelse med kirken, og udaf 238.000 piger i samme alder har 73% aktiv forbindelse med kirken.

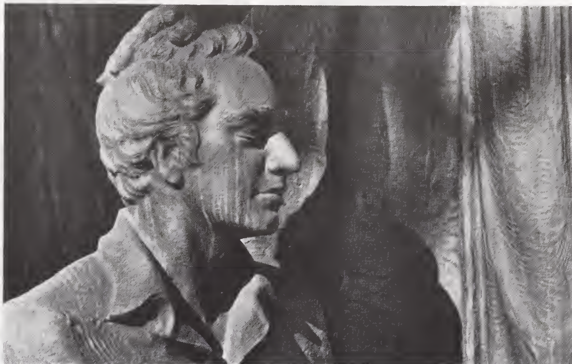
Tænk over dette. Kan I finde noget lignende andetsteds? Tænk over det. En halv million teenage drenge og

piger har helliget sig en kirke der prædiker afholdelse fra spiritus, tobak, samt sex-forhold før ægteskab. Prøv, hvis I kan, at finde noget lignende andetsteds.
Vor tilstedeværelse til søndagsskolemøderne vil interessere jer. 59% af alle vore små børn er i søndagsskole hver søndag, og af teenage-gruppen er hver søndag 60% af alle SDH-unge tilstede i deres klasser.
I vor kirke lærer vi at: „Guds herlighed er intelligens." (L. & P. 93:36). Vi tror også at menneskets herlighed på samme måde er intelligens. Med dette i tankerne er vi stærke fortalere for uddannelse. Da dr. Clark Kerr, formand for Carnegie Council on Policy Studies in Higher Education, talte til forsamlingen på åbningsdagen ved Utah universitet, sagde han denne interressante ting:
„Utah ligger som nr. 1 i Amerika over lande med elever i alderen fra 3 til 34, som er indskrevet i skolen."
„Utah har den højeste procent af den samlede befolkning indskrevet i skolen på hvert alderstrin, med undtagelse af aldersgruppen 16-17 år, hvor Minnesota har flest . . ."
„Utah har gennemsnitligt flest borgere, som afslutter deres skolegang i alderen 25 år og opefter . . ."
„Utah er den stat der bruger flest penge på lægeuddannelse af hver 100.000 dollars, som betales i personskatter."
Og derpå sagde han følgende: „The Carnegie Commision on Higher Education undersøgte den højere uddannelse i hver af de 50 stater. Man fandt ud af at Utah, i modsætning til mange andre stater, ikke havde nogen alvorlige mangler."
Bemærkelsesværdigt, ikke sandt?
Derpå spurgte han: „Hvorfor har Utah klaret sig så godt? Den er hverken den rigeste eller den ældste, eller den bedst beliggende stat, hvad uddannelse angår. Hvis man kunne finde frem til dens hemmelighed, kunne den måske eksporteres til andre steder. Men det er ikke let, for dens hemmelighed, tror jeg, er dens historie. Jeres første ledere lagde stor vægt på uddannelse." Herpå citerede han Brigham Youngs fortale for uddannelse.

Denne uddannelsesmæssige baggrund genspejles i det antal af vore folk, som har nået betydningsfulde stillinger i USA, Canada og andre steder i verden.
I en redegørelse med titlen: „Mormoner i ledende stillinger", sagde Mark W. Cannon at en ny undersøgelse viser at blandt de 471 førende firmaer i Amerika, var der flere af deres direktører som var født i Utah end i nogen anden stat, i forhold til staternes befolkningstal. Utah havde avlet een sådan direktør for hver 62.000 personer, i forhold til een for hver 205.000 på nationalt plan. I øjeblikket sidder 55 SDH-mænd i stillinger enten som direktører, vicedirektører eller underdirektører i amerikanske firmaer med aktiver på mere end 10 mill. dollars. 77 indtager overordnede stillinger i firmaer med aktiver til mere end 75 mill. dollars.
Sidste Dages Hellige har indtaget stillinger i kabinetter i USA samt andre betydningsfulde stillinger i Canada. Vi har generaler og admiraler i de militære styrker. Folk fra vor kirke har arbejdet regelmæssigt i USA's kongres gennem årene, såvel som i regeringsstillinger i Canada. For eksempel havde 15 i 1952 plads i USA's senat og Repræsentanternes Hus. Nu er der 28. På lignende måde har sidste dages hellige vigtige stillinger i Federal Reserve Board, USA's Toldkammer, USA's Takst Kommission samt i stillinger i Federal Housing.

Dr. Harvey Fletcher, en højpræst i kirken, udviklede den stereofoniske lyd; en anden mormon, Philo Farnsworth udviklede fjernsynet.
Mormoner har været verdens præsidenter for Rotary International og Lions International. De har ledet Amerikas lægeforening, Amerikas bankier forening og adskillige videnskabelige foreninger. De har også beklædt mange andre vigtige stillinger indenfor videnskabelig forskning, forretning og finansverdenen, alt for mange til at de kan nævnes nu.
Det vil nok glæde jer at høre at kvinderne i mormonkirken var de første kvinder overhovedet, der fik ret til at stemme. Denne vigtige rettighed fik de på Brighams Youngs tid for mere end et århundrede siden.
Vi tror at mormonkvinden er mindre begrænset og besidder større frihed end kvinder noget andet sted i verden. De forstår den sande betydning af frihed og retfærdighed for alle, fordi det er en del af deres religion og er grundlæggende i deres daglige gerning.
I vor kirke har vi en organisation specielt for kvinder, som styres og ledes af kvinderne selv. Den er kendt som kvindernes hjælpeforening. Den

Johannes Døberens hænder på profeten Joseph Smiths hoved, idet Det aronske Præstedømme overdrages; fra Avard Fairbanks monument på tempelpladsen i Salt Lake City, til minde om Det aronske Præstedømmes gengivelse

har næsten 1 mill. medlemmer. Ledere fra denne organisation har haft betydningsfulde stillinger i Kvindernes Verdensråd, og en af dem, Belle S. Spafford, tjente fornylig som præsident for National Council of Women i USA.
Formålet med denne hjælpeforening er at sørge for lindring til mennesker i nød, men den fremmer også kvindernes kulturelle udvikling, hjælper dem til at opnå de mål de har sat sig i livet og at oprette høje idealer i familielivet.
Som en del af vort budskab, bringer vi verden et nyt skrift kendt som Mormons Bog. Vi udgiver mere end 1 million eksemplarer af denne bog om året. Det er en hellig beretning om det fordums Amerika. Når vi taler om Mormons Bog bliver vi af og til spurgt om vi benytter os af Bibelen. Selvfølgelig gør vi det. Vi benytter Bibelen som de fleste andre kristne gør. Vi accepterer den som et af vore standardværker. Men vi tror også at Mormons Bog er Guds ord, idet den giver endnu et vidnesbyrd om Kristus og hans værk i disse sidste dage.
Vi tror på nutids-åbenbaring til vejledning for menneskeheden.
Vort budskab er ædelt. Vort budskab er sandt. Vort folk er gode borgere, lovlydige, intelligente og fremskridtsvenlige, hvilket alle som kender os vil være enige i. Som I kan se, er vort livsmønster et brugbart og klart bevis på troværdigheden af guddommelighed i vort buskab og vor mission. Det er udfra en baggrund som den jeg har beskrevet, at vi sender vort vidunderlige religiøse budskab ud til verden.
I disse tider med mørke, synd og forvirring, ville I så ikke modtage en ny åbenbaring fra Gud, som igen bekræfter hans eksistens, idet den viser en ny vej til frelse, og giver os en ledestjerne der er som lys på en bakketop?
Vi bevidner at Gud lever. Han er verdens skaber. Vi bevidner at Jesus Kristus lever og at han er verdens Forløser. Og enstemmigt forkynder vi Guds befaling med hensyn til Jesus Kristus: „Hør ham!" Kun i ham og gennem ham er der frelse. Og dette bevidner vi i hans hellige navn. Amen.

Drømmen om Det aronske Præstedømme

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende biskop

I aften vil jeg gerne give en udfordring til enhver embedsmand i kirken, som har et ansvar i Det aronske Præstedømme. Det gælder enhver diakon, lærer og præst, såvel som deres voksne ledere. Lad os være fælles om en drøm om, hvad Det aronske Præstedømme kan blive og derefter være fælles om en storslået og vedvarende indsats for at gøre den drøm til virkelighed. Det bør også nævnes, at de principper, som jeg taler om, også gælder for vore unge piger. Vi må ikke ignorere eller undervurdere dem i opbygningen af denne generation af unge.
Brødre, somme tider bliver arbejdet med Det aronske Præstedømme forkert ledet. Når lederne opdager at unge mænd mister interessen for kirken, fordobler de deres anstrengelser for at finde på større begivenheder uge efter uge, såsom superaktiviteter, ungdomsfester og besøg til spændende steder, idet de derved håber at kunne konkurrere med skoleaktiviteter, klubber og fjernsyn overfor de unge. De vil måske lade præster og lærere spille basketball hver eneste aktivitetsaften i mangel af andre muligheder, eller fordi det er det, nogle af de unge foretrækker. Disse ledere, der mangler udsyn, beder ikke de unge give noget af sig selv af frygt for at miste dem. „Underholdningsaktiviteter er det, vore unge mennesker ønsker," synes nogle ledere at tænke, og „vi må give dem, hvad de ønsker, hvis vi skal bevare dem aktive." Selvom unge mennesker i nogen tid vil være med til sådanne aktiviteter, så oplever de ikke nogen omvendelse derigennem, og ofte betragter de det ikke som noget særligt at bære præstedømmet. Derved kommer de ind i de voksnes rækker, umodne og dårligt forberedte på tjenesteydelse for kirken og for menneskeheden.
Selvom der sædvanligvis ikke er noget forkert forbundet med atletik, superaktiviteter og fester, så slår en selvbetjeningsdiæt af underholdning fejl, fordi de tager sigte i den forkerte retning. I stedet for som mål at sætte sig det tjenende arbejde, som Herren har givet de aronske præstedømmekvorummer, så ignorerer et sådant aktivitetsprogram tjenesteydelser og personlige ofre og søger at konkurrere på verdslig vis for at tiltrække vore unge. Når det sker, vil de unge begynde at tro, at kirken er til for at springe efter deres pisk, og at de kan vurdere kirken med en underholdningsmålestok. Og når de tænker på den måde, vil de nok finde de verdslige underholdninger mere spændende og udfordrende end nogen, som vi retteligt kan skaffe dem. Og når vi derfor har givet dem smag for verden, vil vi miste dem til verden.
Der findes en langt bedre måde at gribe problemet an. Vi må rette fokus mod præstedømme-kvorummet, og hvordan det udfører det arbejde, som Herren har pålagt det. Kvorummet vil derved komme til at udøve en vital

indflydelse på medlemmernes ophøjelse. Når lederen af Det aronske Præstedømme tager kvorumsarbejdet alvorligt, er han ikke bange for at kalde kvorummets medlemmer, selvom det for dem betyder afsavn og opofrelse. Når disse medlemmer oplever selvopofrelsens sødme og glæde, som kun i ringe mål kan opnås ved verdslige foretagener, begynder de at betragte præstedømmet med allvor og respekt og at sætte pris på det.

Må jeg sige dette på en anden måde? Hvis det er Det aronske Præstedømme-kvorums mål at udføre præstedømmets opgaver, vil dets medlemmer blive aktive og forblive aktive. Medlemmer mister uvægerligt interesse for kvorummet, hvis kvorummets præsidentskab eller dets voksne ledere ignorerer Herrens arbejde og forsøger at udpønse underholdende programmer for at opmuntre til aktivitet. Det er en naturlov: „Kun hvis du ofrer noget for en sag, vil du elske den."

Vi kender det hver især af egen erfaring. Ofte udvikler præster, der har været overfladiske og umodne før deres mission, sig efter nogle få vanskelige måneder i missionsmarken. Vidnesbyrd, formål og ro i sindet erstatter manglende direktion, forvirring og ligegyldighed. Forklaringen er ganske enkel: De lærer at ofre noget for et ædelt formål. Brødre! Det aronske Præstedømme burde ikke være nødt til at komme på mission for at opleve opofrelsens glæder i forbindelse med at tjene Gud og vore medmennesker. De bør ikke være nødt til at vente, til de bliver 19 år, før de får anledning til at elske og endog forsvare præstedømmet.

Vore unge mænd ønsker ikke at blive fyldt med underholdning. Tal med dem: de vil fortælle jer det. De vil hellere holde et husmøde, hvor deres venner kan lære om evangeliet, end de vil i biografen. De vil hellere arrangere en fødselsdagsfest for et invalideret barn end spille voldsomme kampe i kurtursalen. De vil hellere planlægge og afhold en kvorums-lejr for at skabe et nært forhold til et inaktivivt kvorumsmedlem, end at blive taget med på lejr af voksne, som stiller det fineste udstyr ganske gratis til deres rådighed, og som tilbereder alle måltiderne for dem.

Jeg siger ikke, at vi udelukkende burde have tjenesteprojekter og ingen rekreation. I pagt med hævdvunden tradition i kirken må der vedblivende findes rekreation og kulturel underholdning. Hvad jeg siger er, at der kan og bør holdes en balance mellem tjenesteydelser og rekreation. Enhver aktivitet – også legeaktiviteter og sport – kan planlægges, så de bidrager til opbyggelse af mennesker, selom det måske kun gavner dem, der deltager. Enhver aktivitet – også tjenesteprojekter, hvor det drejer sig om at arbejde – kan være vældig fornøjelige. Åndelige oplevelser kan indbygges i alt, hvad vi foretager os. *Det* alene vil forhindre dårlig sportsånd på sportspladsen.

Jeg gennemså for nylig programmet til en stavs-ungdomskonference. De unge ledere havde selv valgt programmet. Emnerne var: (1) Lær dig selv at kende. (2) Lær Gud at kende. (3) Genealogi og hvordan benyttes stavsbiblioteket (4) Selvdisciplin og hvordan overvinder man fristelser (5) Forholdet mellem forældre og unge (6) Danseøvelser (Swing og foxtrot) (7) Budgettering af penge (8) Hvordan får jeg en aftale? (9) Hvad bør jeg vide om job-inteviews? (10) Lederskabstræning for unge (11) Tilberedelse og opbevaring af fødevarer samt bagning af brød, og endelig (12) Kvinder – deres rolle og plads i samfundet i dag.

Dette alene reflekterer en hel del om vor ungdom, som vi voksne alt for ofte ikke erkender hos dem. Må vi minde om, at de hellere vil tjene end blive betjent. Selvopofrelse frembringer de bedste karakteregenskaber. Det lærer dem, hvem de virkelig er. De har ret til i Det aronske Præstedømme at finde et virkeligt alternativ til den tomme selvoptagelse, som motiverer så mange af verdens mennesker i dag. Lad det aldrig blive sagt om et aronske præstedømme-kvorum, at dets medlemmer ikke i det kunne finde personlig tilfredsstillelse, udvikling og glæde ved at give af sig selv, såvel som morskab. Lad vore kvorummer klart og utvetydigt blive steder, hvor Jesu Kristi evangelium bliver praktiseret. Lad dem aldrig blive blege afskygninger af verden udenfor.

Må jeg fortælle en historie om en ung mand, som på første hånd blev vidne til dette vigtige princip?

Han skrev dette: Engang hørte jeg til et ward, som næsten ingen medlemmer havde i Det melkisedekske Præstedømme. Men det var på ingen måde sløvt i åndelig henseende. Tværtimod blev mange af dets medlemmer vidne til den største præstedømmelige kraft, de nogensinde havde set.

Denne kraft var centreret i præsterne. For første gang i deres tilværelse blev de kaldet til at udføre alle præsternes pligter og administrere efter deres wardmedlemmers behov. De blev højtideligt kaldet som hjemmelærere – ikke blot for at være nikkende tilhørere til en ældste og aflægge høflighedsvisit, men for at velsigne deres søskende i wardet.

Tidligere havde jeg været sammen med fire af disse præster i en anden situation. Der anså jeg dem for at være almindelig bøller. De jog enhver seminar-lærer væk efter blot et par måneders forløb. De spredte ødelæggelse over egnen, når de var ude som spejdere. *Men da der var brug for dem – da de blev betroet en vigtig opgave – var de blandt dem, der udviste størst iver i præstedømmelig tjeneste.*

Hemmeligheden var, at biskoppen kaldte Det aronske Præstedømme til opgaver, der løftede dem op til det stade, som passede til mænd, for hvem engle udmærket kunne tænkes at vise sig. Og de hævede sig op til det stade og administrerede hjælp til dem, som var i nød, og de styrkede dem, der trængte til at blive styrket. Ikke blot blev de øvrige wardmedlemmer opbygget, men det blev kvorumsmedlemmerne også selv. En dybtliggende enighedsfølelse bredt sig i wardet, og alle medlemmer begyndte at få smag for, hvad det betyder for et folk at være „af eet hjerte og eet sind" (L. & P. 45:65). Der var ikke noget uforklarligt i alt dette. Det var blot den rigtige udøvelse at Det aronske Præstedømme.

Ude i verden har mange organisationer, kirker, regeringer, ja, også familier, mistet meget af deres vitalitet, fordi de er bange for at bede folk ofre noget. Det er livsvigtigt, at vi ikke gør den samme fejl i Det aronske Præstedømme. Vi må være uden frygt, når vi forventer, at bærere at Det aronske Præstedomme gør det, som Herren har befalet.

For at udføre en stor gerning i Det aronske Præstedømme behøves ingen nye programmer. I har enten modtaget eller vil om kort tid modtage den nye „Håndbog for Det aronske Præstedømme". Den giver en oversigt over de enkle principper for organisationen og virket i Det aronske Præstedømme ud fra skrifterne og de sidste dages profeters belæringer. Anvendelse af disse principper vil frembringe mere aktivitet, større omvendelse og langt bedre missionærforberedelse blandt vore unge mænd.

Lad os et øjeblik sammen overveje, hvad unge mænd, som bærer Det aronske Præstedømme, kan blive til, når lederne på ethvert plan ivrigt anvender korrekte principper, således som de findes i håndbogen. Nogle af jer ved allerede, hvilke fantastiske gode resultater, der kommer, når en stavspræsident beder om en redegørelse for Det aronske Præstedømme fra hver enkelt biskop under det månedlige interview med præstedømmet. Arbejdet fremmes hurtigt, når stavspræsidenten, som er formand for stavens aronske præstedømmekomité, udspørger biskopperne om de tjenesteydelser, der er udført af de aronske præstedømmekvorummer som forberedelse af kvorumsmedlemmerne til missionærarbejde, tempelægteskab og faderskab. Dette ene, det månedlige, personlige præstedømmeinterview, forandrer og styrker biskoppens forståelse af sin vigtigste opgave, Det aronske Præstedømme og Unge Piger. Men naturligvis, hvis stavspræsidenten undlader at afholde det personlige præstedømmeinterview eller i virkeligheden ikke accepterer, at biskoppens første og vigtigste ansvar er Det aronske Præstedomme og Unge Piger, vil biskoppen have vanskeligt vet at passe sin forvaltning.

Tænk derefter over de resultater, vi får, når medlemmerne af hvert enkelt biskopråd på rette måde leder det kvorumsarbejde, som han er sat til at overvåge. Når biskoprådgivere holder månedlige, personlige præstedømmeinterviews med diakonernes og lærernes kvorumspræsidenter, motiverer og inspirerer de ved gennem omhyggeligt at udspørge og oplære, ved at videregive den storslåede drøm om Det aronske Præstedømmes gerning.

Tænk på, hvad der sker, når hver enkelt biskop virkelig tjener som præsident for sit præsternes kvorum og præsiderer ved præsidentskabets møder og deltager i hvert eneste kvorumsmøde og — aktivitet. Spørg andre, hvis det er nødvendigt, hvad der sker, når deres rådgivere på lignende vis deltager i alle funktioner i det kvorum, hvortil de er kaldet, og kommer nært ind på livet af hver enkelt ung mand.

Der sker en tydelig og betydelig udvikling i Det aronske Præstedømmes ledelse, når hver enkelt kvorumsvejleder bruger ekstra tid bag scenen og forbereder kvorummets præsident til at indtage sin plads som leder. Vigtige ting begynder at ske, når der før hvert enkelt kvorumsmøde holdes et kvorumspræsidentskabsmøde, og hvert kvorumsmøde ledes af kvorumspræsidenten selv.

Og lad os nu tænke fremad på, hvilket stade vore unge mænd vil nå, når hvert eneste kvorum fylder sin kalender med aktiviteter og projekter, der lindrer sorg eller lidelse eller bringer glæde ind i folks tilværelse i wardet eller kommunen, eller som gør kvorummet i stand til at vogte over sine medlemmer og berede dem til missionærgerningen.

Overvej, hvor meget bærere af Det aronske Præstedømme vil udvikle sig og kirken blive velsignet, når kvorummet udfører alle dets opgaver, som skrifterne pålægger dem. Når præsterne for eksempel som hjemmelærere formaner familierne i kirken til „at bede lydeligt og i løndom samt opfylde alle huslige pligter". (L.& P.20:51), og når lærerne og diakonerne også udfører deres åbenbarede pligter. Hvor stor en del vil ikke vore brødre i Det aronske Præstedømme blive af dette vældige sidste dages værk? De vil forstå, at et præstedømmekvorum er et broderskab af præstedømmeembedsmænd, ordineret med ret og pligt til at benytte Guds kraft for at bringe lykke, fred og fremskridt til jorden.

Når alt dette sker, vil ledere ikke længere blive fristet til at opfinde programmer, der imiterer verden. Vi vil forstå, at nøglen til omvendelse, aktivitet, missionærforberedelse og vore unges åndelige udvikling er et stavspræsidentskab, et biskopråd og et aronske præstedømmekvorum-præsidentskab, som frygtløst og udførligt organiserer sig til at udføre det grundliggende, fundamentale arbejde for Det aronske Præstedømme, således som Herren har planlagt det.

Dette er den store gerning, vi i disse sidste dage er blevet kaldet til at udføre. Må vi trofast og ivrigt udføre *det* til en stålende afslutning.

Jeg bærer vidnesbyrd om, mine brødre, at biskopperne i denne kirke har et forvaltningsansvar over for de unge i kirken, og at Herren forventer, at vi på ordentlig vis udfører denne opgave. Jeg har tiltro til kirkens biskopper og stavspræsidenter, m. h. t. at denne opgave vil blive udført. Og jeg har også tiltro til Det aronske Præstedømmes kvorumspræsidentskaber selv, til deres modenhed, stabilitet og dybden af deres åndelighed, at de vil hæve sig op, som ingen anden generation nogen sinde har løftet sig op i deres position som ledere. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Præstedømmets kraft

ÆLDSTE W. GRANT BANGERTER
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære brødre, jeg vil tro, at det, jeg skal sige i aften, er en god fortsættelse af det, som biskop Brown allerede har sagt. Og jeg stoler på, at Herrens Ånd vil velsigne mig, mens jeg taler.

Uden at anse mig selv for en autoritet med hensyn til præstedømmet, så har jeg dog tilbragt en årrække sammen med jer i overvejelse af dets formål og den kraft, der knytter sig dertil.

I kirken udtrykkes vidnesbyrd ofte i almindelige vendinger. For eksempel taler vi om vor viden om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at dette er den sande kirke. Der er imidlertid øjeblikke, hvor vi ikke altid viser den samme tro på mere specielle områder af evangeliet.

Jeg har hørt nogle sige, at de tror på det altsammen med undtagelse af velfærdsplanen eller altsammen med undtagelse af tiende. Nogle mennesker plejede at sige, at de kunne følge profeten Joseph Smith eller David O. McKay, men ikke Brigham Young eller Heber J. Grant. Men en sådan udvælgelsesteknik er simpelthen ikke konsekvent.

Jeg ville gerne her iaften spørge jer: „Hvilken slags vidnesbyrd har I med hensyn til præstedømmets kraft?"

Hvor mange af jer brødre her er hjemmelærere? Vær så venlig at række hånden op. De af jer, som lytter i andre lokaler bedes også række hånden op. Og nu, da vi netop har afsluttet måneden, spørger jeg: Hvor mange af jer „fik gjort jeres hjemmelærerarbejde"? Nå ja, brødre, det er et farligt udtryk. I ved nok, at djævelen lærte os at bruge det: „fik du gjort dit hjemmelærerarbejde?" Det er en meget dårlig måde at hentyde til den omfattende mission, der ligger i hjemmelærergerningen. Ved at få os til at spørge „fik du gjort dit hjemmelærerarbejde" ødelægger djævelen 90 procent af vores effektivitet. Alt hvad spørgsmålet indebærer, er et kort besøg den sidste dag i måneden, så vi kan sende vores rapport ind.

Men der er også andre eksempler på, at vi ikke altid helt værdsætter præstedømmets væsen. Når biskoprådet ønsker et eller andet foretagende særlig godt organiseret; hvem giver de så opgaven til? Ja, det er rigtigt — til hjælpeforeningen. Men hvorfor dog ikke til præstedømmet? Det er, fordi vi er kommet i vane med at sige: „Præstedømmet vil ikke gøre det". Hvorfor vil nogle stavspræsidenter ikke benytte deres hjemmelærere til at bringe folk til en stavskonference? Det er, fordi det er blevet almindeligt rundt omkring, at „hjemmelærerne vil ikke gøre det". Andre steder hedder det: „Fædrene vil ikke gøre det", eller „folk i vores ward vil ikke påtage sig opgaver".

Oprigtig talt, sådanne udtalelser antyder enten en manglende tro på eller manglende forståelse af Guds almagt. Da en stavspræsident tankeløst lod disse ord slippe sig af munde: „Hjemmelærerne vil ikke gøre det", svarede jeg ham: „Præsident, ved du, hvad du lige sagde? Jeg tror, du netop sagde, at skønt Herren fastlagde en procedure, hvorved vi skulle lede hans kirke, så vil hans system ikke virke. Derfor har du udarbejdet et bedre system".

Jeg besøgte en konference i præsident Rex Reeve's stav. Han viste mig rundt i bygningen og viste mig 2000 stole parat til at modtage folk. Jeg spurgte ham, hvordan han vidste, at der ville komme 2000 tilstede, og han svarede: „Vi har sendt hjemmelærerne ud for at indbyde alle og enhver, og de har afgivet deres rapport. De har oplyst os om, at der vil komme 2000 tilstede i morgen". Øjensynligt rygtedes det, at jeg skulle være en af talerne, for femoghalvfjerds af de 2000 kom alligevel ikke. Men de havde en tilstedeværelsesprocent på 49, og den er siden blevet endnu højere.

I adskillige år havde jeg det privilegium at sidde ved præsident Marion G. Romneys fødder, mens han underviste os om „kirkens konstitution" — nemlig åbenbaringen, der blev givet dengang kirken blev organiseret, og hvori Herren fremlagde de procedurer, hvorved den skulle styres. I afsnit 20 i Lære og Pagter læser vi, at ældsterne skal „våge over kirken", assisteret af det mindre præstedømme, (42, 53). En del af denne „overvågning" udføres ved at besøge medlemmer i deres hjem og instruere dem om deres pligter. I en anden åbenbaring nævnes ældsternes kvorummer specielt som en gruppe „faste tjenere" (L. & P. 124:137). Det aronske Præstedømme er også blevet kaldet „faste tjenere" (L & P. 84:111). Hvis I for fem år siden havde spurgt „hvem er jeres kirkes 'præst'?, så ville de fleste af os have svaret: „Biskoppen, naturligvis". Idag kan vi ikke give det enkle svar, fordi vi ved, at mange af pligterne er blevet uddelegeret til ældsterne, hvor åbenbaringerne siger, at de retmæssigt hører hjemme. Nu bør et ward have mindst halvtreds „præster" i stedet for den ene, som vi tankte på for blot nogle få år siden.

Tænk nu på den forøgede kraft til at bringe evangeliet frem, når halvtreds mænd gør deres pligt, sådan som biskoppen har gjort det hidtil.

„Men hjemmelærerne vil ikke gøre det." Godt, har I tro på og tillid til

Herrens system, eller har I det ikke. Hvad med at prøve det?

For yderligere at nævne begrænset forståelse med hensyn til præstedømmet, skal jeg henvise til en sædvane, der er almindelig ved faste- og vidnesbyrdmøder. Der er ofte nogen, som fortæller om den oplevelse det var, da et familiemedlem eller en ven var meget syg, og ældsterne blev kaldt til og salvede ham. Han blev helbredt. Og så siger vi, at vi har et vidnesbyrd om præstedømmets kraft.

Forstå mig nu rigtigt. Jeg nedvurderer ikke betydningen af denne hellige og vidunderlige ordinanse. Den betyder ofte forskellen mellem liv og død for os selv og vore kære, og jeg har oplevet dens vidunderlige indflydelse. Men hvorfor begrænse jeres vidnesbyrd til det? Hvorfor ikke lige så godt sende ældsterne for at salve en far, som er ved at dø åndeligt på grund af alkohol eller narkotika? Hvorfor ikke kalde præstedømmet til for at velsigne et hjem, som er ved at dø på grund af skilsmisse eller overtrædelse? Hvorfor ikke kalde præstedømmet til dem, som elsker verden mere end Gud? Hvorfor siger vi veltilfredse: „Vi har udført vort hjemmelærerarbejde", når halvdelen af familierne i kirken er i en situation, hvor de kan „lægges øde", når Frelseren kommer, fordi de ikke er blevet „beseglet" til evigt liv? Der er en tjenestegerning her for ældsterne, langt mere vidtrækkende end det at lægge hænderne på de syge. Et menneske, som er blevet helbredt af en legemlig sygdom, vil før eller senere blive syg igen og dø. Når I administrerer evangeliet, kan helbredelsen blive permanent.

Dette tidspunkt synes passende til at gøre opmærksom på en udvidet kraft i præstedømmet, fordi alle og enhver her kender stikordene for vor tid, nemlig „øg din indsats", „sæt tempoet op" og „få et videre udsyn". Da jeg netop var blevet missionspræsident, og under et besøg af præsident Kimball udtrykte mine bekymringer for, om jeg ville være istand til at holde det stærke tempo, som den forrige præsident kørte med, var hans svar omtrent dette: „Vi vil ikke høre mere tåbelig snak. Du kan ikke lade dig stille tilfreds med, hvad der skete tidligere. Alting i kirken må gå fremad. Vidste du ikke det? Husk nu, at under din ledelse må det gå fremad".

Nu kan I forstå, hvorfor jeg har et vidnesbyrd om præstedømmets kraft. Jeg fik besked på at gå ud og få et sådant vidnesbyrd. Og jeg har virkelig et.

„Hvilket præstedømme" sagde Herren, „findes i Guds kirke gennem alle slægter." (L. &P. 84:17) Ingen anden på jorden har det. „Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab." (L & P. 84:19).

Vore missionærer er ude hver eneste dag og underviser folk, som ikke engang tror på Gud. Men på grund af denne „store kraft", der er blevet givet dem, og formedelst deres store tro, holder Helligånden sig nær til dem. Dens indflydelse mærkes, og folk reagerer, omvender sig og adlyder. Når disse ældster døber et sådant menneske, forener undervisningen og ordinansen sig til en magtfuld administrering af præstedømmet. Guds børn fødes påny ind til evigt liv. Og når denne hær af missionærer forøges fra 10.000 til 20.000, forøges præstedømmets kraft umådeligt.

I kvorummerne bør det samme være tilfældet. Hvis vi udvider fra én „præst" til halvtreds, bør vi kunne gange præstedømmets kraft med halvtreds. Og de mirakler, de kan udføre, skulle kunne multipliceres mange gange ud over dem, der udføres for de fysisk syge. Når I oplever den store fryd at høre nogen sige: „Det er ham, der bragte mig evangeliet", eller „der er den mand, som forandrede hele mit liv", så kan I bære vidnesbyrd om et stort mirakel.

Præstedømmepræsidenten for diakoner, lærere og præster er jo biskoppen. Hvert kvorum har desuden sin egen præsident. Præstedømmepræsidenten for fædre i kirken er naturligvis ældsternes kvorumspræsident eller i nogle tilfælde højpræsternes og de halvfjerds' præsidenter. Alle fædre må, siger skrifterne „komme til dette præstedømme" (L. & P. 84:42). Hvis ikke, vil deres familier være underlagt den dom, som profeten Malakias forudsagde — lægges øde, ikke bundet til fædrene (Se L. & P. 2). Det er derfor, evangeliet blev gengivet, så jorden ikke skulle lægges øde ved hans genkomst.

Det melkisedekske Præstedømmes præsident, der i de fleste tilfælde er ældsternes kvorumpræsident, må sørge for, at evangeliets fylde administreres til ethvert medlem af kirken. Det er dette præstedømmes funktion. Han bør administrere evangeliet personligt og gennem de „faste tjenere" i sit kvorum, nu kaldet hjemmelærere. Hvis I ikke tror på det system, og hvis I ikke benytter det, har I ikke et virkeligt vidnesbyrd om præstedømmets kraft, og I kan ikke få succes. Hvis I benytter dette system og er trofaste, er jeres succes garanteret.

Jeg ved, at folk reagerer, når I skaffer jer den Guds kraft, der hører til præstedømmet. Jeg har hørt Le Grand Richards sige: „Hvis du skulle have dit ward delt, og alle de aktive medlemmer blev sat i ét ward, og de inaktive i det andet, og jeg fik tildelt de inaktive, så ville jeg i løbet af et år give dig noget at konkurrere med." Jeg ved, at det ville han, og jeg ved også, at han ville have den største glæde ved at gøre det.

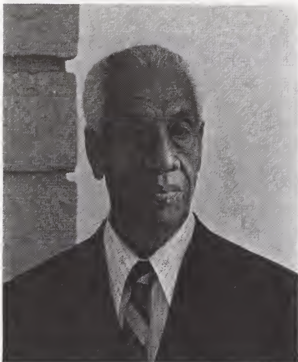
Jeg hørte engang en stavspræsident nævne en af sine ældste-kvorumspræsidenters store succes. Han sagde: „Han hedder Hershel Pedersen. Måske har I hørt om ham. Man plejede at kalde ham „Bones" (ben), da han spillede basket ball for BYU (Brigham Young University)". Ja, der er sikkert en mængde af jer, der har hørt om broder Pedersen. Han levede sin barndom og ungdom i min egen stav. Han er en af Oliver Cowdery Pedersens syv sønner, som alle har været på mission, de fleste af dem til Danmark. Jeg hørte hans rapport, da han kom tilbage fra sin mission, og jeg underskrev hans tempelanbefaling, da han skulle giftes. Så jeg var interesseret.

Stavspræsidenten fortsatte: „Broder Pedersen har lovet sig selv at ville gøre ethvert medlem af sit kvorum kvalificeret til at få en tempelanbefaling. De er nu allesammen kvalificer-

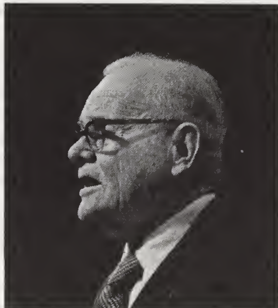
ede med undtagelse af seks". Da jeg nogen tid senere var sammen med kirkens komité for hjemmelærerarbejde, kom vi i tanker om denne historie og bad broder Pedersen fortælle om, hvordan det var gået med hans kvorum. Han sagde: „Vi fik dem allesammen med undtagelse af tre. Så blev jeg afløst for at blive stavsmissionspræsident. Men efter min afløsning fik vi også de tre sidste".

Tank bare på mulighederne, hvis alle, som bærer præstedømmet, var dybt involveret i Herrens gerning. I sammenligning med, hvad der er til rådighed, har vi hidtil kun kørt på én eller to cylindre.

Gennem missionærarbejdet har nogle stave fået så god forståelse, at de nu i hvert ward bringer lige så mange nye medlemmer ind i kirken, som hele staven plejede at gøre. Under tempelarbejdet har jeg set stave, som arbejdede ved hjælp af præstedømmets kraft, få større tilgang pr. år, end de nærliggende stave tilsammen. I enhver aktivitet, hvor præstedømmet er involveret, bliver jeg begejstret, når jeg ser, hvor langt vi kan nå, hvis vi har tro nok til at mobilisere den store hær af mænd i præstedømmet. Vi ønsker ikke at være som Laman og Lemuel. Og jeg ved, at nogen vil sige: „Han forstår ikke, hvor vanskeligt det er i vores kvorum". Men, det gjorde Nephi heller ikke. Men Nephi havde et vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen.

I overensstemmelse med pagterne

Præsident Marion G. Romney
2. rådgiver i Det første Præsidentskab

Kære brødre, når jeg tænker på problemerne i forbindelse med den hurtige vækst i kirkens medlemstal, forekommer det mig, at den af vore opgaver, der trænger sig mest på, er at omvende inaktive vordende ældster. Der er titusinder af disse brødre i kirken. Ulykkeligvis kommer der hvert år flere brødre i denne gruppe, flere end der kommer omvendte brødre.

Et studium af situationen fører uvægerligt til den konklusion, at der må gøres mere end der bliver gjort nu, for at opmuntre disse mænd til at ændre deres livsførelse. Der kræves noget mere end blot dette at opfordre dem indtrængende til at deltage i en eller anden fornøjelsesaktivitet, der lejlighedsvis arrangeres. Det, de trænger til, er *omvendelse*.

Websters Leksikon siger at *at omvende sig* betyder „at gå fra een tro eller kurs til en anden," at *omvendelse* betyder „en åndelig og moralsk forandring, der ledsager en tro eller overbevisning." Som ordet anvendes i skifterne, betyder *omvendt* ikke blot en fornuftsmæssig anerkendelse af Jesus og hans lærdomme, men også en tro der tilskynder til handling, en tro på ham og på hans evangelium, en tro, som fremkalder en forvandling, en virkelig *ændring* i ens forståelse af livets mening og af ens lydighed mod Gud — i interesser, i tanker og i adfærd. Selv om *omvendelse* kan nås trinvis, er man ikke virkelig omvendt i dette udtryks fulde betydning, medmindre man, eller før man af hjertet er en ny person. *Født påny* er det udtryk, skriften bruger.

Hos en person, der er fuldstændig omvendt, har ønsker om de ting, der er uforenelige med Jesu Kristi evangelium, forladt vedkommende for stedse, og til erstatning for sådanne ønsker har vedkommende fået kærlighed til Gud, med en fast og dominerende beslutnig om at holde hans befalinger. Paulus sagde til romerne, at en sådan person skal leve et helt nyt liv.

„Eller ved I ikke," sagde han, „at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv." (Rom. 6:3-4)

Peter lærte os, at for at leve det nye liv skal vi „undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær," og ved i sig at udvikle tro, dyd, kundskab, afholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed, og kærlighed får man „del i guddommelig natur". (Se 2. Pet. 1:4-7)

Den, der lever det nye liv, er omvendt. På den anden side siger Peter: „Og den, der mangler dette, er i sin kortsynethed blind og har glemt, at han er blevet renset fra sine tidligere synder." (2. Pet. 1:9). En sådan person er ikke omvendt, selv om han nok er døbt.

Der er et slående eksempel, på den forandring der er fremkaldt af omvendelse, i Mormons beretning om

Kong Benjamins afskedstale. Denne prædiken var så magtfuld, at menneskemængden, da Benjamin holdt den, faldt til jorden, „for de havde set (sig selv) i deres egen kødelige tilstand ... Og de råbte alle ... O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses, thi vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn." (Mosiah 4:2.) (parentes tilføjet).

Da Kong Benjamin bemærkede deres ydmyghed, fortsatte han:

„Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting ... ; tro, at han har al visdom og al magt både i himlen og på jorden ...

„... tro, at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu tror alle disse ting, se til, at I gør dem. (Mosiah 4:9-10).

Da han havde afsluttet sin tale, spurgte han dem, om de troede hans ord.

„Og de råbte alle ... Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem." (Mosiah 5:2).

Og hvorfor var de så tillidsfulde? Fordi, som de sagde: „Herren, den Almægtiges ånd ... har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt." „Og" fortsatte de, „vi er villige til at indgå en pagt med vor Gud om, at vi vil gøre hans vilje og være lydige mod hans bud i alt ... resten af vort liv." (Mosiah 5:2,5).

Ville det ikke være vidunderligt, hvis alle vore inaktive mænd kunne bringes til dette stadium af omvendelse? Hvad gør I, som er præsidenter for ældsternes kvorummer, og som bærer et enormt ansvar for denne del af Herrens værk, for at omvende jeres mandlige medlemmer?

Mit forslag til jer er, at I overvejer og i oprigtighed fører den fremgangsmåde ud livet, der blev foreskrevet af Herren, da han sagde:

„Videre påhviler det præsidenten over ældsterne af præsidere over seksoghalvfemsindtyve ældster, at sidde i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med pagterne. Dette præsidentskab adskiller sig fra præsidentskabet over de halvfjerds og er bestemt for dem, der ikke rejser omkring i verden." (L. & P. 107:89-90. Fremhævelse tilføjet).

Lær dem pagten. En pagt er en bindende og højtidelig aftale mellem to eller flere parter. Lige fra begyndelsen har Guds folk været et pagtens folk. Denne befaling fra vore dage til præsidenterne over ældsternes kvorummer om at *„undervise (deres medlemmer) i overensstemmelse med pagterne"* er ikke blevet ført ud i livet, som den skulle.

Der er ingen mand, som forstår, tror på og lever i overensstemmelse med evangeliets pagter, der vil blive inaktiv i kirken. Når man forstår Jesu Kristi evangelium – som er Herrens nye og evigtvarende pagt – og gør sig klart, at man selv anerkendte det i åndeverdenen, kæmpede for det i kampen i Himlen og indgik til jordelivet ifølge Herrens løfte om, at den, der her viser sig trofast, skal arve evigt liv – enhver, der forstår dette, har den nødvendige baggrund for at forstå de pagter, man indgår her i jordelivet.

Jeg er overbevist om, at en manglende påskønnelse af betydningen af „den nye og evigtvarende pagt", som hører til evangeliet, er hovedårsagen til inaktiviteten blandt tusinder af kirkens medlemmer, Hvis I, som er præsidenter for ældsternes kvorummer, vil „undervise" jeres inaktive medlemmer „i overensstemmelse med" pagten og omvende dem, vil I kun have ringe besvær med at belære om de pagter, der indgås i dette liv. Uden en sådan kundskab har man intet mål i livet, ingen hensigt med det hele. Derfor har andre pagter ingen betydning.

Fornylig havde jeg i en flyvemaskine en oplevelse, som belyser dette punkt. Jeg sad ved siden af en fremmed, og jeg spurgte ham, hvad hans arbejde var. Efter at have svaret spurgte han mig, hvad jeg lavede. Dette førte til, at jeg spurgte ham, om han troede på, at han havde levet før sin fødsel og skulle leve efter døden. Det vidste han ikke. Han forestillede sig, at han måske kunne have levet før sin fødsel, og at han måske skulle leve på den anden side graven, men med hensyn til form, skikkelse og natur havde han ingen mening.

Jeg gennemgik så evangeliets plan for ham så kortfattet, som jeg kunne, idet jeg forklarede, hvem vi er, hvor vi kom fra, og hvor vi skal hen, og hvorfor vi er her.

„Storartet," svarede han, „det ville give mennesket et formål med sin levevis, en hensigt med livet." Netop. Det er nøjagtig det, der er hensigten med det. De pagter, vi indgår her i jordelivet, skal hjælpe os at opnå vort evige livs formål, som forklares i og muliggøres gennem evangeliets nye og evige pagt.

Den første pagt, vi indgår her, er dåbspagten. Jeg kender ikke nogen bedre forklaring på dåbspagten end den, Alma gav, da han sagde:

„Her er Mormons vande ... og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet til dem, der hører til den første opstandelse, så I må have det evige liv,

så siger jeg jer, at dersom dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin ånd over jer. Og da folket nu havde hørt disse ord, begyndte de at klappe i hænderne af glæde og råbte: 'Det er vort hjertes ønske.'

Og Alma tog Helam ... og gik ud og stod i vandet og råbte, idet han sagde: O, Herre, udgyd din Ånd over din tjener, så han kan udføre denne handling i hjertets hellighed.

Og da han havde sagt disse ord, kom Herrens ånd over ham, og han sagde: Helam, med fuldmagt fra den almægtige Gud døber jeg dig som et vidnesbyrd om, at du har indgået en pagt om at tjene ham indtil døden med

hensyn til det dødelige legeme, og må Herrens ånd blive udgydt over dig og må han skænke dig det evige liv gennem forløsningen ved Kristus, som han har beredt fra verdens begyndelse." (Mosiah 18:8-13.).

Herren betragter denne pagt, denne dåbspagt som værende så betydningsfuld, at han har pålagt os at forny den hver uge:

„Og for at du kan holde dig suldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag." (L. & P. 59:9).

Vi fornyer vor dåbspagt hver uge, når vi har nadverbønnernes ord i vore tanker, medens vi tager del i nadveren.

Foruden vor dåbspagt har vi, i lighed med alle dem der har det hellige præstedømme, endnu en speciel, hellig og yderst betydningsfuld pagt: Den „pagt, der hører til præstedømmet." (L. & P. 84:39). Denne pagt er nedskrevet i det 84. afsnit i Lære og Pagter og lyder således:

„Thi de, der er trofaste, og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham. Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve.

Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende." (L. & P. 84:33-41).

Jeg har ofte tænkt, at hvis det var straffen, ville det måske have været bedre for mig ikke at have modtaget pagten end at have denne straf hængende over mig, hvis jeg brød den. Og så læste jeg det næste vers, og det lød: „Og ve alle, som ikke kommer til dette præstedømme, som I har modtaget." (L. & P. 84:42).

Jeg vidste, at jeg kun havde een mulighed – det var at modtage det og ære det. Ud fra disse skrifter forekommer det mig at være fuldstændig klart, at hvis jeg modtog præstedømmet og ikke højnede min kaldelse i det, ville jeg gå glip af det evige liv; og hvis jeg undlod at modtage det hellige præstedømme, ville jeg ligeledes komme til kort. Der er kun een sikker vej, og det er at modtage det og højne og ære min kaldelse i det. Det er den betydning jeg får ud at Herrens afsluttende udtalelse:

„Og nu giver jeg jer den befaling, at I skal vogte jer og give flittigt agt på det evige livs ord; thi I skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund." (L. & P. 84:43-44).

Nu er der en fjerde pagt – vi har omtalt tre: den „nye og evige pagt", som hører til evangeliet, dåbspagten og „pagten, som hører til præstedømmet", – den fjerde og måske den mest betydningsfulde af de pagter, vi bør belære vore brødre om, er den nye og evige pagt, celestialt ægteskab.

Betydningen af disse hellige pagter, jeg netop har omtalt er af alvorlig karakter. Det er de højtidelige ting, som Herren vejleder os til at „gemme i vore hjerter og lade hvile over vort sind." (Se L. & P. 43:34).

De forpligtelser, de medfører, må imødekommes af alle, som skal modtage belønningerne. Vi er hver for sig ansvarlige og vil blive krævet til regnskab for andre, som bryder pagterne, og som vi er ansvarlige for, for så vidt at et sådant pagtsbrud er en følge af at vi undlader at undervise dem.

Herren har sagt, og jeg gentager det, at „det påhviler præsidenten over ældsterne at præsidere over seksoghalvfemsindstyve ældster, at sidde i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med pagterne."

„Lad nu derfor" sagde Herren, da han afsluttede den storslåede åbenbaring, der omhandler de forskellige embeders pligter inden for præstedømmet, „hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads." (L. & P. 107:89,99-100).

Gud hjælpe os til selv at efterleve pagterne og til at undervise dem, som Herren har sat under vor forvaltning og befalet os at undervise, beder jeg om i Jesu Kristi vor Forløsers navn. Amen.

«Thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud»

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
1. Rådgiver i Det første Præsidentskab

Medens jeg sad her og så ud over denne store forsamling af præstedømme-bærere i dette historiske tabernakel, prøvede jeg at danne mig et billede af de tusinder af mænd og drenge i Assembly Hall, i Salt Palace, i Mariott Center i Provo og i andre bygninger ud over Canada og De forenede Stater og andre steder i verden. Jeg blev meget betaget, ja næsten overvældet, da det stod mig klart, hvor stor en magt og myndighed, der var forsamlet for at lytte til profetens røst, for at høre Herrens ord og for at blive opbygget og motiveret til at leve og arbejde endnu bedre.

Det er den største skare af mænd, der nogensinde har været forsamlet. Det er et kæmpemæssigt privilegium og et tungt ansvar at stå foran jer. Jeg beder om, at Herrens Ånd fortsat vil være med os, medens jeg taler til jer her i aften.

Først vil jeg gerne udtrykke min påskønnelse for de mange fine unge mænd, som er i kirken, og som er blevet udvalgt til at bære Guds præstedømme og til at være ledere blandt alle nationer, og for den måde de bereder sig med netop dette mål for øje — unge mænd, der gør sig klart, hvem de er, hvad deres ansvar er, og som er værdige til at drage på mission, til at være ledere i kirken og i deres samfund. Jeg er klar over, hvor svært det er i dag for unge mænd og unge kvinder at overvinde det onde i verden, at ære præstedømmet og værdsætte deres medlemskab af Jesu Kristi Kirke.

Der er nogle, som har problemer, og til dem appellerer jeg i Herrens navn om at omvende sig og vandre retskaffent, om at holde sig fri for synd og forberede sig til at kunne nyde de trofastes velsignelser. I er blevet udvalgt og har fået lov til at komme frem i vor tid. Vort præstedømme er meget betydningsfuldt, og vor opgave er enorm stor. Intet vil bringe større glæde og medgang end at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme. Vær et godt eksempel, vær forberedt og værdige til at tage imod ethvert kald, der kommer fra Herren.

Hver eneste af os er blevet forudordineret til et eller andet arbejde som Herrens udvalgte tjener, der er blevet anset for skikket til at få overdraget præstedømmet og myndighed til at handle i hans navn. Husk at folk altid ser på jer for at blive vejledt af jer som ledere, og at I øver indflydelse på den enkeltes liv enten i en god eller dårlig retning, og denne indflydelse vil kunne mærkes i kommende generationer.

Vort store ansvar vil måske stå tydeligere for os, hvis vi gør os klart, at der kun findes eet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for omtrent hver 999.000 mennesker i verden, og kun eet medlem af denne kirke for ca hver 333 kristne.

Der er flere præstedømme-bærere i dag end nogensinde før i menneskehedens historie — mænd der nu har større magt og indflydelse og ligeledes har stor betydning — som har større udfordringer at imødegå og problemer at løse, end folk nogensinde har haft. Verden har brug for denne magt og styrke og indflydelse til at kunne tage føringen for at afhjælpe, løse og overvinde de problemer, der er forårsaget af den ondskab, der er så fremtrædende i verden.

Herren har oprettet sin kirke i disse sidste dage netop for at gøre dette. Kirkens fremtidige fremgang, ja faktisk verdens fremtid, afhænger af, hvordan vi højner det embede, vi har i præstedømmet. Hver eneste diakon, hver eneste lærer, hver eneste præst og hver eneste, som har Det melkisedekske Præstedømme har et personligt privilegium og ansvar for at forene sine anstrengelser med Frelserens for at være et redskab i hans hånd og hjælpe ham med at fuldende hans værk og hans herlighed, som er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. (Se Mos. 1:34). Ingen andre mennesker har denne samme myndighed eller særlige kaldelse.

Det er vanskeligt at forestille sig og umuligt at beregne den vældige indflydelse, vi ville have, hvis hver eneste af os ville ære sit præstedømme og højne sin kaldelse og virkelig hver dag prøve på enhver måde at bruge sin indflydelse til at imødegå Satans anslag. Alt for mange af os synes at tage det præstedømme, vi bærer, som selvfølgeligt og givet; vi gør os ikke klart, hvad Herren forventer af os, eller også mangler vi den fornødne overbevisning, det fornødne mod eller den fornødne styrke til at gå ind for retfærdigheden og blive regnet for anderledes, når det er nødvendigt.

Een dreng i skolen kan øve en mægtig god indflydelse. Een ung mand på fodboldholdet eller på universitetet eller blandt sine medarbejdere kan ved at efterleve evangeliet, ære præstedømmet og tage et retfærdigt standpunkt gøre så usigelig meget godt. Ofte kan man endog fra mennesker, som tror det samme som een selv, møde megen kritik og hån, selv om de måske respekterer een, fordi man gør det rigtige. Men husk på, at Frelseren selv blev pint, hånet og spottet for til sidst at blive korsfæstet, fordi han ikke lod sig rokke i sin overbevisning. Har I

nogensinde tænkt over, hvad der ville være sket, hvis han havde givet efter og sagt: „Åh, hvad nytte er det til?" og havde opgivet sin mission? Ønsker vi at give op, eller ønsker vi at være tapre tjenere til trods for al verdens modstand og ondskab? Lad os have mod til at stå frem og blive talt som sande, hengivne Kristi tilhængere.

Der var en som sagde til mig forleden dag: „Hvordan kan det være, at folk, der ved, hvad de burde gøre, og synes at have et vidnesbyrd om evangeliet, ikke er rede til at efterleve det og ikke har mod og styrke til at stå imod? Mit svar var: „Jeg tror der er mange årsager, som får folk til at billige og gøre noget, som er imod deres lærdomme og imod deres tro." Derefter henviste jeg ham til et par skriftsteder. „Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt? Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger." (L.& P. 121:34-36).

Dernæst: „Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider.

Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode,

forræddere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner;

de har gudsfrygts skin, men fornægter dens kraft." (2. Tim. 3:1-5).

Og endelig: „Alligevel var der mange, endog af rådets medlemmer, der troede på ham; men for farisæernes skyld ville de ikke være det bekendt, for at de ikke skulle blive udelukket af synagogen:

thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud."

(Joh. 12:42-43).

Det er denne sidste sætning, jeg gerne vil behandle i aften.

Jeg gad vide, hvor mange af os der er skyldige i denne eller andre af disse ting, og hvis det er tilfældet, er vi så villige til at ændre vor kurs i aften og omvende os og prøve på at være værdige til Guds ære og hans velsignelser i stedet for at glemme, hvem vi er og prøve at være populære? Hvor vigtigt er det ikke, at vi husker, hvem vi er, Herrens tjenere, og så handler i overensstemmelse dermed.

Som jeg sagde før, kan vi ikke forestille os eller på nogen måde beregne, hviken stor indflydelse vi ville have for det gode i verden, hvis hver eneste præstedømme-bærer ville højne sin kaldelse, og hvor meget lykkeligere og hvor meget heldigere stillet hver enkelt ville være, hvis han altid ville vælge det rette. Hvor sørgeligt er det ikke at se et menneske, der hellere vil være populær end gøre det, han ved, er rigtigt. Jeg husker så tydeligt et godt medlem af kirken, der blev valgt til at deltage i lovgivningsarbejdet. Han ønskede at være en flink fyr, populær og gode venner med alle. Han lod på grund af sit ønske om at være populær sine standarder i stikken og tog en drink ved et selskab og derefter endnu een. Det skete atter og atter. Han begyndte at drikke sammen med kammeraterne til frokost og til middagsselskaber. Og så blev han uden at ville det, er jeg sikker på, og stik imod sine højeste ønsker, alkoholiker, og han mistede støtten fra sin valgkreds og den respekt, han havde nydt hos sine venner og familie, som elskede ham og sørgede over ham. Han døde i en ung alder som alkoholiker. Hvilken bedrøvelig situation — altsammen fordi han hellere ville have ære fra mennesker end fra Gud.

Dette er ikke noget enestående tilfælde. Vi har eksempler på kongresmedlemmer og senatorer, som har mistet deres stillinger og deres selvrespekt og andres respekt, fordi de ønskede at være populære eller fordi de ikke havde styrke til at modstå fristelserne. Vi har det løfte fra Herren, at hvis vi først søger Guds rige og hans retfærdighed, vil alt andet blive os givet, hvilket naturligvis vil sige alt andet, som er til vort bedste.

Lad os altid huske på, at mennesker forventer af os, at vi lever op til vore standarder, og de respekterer os meget mere, når vi gør det, selv om de måske prøver at lokke os til at handle anderledes.

Jeg ønsker at bære mit vidnesbyrd om, at jeg aldrig er blevet forlegen på nogen måde, når jeg i regeringen eller i erhvervslivet eller i mit privatliv prøvede på at leve op til evangeliets lærdomme. Ej heller blev jeg på nogen måde hæmmet i min fremgang. Tværtimod. Jeg føler, at jeg blev respekteret og blev velsignet af Herren, og jeg følte mig altid fri til at bede til ham om styrke og vejledning, hvilket jeg ofte modtog.

Jeg har opdaget, at Herren holder sit løfte til alle, der først søger Guds rige og hans retfærdighed.

Det er af yderste vigtighed, at vi er på vagt hele tiden og aldrig opgiver vore standarder for at være populære eller for at nyde menneskers ære. En af generalautoriteterne, som jeg vil kalde for George, fortalte om en oplevelse, han havde, da han var præst. En af hans venner fulgte en pige hjem fra et selskab, og hendes yngre søster var sammen med dem. Han bad George ledsage dem. George sagde ja til det. Han fortalte, at kort efter at de var kommet hjem og sad sammen i dagligstuen, gik den pige, som han havde fulgt hjem, hen og slukkede lyset, kom tilbage og satte sig på hans skød og begyndte at gøre tilnærmelser. Han sagde, at selv om han vidste, at han ville blive upopulær, ja endog betragtet som uforskammet, undskyldte han sig, rejste sig og gik hjem. Da han fortalte historien, sagde han, at han vidste, at mange unge mænd i dag ville anse ham for at være en tøsedreng, men han huskede tydeligt beretningen om Josef, der blev solgt til Egypten.

„Men en dag han kom ind i huset for at gøre sin gerning, og ingen af husfolkene var til stede i huset,

greb hun (Potifars hustru) fat i hans kappe og sagde: ‚Kom og lig hos mig!' Men han lod kappen blive i hendes hånd og flygtede ud af huset."

Vi husker, hvordan han kom til at lide på grund af dette, men hvordan Herren velsignede ham.

Så sagde George: „Jeg gyser ved tanken om, hvad der kunne være sket, hvis jeg var blevet hos hende, og jeg har mange gange draget den slutning, at jeg måske aldrig ville have stået her som en Herrens tjener."

Da jeg fortalte denne historie for en ung mand en dag, svarede han: „Det må virkelig have krævet mod. Ikke sandt?" Jeg har siden tænkt over, hvor sandt det er, at det virkelig kræver mod, rygrad eller viljestyrke at handle rigtigt under lignende omstændigheder, medens det er et tegn på svaghed at bukke under. Selv de stærkeste må altid være på vagt.

Det er på tidspunkter som dette, at vore beslutninger og handlinger ofte afgør vor livskurs. Unge mennesker og nogle voksne har prøver eller fristelser af denne art. Der er forskellige former for fristelser, hvor deres loyalitet og karakterstyrke virkelig kommer på prøve. Hvis vi altid vil huske, hvem vi er, og at Gud iagttager os, vil vi være i stand til at sky, undgå og modstå sådanne fristelser. Husk altid på, at man ikke kan lege med ilden uden fare for at blive brændt.

Selv om det er betydningsfuldt, at vi skaber en eksistens for vor familie, og som gode borgere tager del i samfundets aktiviteter, må vi ikke blive så engageret i de verdslige ting, at vi glemmer eller overser vor pligt og ansvar som kaldede og udvalgte Guds børn og præstedømme-bærere. Med mindre vi bestandigt er på vagt, vil vi lidt efter lidt befinde os længere og længere borte fra den snævre sti, indtil vi er faret fuldstændig vild og bliver en stor skuffelse for os selv, vor familie og for Herren, og bestemt ikke det, vi havde glædet os til eller haft til hensigt eller ønsket at blive.

Vi finder eksempler på dette så ofte, når et menneske, der glemmer, hvem han er, ønsker at blive populær blandt sine kammerater og ønsker at blive æret af dem. Ofte bliver sportsfolk så henrevet af deres egen succes og ønske om berømmelse, at de glemmer deres pligt mod Gud og betydningen af hans samtykke, og som følge heraf farer de vild. Dette gælder i lige så høj grad politikere, medlemmer af broderorganisationer og folk med indflydelsesrige stillinger i erhvervslievet. Denne higen efter berømmelse og popularitet styrer ofte folks handlinger, og når de bukker under, svækker de i virkeligheden deres karakter, når de tror, de blot er høflige.

Der var en som sagde til mig forleden dag, da vi talte om dette, at de, der bestandigt tragter efter menneskelig ære mere end efter Guds ære, er svage spejlbilleder af en anden — nemlig Satan, selvfølgelig — som i forudtilværelsen ønskede at frelse hele menneskeheden, men med en betingelse vedføjet — at æren og herligheden skulle blive hans, ikke Guds. Han var mere optaget af belønning end af resultater; herlighed og ære var målet i sig selv. Min ven fortsatte med at sige, at på afgørende områder lider mennesker, som er mere optaget af at behage mennesker end Gud, af den samme sygdom, som Satan lider af, for der er mange situationer, hvor søgen efter menneskelig ære klart vil resultere i, at man gør mennesker fortræd i stedet for at hjælpe dem, idet man foretager sig noget, der midlertidig er behageligt i stedet for noget, der er varigt og gavnligt.

Hvor meget mere tilfredsstillende er det ikke, når vi modtager Guds ære, og ved, at det vi gør er fuldstændig retfærdigt, og at Guds kærlighed til os og respekt for os vil vare ved, når menneskers ære sædvanligvis vil svinde bort eller bringe skuffelser.

Det er virkelig chokerende og forfærdende for dem, som tror på Kristi lærdomme, at se, hvordan folk i høje stillinger ikke tager standpunkt imod disse onder og i stedet fremmer Kristi lærdomme, bare for at nyde ære fra dem , som fremmer den umoralitet, som så klart er omtalt i disse ord i de ti bud: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 20:14).

Og så læser vi i Paulus' første brev til korinterne:

„ . . . Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller de, der lader sig bruge til unaturlig utugt, eller de, der øver den." (1. Kor. 6:9).

Vi ser også at der er lovgivet og stadig bliver lovgivet, så man legaliserer netop disse ting stik imod Herrens vilje. Det tillader synd på den værste måde. Brødre, Herren forventer af os, som præstedømme-bærere, at vi tager standpunkt for det rigtige og gør alt, hvad der står i vor magt for at modarbejde sådanne handlinger og for at opmuntre folk til at leve i overensstemmelse med Herren, Jesu Kristi lærdomme.

Jeg citerer fra ældste Neal Maxwell: „Den leder, der er villig til at sige det, der er svært at tåle, men som er sandt, og som nødvendigvis skal siges, er den leder, der virkelig holder af sine folk, og som er venlig imod dem. Ingen handler mere grusomt end den leder, der for at vinde sine tilhængeres ære og bifald lokker dem fra tryghed ud i

sumpen, hvorfra nogle aldrig vil vende tilbage. Den lige og snævre vej er netop lige og snæver. Det er en besværlig og anstrengende rejse. Vejen til helvede er vid og bred og skråner altid behageligt nedad, og de, der går ad den vej, bemærker næppe, at det går nedad; somme tider bemærker de ikke hældningen, fordi menneskers ære distraherer dem, og de ser ikke advarselsskiltene! Valget står stadig mellem guldkalven og de ti bud." (Ikke-offentliggjort brev, dateret 12. august 1975. „Some Thoughts" (Nogle tanker) fra Neal A. Maxwell til præsident Tanner).

Det forekommer mig at være så sandt så sandt, at den formaning, som blev givet Timoteus af Paulus lige så godt henvender sig til os i dag:

„Jeg formaner dig indtrængende for Guds åsyn og for Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og med tanke på hans tilsynekomst og hans rige:

prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.

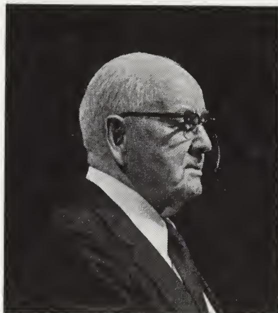
Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffer sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne." (2. Tim. 4:1-4).

Hvor heldige er vi ikke, at vi er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor vi har evangeliet i dets fylde, som det er nedskrevet i kirkens fire standardværker — Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle — og at vi har en Guds profet, hvem Herren taler gennem for at lede og styre os i de sidste dage.

Som vi læser i Apostlenes Gerninger: „Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." (Ap. Gern. 4:12).

Må vi have mod, styrke, forståelse, ønske og beslutsomhed til at gøre, som Josua sagde: „. . . vælg i dag hvem I vil tjene . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!" (Josua 24:15).

Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Det er vort privilegium at have præstedømmet

PRÆSIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Brødre, det er betagende at tænke på, at vi er en del af en forsamling på 225.000 mænd og drenge. Nogle af os er en smule mere mørklødede end andre, nogle har skæve øjne, men alle er vi mænd og brødre, og vi elsker jer alle. Vi er taknemmelige for alle, som er sammen med os i aften til dette storslåede møde.

I har i aften hørt nogle meget alvorlige belæringer. Må jeg bringe jer lidt afslapning ved at fortælle jer en historie. Jeg kan tænke mig, at alle I unge mænd lærte trosartiklerne, før I fik overdraget præstedømmet. Jeg gad vide, om I stadig husker dem? Mon I kender dem helt præcis? Kunne I tænke jer, når I kommer hjem i aften, at fortælle jeres fædre, at I kan dem ordret udenad?

For nogle år siden var en dreng i primary-alderen på vej til Californien i et tog. Han var alene. Han sad ved vinduet og betragtede telefonpælene fare forbi. På den anden side af gangen sad en herre, som også skulle til Californien. Denne mand lagde mærke til drengen, som rejste helt alene, uden venner eller familie, pænt klædt og med gode manerer. Og han var ret imponeret.

Efter et stykke tids forkøb rejste manden sig og satte sig ned ved siden af drengen. Han sagde til ham: „Hej, unge mand, hvor skal du hen?"

Og drengen svarede: „Jeg skal til Los Angeles."

„Har du da familie dér?"

Drengen sagde: „Ja; jeg har noget familie dér. Jeg rejser alene, men jeg skal besøge mine bedsteforældre. De henter mig på stationen, og jeg skal bo hos dem nogle dage i min ferie."

Det næste spørgsmål var: „Hvor kommer du fra? Hvor bor du?"

Og drengen svarede: „I Salt Lake City, Utah."

„Nåh . . ." sagde manden. „Så er du måske mormon?"

Og med stolthed i stemmen svarede drengen: „Ja, jeg er mormon."

Manden svarede: „Nå, det var da interessant. Jeg har tænkt en del over disse mormoner og spekuleret på, hvad de mon tror på. Jeg har besøgt jeres smukke by, set de dejlige bygninger og gaderne med de skyggefulde træer, nydelige huse og kønne velpassede haver, men jeg har aldrig taget mig tid til at finde ud af, hvad der gør mormonerne til det, de er. Bare jeg dog kunne finde ud af, hvad de tror . . ."

Og drengen sagde til ham: „Men jeg kan da godt fortælle Dem, hvad de tror. ‚Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd'." (Den første trosartikel).

Forretningsmanden var en smule forbløffet, men han lyttede intenst, og drengen fortsatte: „Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse." (Den anden trosartikel).

Og den rejsende tænkte: „Det var kattens! Tænk at en lille dreng kender til sådanne dybtgående problemer."

Drengen fortsatte: „Vi tror, at hele

menneskeheden gennem Kristi forsoning kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger." (Den tredie trosartikel) Og manden var endnu mere forbløffet over denne lille drengs kundskab og forståelse — han var endnu for ung til at være spejder. Men han fortsatte med den fjerde trosartikel og sagde: „Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for den Helligånds gave."

„Det er pragtfuldt," sagde manden. „Jeg er ganske forbløffet over, at du kender din kirkes lærdomme så godt. Jeg komplimenterer dig."

Med en så god start og med denne opmuntring fortsatte Johnny: „Vi tror at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger." (Den femte trosartikel).

„Det er håndfast lærdom, min dreng," sagde manden. „Jeg gad vide, på hvilken måde de kaldes af Gud.

Jeg kan forstå, hvordan de modtager kaldelsen ved at få håndspålæggelse, men jeg spekulerer på, hvem der har myndighed til at prædike evangeliet og administrere dets ordinanser."

De diskuterede spørgsmålet om kaldelse, opretholdelse og håndspålæggelse. Så sagde drengen: „Vil De vide mere?"

Manden syntes, at det var højst usædvanligt for en lille dreng at kende så meget til kirkens lærdomme, at han sagde: „Ja, fortsæt bare."

Og Johnny citerede: „Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den opringelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister osv." (Den sjette trosartikel).

Det medførte påny nogen diskussion. „Du mener, at jeres kirke har apostle ligesom Jakob, Johannes, Peter og Paulus og profeter som Moses, Abraham, Isak og Daniel, og også evangelister?"

Og drengen svarede kvikt: „Ja også evangelister. Vi kalder dem patriarker, og de udpeges overalt i kirken, hvor der er stave. Og gennem inspiration giver de efter ønske alle kirkens medlemmer noget, der kaldes en patriarkalsk velsignelse. Jeg har allerede fået min patriarkalske velsignelse, og jeg læser den ofte. Og vi har tolv apostle, som har den samme kaldelse og den samme myndighed, som blev givet til apostlene i gamle dage."

Manden spurgte så: „Taler I i tunger? Tror I på åbenbaringer og profetier?„

Og drengen strålede, da han var i stand til at citere: „Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af Tungemål osv." (Den syvende trosartikel).

Manden sagde forbløffet: „Det lyder, som om I tror på Bibelen!"

Og drengen svarede: „Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat; vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord." (Den ottende trosartikel).

Manden lagde mærke til, at vi både tror på skrifterne og på åbenbaring. Og som svar på hans spørgsmål herom, citerede drengen: „Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (Den niende trosartikel). Og så fortsatte han: „Vi tror (også) på Israels virkelige indsamling og de ti stammers tilbageførelse; at Zion vil blive grundlagt på det vestlige fastland (Amerika), at Kristus personligt vil regere på jorden, og at jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed." (Tiende trosartikel).

Manden lyttede opmærksomt. Han syntes ikke at have lyst til at vende tilbage til sin plads på den anden side gangen. Så Johnny fortsatte: „Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil." (Den ellevte trosartikel). Og så fortsatte han: „Vi tror, at vi må være loyale overfor konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersøner og adlyde, ære og holde lovene." (Den tolvte trosartikel).

Og derefter fremsagde drengen som sit sidste bidrag den trettende trosartikel: „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt."

Nu slappede drengen af, færdig som han var med trosartiklerne. Manden var tydelig imponeret, ikke blot over drengens evne til at give udtryk for kirkens hele program, men også over fuldstændigheden i dens lærdomme.

Han sagde: „Ved du hvad, når jeg har været i Los Angeles et par dage, regner jeg med at tage tilbage til New York, hvor jeg har mit kontor. Jeg vil telegrafere til mit firma og sige, at jeg bliver lidt forsinket, og at jeg vil blive en eller to dage i Salt Lake City på hjemvejen. Der vil jeg så besøge informationsbureauet og høre i detaljer om alt det, som du har fortalt mig."

Jeg gad vidst, hvor mange af jer, der kan trosartiklerne udenad? Hvor mange af jer, voksne mænd? Og hvor mange af jer unge? Kan I dem? Har I øvet jer på dem? I er altid parat til at holde en tale, om evangeliet, når I kender trosartiklerne. Og de er noget grundlæggende i vor tro, er de ikke?

Jeg synes, det ville være vidunderligt, hvis alle drenge ville lære dem ordret udenad. Det betyder, at I ikke løber sur i dem og ikke glemmer nogle.

Skal jeg fortælle jer, hvordan jeg bar mig ad? Jeg tror nok, at jeg har fortalt det før, men jeg plejede altså at malke køer. Jeg kunne skrive på maskine med to fingre, og så skrev jeg disse trosartikler ud på små kort og dem lagde jeg så lige ved siden af mig i indhegningen, når jeg sad på malkestolen og malkede køerne. Og jeg gentog dem for mig selv, jeg tror det blev til 20 millioner gange. Jeg ved det ikke. Men i hvert fald vil jeg påstå, at jeg nu, så mange år efter, er i stand til at huske dem og kan sige dem ordret udenad. Og jeg tør sige, at de har været helt uvurderlige for mig. Vil I gøre det samme, alle I gode, unge mænd?

Og nu til jer, modne mænd. Jeg vil gerne citere et par skriftsteder for jer. Vi går til brevet til hebræerne, som jeg

mener er skrevet af Paulus, og der læser vi:
„Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne,
har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden.
Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Og han tog sæde ved Majestætens højre hånd i det høje, efter at han havde fuldbragt renselse for vore synder.
Og han er blevet så meget mere ophøjet end englene, som det navn, han har arvet, er over deres." (Heb. 1:1-4).
Og det minder os om afsnit 132 i Lære og Pagter, hvor han lover, at de der har modtaget den nye og evigtvarende pagt, og som efterlever pagterne, sådan som præsident Romney har talt om det, vil overgå til englene. Han går forbi de guder og engle, som venter der ved portene for at vogte dem.
„Thi til hvem af englene har Gud nogen sinde sagt: ‚Du er min Søn, jeg har født dig i dag?' og et andet sted: ‚Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en Søn.' " (Heb. 1:5).
Himlene er muligvis fulde af engle, men de er ikke ligesom Guds Søn, og vi kan tilføje, at de er ikke ligesom jer, der har kvarlificeret jer til denne høje kaldelse at blive ophøjet i Herrens rige formedelst de velsignelser, han har lovet.
„Og når han igen lader sin førstefødte komme til jorderig, siger han: ‚Og alle Guds engle skal tilbede ham.'"
(Heb. 1:6).
Det er Guds Søn. Det er Jesus Kristus, som vi tilbeder af hele vor sjæl, hele vort sind og med hele vor styrke og kraft. Det er ham, som er Guds Søn.
„Derfor må vi så meget mere give agt på det, vi har hørt, for at vi ikke skal glide bort fra det." (Heb. 2:1).
Skulle vi lade dem glide bort? Åh, jeg håber, at vi efterhånden som vi finder vor plads i dette storslåede program, *aldrig* vil lade disse vidunderlige ting glide fra os.
„Hvorledes skal vi da undslippe, hvis vi ikke bryder os om så stor en frelse? Den blev jo først forkyndt ved Herren selv og senere stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham."
(Heb. 2:3).
Peter, Jakob og Johannes; Paulus og andre – vi hørte om denne store frelsesplan af dem, efter at de havde hørt om den af Herren, som indstiftede den.
„Thi når han, for hvis skyld alt er til, og ved hvem alt er blevet til, ville føre mange sønner til herlighed, sømmede det sig for ham at føre deres frelses banebryder til fuldendelse gennem lidelser." (Heb. 2:10).
Brødre, 225.000 af jer er her i aften. Jeg regner med, at 225.000 af jer vil blive guder. Der synes at være rigeligt med plads derude i universet. Og Herren har bevist, at han ved, hvordan det skal gøres. Jeg tror nok, han kunne tilvejebringe, eller måske få os til at hjælpe sig med at tilvejebringe verdener for os allesammen, hver eneste af os 225.000.
Tænk blot på mulighederne, Enhver lille dreng, der netop er blevet født indenfor kirken, bliver arving til dette storslåede, vidunderlig program. Når han vokser op, træffer han en god pige; de gifter sig i det hellige tempel. De efterlever alle Herrens befalinger. De holder sig rene. Og så bliver de Guds sønner og fortsætter deres storslåede program. – de går forbi englene, forbi de engle og guder, der venter der. De går ind til ophøjelsen.
I husker, at i det 132. afsnit i Lære og Pagter hedder det, at Abraham modtog alt det, han fik på samme måde, og at Abraham allerede var på sin trone. Han havde fået sin ophøjelse. Det var selvfølgelig lang tid, siden han døde.
Og så siger Paulus igen: „Da nu børnene har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri, for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen." (Heb. 2:14). Ved at være undergivet døden, gennemgå den erfaring og derpå komme frem fra de døde som et opstandent væsen.
„Thi det er jo ikke engle, han tager sig af, det er Abrahams slægt, han tager sig af." (Heb. 2:16). Og således blev Herren, gennem Abraham, Isak og Jakob og endelig gennem David, Guds Søn gennem Abraham.
Derfor, hellige brødre, I, som har fået del i en himmelsk kaldelse! se hen til vor bekendelses apostel og ypperstepræst, Jesus. (Jesus er højpræst, ligesom mange af jer er højpræster; han var en apostel, ligesom disse brødre på forhøjningen).
„Thi han er fremfor Moses agtet værdig til så meget større herlighed, som den, der bygger et hus, nyder større ære end selve huset . . .
„Derfor væmmedes jeg ved denne slægt og sagde: ‚Altid farer de vild med hjertet; og de ville ikke vide af mine veje,' (sagde Herren, idet han talte om det folk, som var i Egypten og underkastet det lands slaveri).
Så svor jeg i min vrede: Sandelig, de skal ikke gå ind til min hvile." (Heb. 3:1,3,10-11).
Somme tider har vi tænkt på hvile som værende noget med at lægge sig på sofaen eller sidde i hjemmesko, eller som at gå udenfor og lægge sig i græsset; noget med, at vi hviler os. Det er ikke den slags hvile, Herren taler om. Det er ham, som er den mest dynamiske, den, som arbejder hårdest, bruger mest tid og lever nærmest til Herren, som får hvile – hvile fra sine anstrengelser, men ikke udelukkelse fra sit arbejde.
Nu kunne jeg godt tænke mig at give jer nogle linier fra et andet skriftsted. Et fra Den kostelige Perle. Dette er naturligvis et præstedømme-møde. I holder allesammen præstedømmet; det er et stort privilegium. Og lad mig læse nogle få linier fra jeres fader Abraham, der viser jer, hvor betydningsfuldt det var for ham. Han siger:
„Og da jeg opdagede, at der fandtes større lykke, fred og hvile for mig, søgte jeg efter fædrenes velsignelser samt den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at forvalte disse; og da jeg selv havde vandret retfærdigt og ønsket at komme i besiddelse af stor kundskab for at vandre endnu mere retfærdigt og eje større kundskab samt blive fader til mange nationer, en fredsfyrste, og da jeg ønskede at modtage belæringer og holde Guds bud, blev jeg retmæssig arving, en højpræst med

den myndighed, som tilhørte fædrene." (Abraham 1:2).

Jeg tror der var ti generationer fra Adam til Noa, og derefter var der ti generationer fra Noa til Abraham. Han arvede fædrenes velsignelser. Og hvem er fædrene? Det var de retfærdige mænd, som var patriarker for nationerne i disse første år.

Han siger: „Den blev overdraget mig fra fædrene; den kom ned fra fædrene, lige fra tidens begyndelse, (hvornår var det? Jeg vil tro, at det var da Adam blev anbragt på jorden) ja, fra selve begyndelsen eller før jordens grundvold lagdes til den nuværende tid, denne den førstefødtes myndighed på det første menneske, nemlig Adam, vor første fader, og kom gennem fædrene til mig.

Jeg tragter efter min beskikkelse til præstedømmet i overensstemmelse med Guds forordning til fædrene angående efterkommerne." (Abraham 1:3-4).

Dette er noget, som vi arver. Vi var fødte arvinger til det, og alt, hvad vi behøver at gøre, er at kvalificere os til det og få denne velsignelse, uden hvilken vi aldrig kunne komme i templet.

Og kan vi aldrig komme i templet, kan vi aldrig blive beseglet. Og derfor kan vi ikke have nogen familie; vi kan ikke fortsætte vor gerning.

„Eftersom mine fædre havde vendt sig bort fra deres retfærdighed og fra de hellige bud, som Herren, deres Gud, havde givet dem, afslog de bestemt at lytte til min røst."

Så Abraham var nødt til at drage afsted. Han forlod Kaldæa og drog nordpå langs floden, til han kom til Haran — det, der nu er Tyrkiet, og derfra til Palæstina.

Og hvis jeg ikke har trættet jer med denne oplæsning, ville jeg gerne læse endnu et par linier og derpå slutte af: „Og hans røst talte til mig (efter at Herren havde slået den mand ned, som var ifærd med at dræbe Abraham på alteret): Abraham, Abraham, se, mit navn er Jehova; jeg har hørt dig og er kommet ned for at befri dig og for at tage dig bort fra din faders hus og fra alle dine slægtninge til et fremmed land, som du ikke kender noget til . . .

Som det gik med Noa, således skal det gå med dig, men gennem din gerning skal mit navn blive kendt på jorden for evigt." (Abraham 1:16,19).

Og han siger: „Jeg vil udvælge dig til at påtage dig mit navn." Abraham 1:18). *Mit navn.* Jesu Kristi navn. Præstedømmet kaldes „Det hellige præstedømme efter Guds Søns orden" (L. & P. 107:3). Og derefter blev Melkisedeks navn givet til præstedømmet, så vi ikke altfor ofte skulle gentage Guds Søns navn. Og i forbindelse dermed mener jeg, at vi måske benytter Guddommens navne en smule for meget; en smule for intimt, tror jeg. Det er et godt eksempel for os, at Herren gav præstedømmet navnet Det melkisedekske Præstedømme for at undgå den gentagne benyttelse af Guds navn.

Og endnu en tanke, før jeg slutter, og

Johannes Døberens hænder hviler på hovedet af Joseph Smith og Oliver Cowdery; fra Avard Fairbanks monument på tempelpladsen i Salt Lake City, til minde om Det aronske Præstedømmes gengivelse

det er denne: „Men herefter vil jeg", sagde Abraham, „bestræbe mig på at fremstille tidsregningen fra mig selv tilbage til skabelsens begyndelse, thi optegnelserne er faldet i mine hænder, og jeg har dem indtil denne dag," og det er meget vigtigt i forbindelse med andet arbejde, som vi har talt om under denne konference, . . .

„Men fædrenes optegnelser, nemlig patriarkernes, angående præstedømmets rettigheder, bevarede Herren, min Gud, i mine egne hænder; derfor har jeg bibeholdt kundskaben om skabelsens begyndelse samt om planeterne og stjernerne, som disse ting var blevet åbenbaret til fædrene, indtil denne dag, og jeg skal bestræbe mig på at skrive noget af dette i denne optegnelse til gavn for mine efterkommere. (Abraham 1:28,31).

Brødre, det betyder virkelig noget at bære præstedømmet — at bære dette fremadskridende præstedømme fra diakon til lærer og til præst — for derefter at bære det evige præstedømme, evigt så længe vi er værdige til det, og som kan blive vort skjold og vor adgang til de evige verdener. Jeg beder, at Herren vil velsigne os, at vi aldrig vil betragte det som noget almindeligt det „blot at være" en ældste — „han er kun ældste", „han er bare halvfjerds", han er kun højpræst". At være højpræst, *højpræst,* er noget meget betydningsfuldt i enhver mands tilværelse. Og at betragte det som mindre end noget usædvanligt og vidunderligt er det samme som ikke at forstå de velsignelser, der er blevet givet.

Se dette kommer fra de lærdomme vi ejer. Herren har sagt: „Jeg er den Almægtige." „Jeg er Jesus Kristus." „Jeg er Jehova." Han er den, som vi tilbeder. Vi synger om ham i næsten hver eneste sang. Vi nævner hans navn i alle vore bønner. Vi taler om ham i alle vore møder. Vi elsker ham, og vi beundrer ham. Og vi lover og indvier os igen og igen og igen, derhen at vi fra dette øjeblik vil leve nærmere til ham og hans løfter og til de velsignelser, som han har givet os. Jeg siger dette til jer med al vor hengivenhed og kærlighed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Guds love

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Første Rådgiver i Det første Præsidentskab

Medens jeg taler til denne umådelig store tilhørerskare her i det historiske tabernakel på Temple Square, denne smukke søndag morgen og forestiller mig det store antal tilhørere, der befinder sig andre steder, beder jeg ydmygt om, at Herrens ånd og velsignelser vil være med os.

Nu da vi fejrer tohundredåret for skabelsen af Amerikas forenede Stater, kommer jeg i tanker om to betydningsfulde udtalelser, der er blevet fremsat af Herren gennem hans profeter:

„Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himmelen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus." (Ether 2:12).

Han sagde også:

„Og i denne hensigt gav jeg dette lands grundlov gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed, (L. & P. 101:80).

Jeg vil gerne helhjertet stå sammen med de millioner af mennesker, der værdsætter dette land, hvor vi lever, og som er besluttet på at gøre alt, hvad de kan for at opretholde og styrke demokratiets principper, der blev indført af vore forfædre, som skabte landets forfatning. For at kunne gøre det er det i højeste grad betydningsfuldt, at vi er loyale og lovlydige borgere.

For nogen tid siden sagde en ung mand til mig: „Hvorfor har vi så mange regler og bestemmelser? Hvorfor kan vi ikke bare frit gøre det, vi har lyst til? Kirken lærer, at mennesket er til for at nyde glæde, og at Guds største gave til mennesket er handlefrihed."

Jeg prøvede på at forklare ham, at alting i universet, og universet selv, er organiseret af en guddommelig skaber, styret af love, der kendes som naturlove, og at vi nødvendigvis må have love for landet og mennesket, for at opretholde en vis orden, samt beskytte menneskenes rettigheder og straffe dem, som krænker andres rettigheder. Jeg gav ham flere eksempler på det, jeg mente. Så talte vi et stykke tid om Guds love, og om hvor vigtigt det er, at vi holder hans bud. Uden at gå nærmere i enkeltheder angående vor samtale vil jeg gerne idag behandle emnet love, og hvordan de påvirker menneskeheden. Lad os for denne diskussions skyld inddele begrebet love i tre afsnit: For det første naturlovene, for det andet menneskenes love eller landets love, og for det tredie Guds love, som de vedrører vor frelse og ophøjelse.

Lad os først tale om naturlovene. Har I nogensinde tænkt over, hvad der ville ske. hvis vi ikke kunne stole på, at solen stod op på et bestemt tidspunkt hver morgen? Eller hvis jorden undlod at rotere om sin akse bare en enkelt dag? Eller bare i nogle få minutter? Eller hvis tyngdeloven blev sat ud af kraft? På meget kort tid ville jorden og hele menneskeheden være tilintetgjort. Alle legemer i uni-

verset kontrolleres og holdes på plads og bevæger sig i overensstemmelse med en lov.
Hvis jern, når det bliver opvarmet, udvider sig den ene dag og trækker sig sammen den næste dag, ville det være umuligt for hvem som helst i verden at drive en maskinfabrik eller producere værktøj af hvilken som helst slags. Disse love er uforanderlige, og de må være det, for at vi kan stole på dem til alle tider og under alle omstændigheder.
Det kunne være interessant i tankerne af gennemgå alle de ting, vi gør hver dag, og se, hvor fuldstændigt vi stoler på naturlovene, og hvordan de må følges fuldstændig bogstaveligt for at opfylde vore hensigter.
Vi har set mænd gå på månen, og vi har undret os over, at mennesker og rumfartøjer fra forskellige lande kan mødes med hinanden i rummet. Vi har set rumfartøjet Vikings afrejse til Mars for at søge efter beviser på liv. Hvis nogen af naturlovene var blev ignoreret eller var hørt op med at virke, ville rumrejserne være blevet en fuldstændig fiasko, og menneskeliv ville være gået tabt. Vi bliver stærkt imponeret, når vi læser om astronomernes forudsigelser, der så nøjagtigt kan tids og stedfæste tilsynekomsten af kometer eller sol- og måneformørkelser.
Alt dette er muligt, fordi Skaberen gennem naturlovene holder skabningen fast i sin kurs.
Lov er simpelthen anvendelse af sandhed. Lad mig henlede jeres opmærksomhed på nogle udtalelser fra store tænkeres skrivelser:
Frank Crane: „Sandheden er universets logik. Det er skæbnens ræsonnement; det er Guds tankegang. Og intet af det, mennesket kan udtænke eller opdage, kan erstatte den.“ (Citeret af Leo J. Muir, *Flashes from the Eternal Semaphore,* Salt Lake City: Deseret News Press, 1928, p. 100).
W. Radcliffe sagde: „Der er ikke nogen udvikling i den fundamentale sandhed, vi kan vokse i forståelse af dens betydning og dens anvendelsesmåder, men dens store grundsætning vil altid være den samme.“
I en åbenbaring til Joseph Smith erklærede Herren:
„Og atter, sandelig siger jeg jer: Han har givet alle ting en lov, hvorved de bevæger sig i deres tid og tidsrum.
Deres baner er bestemt, nemlig himlenes og jordens, hvori jorden og alle planeterne indbefattes.
Og de giver hinanden lys i deres tider og årstider, i deres minutter, timer, dage, uger, måneder og år. Jorden farer på sine vinger, solen giver sit lys om dagen, og månen og stjernerne om natten, medens de ruller frem på deres baner i herlighed, omgivet af Guds magt.
Se, alle disse er riger, og den, der har set noget eller blot det mindste af dem, har set Gud røre sig i sin majestæt og kraft.“ (L.& P. 88:42-45,47).
Derfor, uanset hvorvidt vi kender eller forstår naturlovene eller ej, fungerer de altid på samme måde. Et barn vil, selv om det ignorerer loven, brænde sig, hvis det rører ved at varmt komfur. Hvis vi ikke tager os i agt for tyngdeloven, kan vi komme avorligt til skade. Hvis vi kender og forstår naturlovene, og efterlever dem, har vi gavn af dem og kan frigøre os for de farer, som de møder, der ignorerer disse love eller går imod dem.
Men hensyn til landets love eller menneskets love er det nødvendigt, at vi bliver styret af love, der bliver udformet ikke blot for at tæmme den, der øver ondt, men også for at beskyktte alles rettigheder. Lad mig citere:
„Vi tror, at regeringer indstiftedes af Gud til menneskets gavn, og at han holder menneskene ansvarlige for deres handlinger med hensyn til disse, både med henblik på lovgivningen og håndhævelsen til samfundets gavn og sikkerhed.
Vi tror, at ingen regering kan eksistere i fred, medmindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hvert menneske udøvelse af fuld samvitighedsfrihed, ejendomsret samt beskyttelse af liv.
Vi tror, at alle regeringer må have embedsmænd og øvrighedspersoner til at håndhæve lovene, og at sådanne bør indsættes, som vil udøve loven upartisk og retfærdigt og understøttes ved folkeafstemning — om regeringsformen er demokratisk — eller ved regentens vilje.“ (L. & P. 134:1-3).
Vor tolvte trosartikel siger: „Vi tror, at vi må være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene.“
Det er meget vigtigt, at alle borgere bliver underrettet om regeringsanliggender, for at de kan kende og forstå landets love, og at de hvor som helst det er muligt tager aktivt del i udvælgelsen af og afstemningen om ærlige og kloge mænd til at administrere regeringens anliggender.
Der er mange, der sætter spørgsmålstegn ved det forfatningsmæssigt korrekte ved disse love, som er vedtaget af deres respektive regeringer, selv om sådanne love er blevet stadfæstede ved de højeste domstole i landet som værende forfatningsmæssigt korrekte. Mange føler lyst til at trodse og overtræde loven.
Abraham Lincoln bemærkede engang: „Dårlige love bør, hvis de eksisterer, snarest muligt sættes ud af kraft; alligevel må de nødvendigvis, så længe de er i kraft, efterleves strengt som en religion.“
Det er også kirkens holdning med hensyn til overholdelse af love. Vi er enige med forfatteren, der skrev følgende:
„I virkeligheden kan den mand, der trodser eller håner loven, sammenlignes med den velkendte tåbe, der saver den gren over, han sidder på. Mangel på respekt for loven og mangel på hensyntagen til loven er altid det første tegn på et samfund i opløsning. Respekt for loven er den mest fundamentale af alle samfundsmæssige dyder, for alternativet til at lade sig styre ved lov er at lade sig styre ved vold og anarki.“
Der er ikke nogen fornuft eller retfærdighed i, at mennesker undlader at tage sig i agt for loven, bryder loven eller prøver på at tage loven i deres egen hånd. Kristus gav os det store eksempel på en lovlydig borger, da farisæerne ifølge skriften ville prøve at bringe ham i vildrede, og de spurgte ham, om det var lovligt at betale skat til kejseren. Efter at have spurgt dem, hvis indskrift der fandtes på mønterne, og de havde anerkendt, at det var kejserens, sagde han:

„Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" (Matt. 22:21).
Det er en pligt, der påhviler borgerne i ethvert land, at de må huske, de har individuelle ansvar, og at de må fungere inden for rammerne af loven i det land, hvor de har valgt at leve.
Jeg citerer videre fra Lære og Pagter:
„Vi tror, at alle mennesker er forpligtet til at understøtte og opretholde de respektive regeringer, som de lever under, så længe disse beskytter dem i deres iboende og uafhændelige retsgoder gennem deres love, og at opstand og oprør ikke passer sig for alle således beskyttede borgere og bør straffes efter fortjeneste; ligeså at alle regeringer har ret til at udstede sådanne love, som efter deres mening bedst kan fremme alles vel, medens de på samme tid holder samvittighedsfriheden hellig." (L. & P. 134:5).
Nu med hensyn til Guds love. De er lige så klare, lige så bindende og lige så ufravigelige som naturlovene, og vor succés eller fiasko, vor lykke eller ulykke afhænger af vor kendskab til og anvendelse af disse love i vort liv. Vi har fået at vide:
„Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.
Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet."
Vi tror, at evangeliet indeholder livets love, for så vidt angår vore forhold som mennesker, vor moralske og åndelige levevis — love, der er lige så stærke og gyldige i deres virkeområder, som naturlovene er indenfor verdens naturfænomener.
Profeten Joseph Smith erkendte vigtigheden af at vinde kundskab og være lydig mod loven. Han instruerede de hellige sådan:
„Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.
Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv." (L. & P. 130:18-19).

Herrens ord står så klart for os, og hans love er så tydeligt beregnet for vores lykke, at det er vanskeligt at forstå, hvorfor nogle mennesker føler, at deres egen bedømmelse er mere værdifuld, og hvorfor de ikke tager hensyn til Guds love, hvorved de bringer sig selv i fortræd og ulykke. Profeten Jakob gav dette råd:
„Søg derfor ikke at give Herren råd, brødre, men derimod at modtage råd af hans hånd. Thi se, I ved selv, at han giver råd i visdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed ved alle sine gerninger."
Og Salomon sagde i al sin visdom:
„Stol på Herren af hele dit hjerte, men forlad dig ikke på din forstand; hav ham i tanke på alle dine veje, så jævner han dine stier." (Ordspr. Bog 3:5-6).
Vejskiltene er tydelige i Jesus Kristi evangelium. Vi har De ti Bud, hvoraf følgende er eksempler: „Du må ikke have andre guder end mig.
Du må ikke slå ihjel, stjæle, bedrive hor eller bære falsk vidnesbyrd.
Du skal holde sabbaten hellig." osv. (Se 2. Mos. 20)
Vi har bjergprædikenen, som I alle burde være bekendt med. Vi har af Jesus fået at vide, hvilket bud i loven der er det største:
Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind'
Dette er det største og første bud.
Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som dig selv.'" (Matt. 22:37-39).
Det er umuligt at vudere eller understrege for stærkt, hvilken stor virkning overholdelsen af disse to bud ville have på hele verden. Fred og retfærdighed ville herske.
Som vejledning for os har vi også andre skrifter, som indeholder Herrens ord, som det er blevet givet ved åbenbaring direkte fra Gud gennem hans udvalgte profeter, heriblandt også vor egen præsident og profet, Spencer W. Kimball, gennem hvem Herren taler idag: og det er ved at anerkende og efterleve disse belæringer, at vi kan vinde evigt liv. Lad os alle have mod til at føle og sige som Paulus:
„Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, ..." (Rom. 1:16).
Herren sagde: „Dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39). Dette var for ham så vigtigt, at han gav sit liv og ved sit forsoningsoffer gjorde det muligt for os at opstå efter døden og nyde udødelighed og ophøjelse. Hvor heldige er vi ikke, at vi som missionærer har det store privilegium, den store velsignelse og mulighed at kunne

Man deler de sidste rester af det sparsomme vand; fra Gilbert Riswolds monument: ,,Mormonbataljonen" ved Utahs regeringsbygning

være ham behjælpelig med at opfylde denne storslåede hensigt.
Vi har denne bindende pagt: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L. & P. 82:10). Og vi har også fået denne advarsel:
„Den, der modtager min lov og holder den, er min discipel; men den, der siger, at han modtager den og ikke holder den, er ikke min discipel og skal udstødes af jeres midte." (L. & P. 41:5).
Derfor bør det være klart for alle, at der ikke er nogen konflikt — som min unge ven syntes at føle — mellem dette at „mennesket er til for at kunne nyde glæde" og „Guds største gave til mennesket er dets handlefrihed" og så den kendsgerning, at vi må have love. Vi har frihed til at vælge at adlyde de love, hvori velsignelser er forjættede, og nyde disse velsignelser, eller vi kan vælge at være ulydige mod loven med den følge, at vi aldrig vil nyde glæden i sin fylde, som det var hensigten.
Jeg vil slutte med dette strålende løfte fra Herren:
„Se, salige, siger Herren, er de, som er kommet til dette land alene for min æres skyld efter mine bud.
Thi de, der lever, skal arve jorden, og de, der dør, skal hvile fra deres arbejde, deres gerninger skal følge efter dem, og de skal modtage en krone i min Faders boliger, som jeg har beredt for dem.
Ja, salige er de, hvis fødder står i Zions land, og som har adlydt mit evangelium; thi de skal som belønning modtage jordens gode ting, som den skal frembringe med hele sin kraft.
Men de skal også krones med velsignelser fra oven og med mange befalinger og med åbenbaringer til sin tid. Dette skal de få, som er trofaste og nidkære for mig.
Derfor giver jeg dem en befaling og siger således: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham." (L. & P. 59:1-5).
Jeg vidner om, at disse ting er sande i Jesu Kristi navn. Amen.

«Thi der kommer en tid, da de ikke finder sig i den sunde lære»

ÆLDSTE L. TOM PERRY
De tolvs Råd

Noget af det mest spændende for mig i forbindelse med en generalkonference er at komme lidt i god tid og have det privilegium at kunne gå ned gennem gangene i dette historiske tabernakel og hilse på konferencens gæster, medens de samles her. Man bliver klar over, at dette virkelig er en verdenskonference.
Selv om nogle taler et andet sprog, er der alligevel mulighed for at kommunikere på en anden måde, man opdager hurtigt, når man trykker en hånd, ser ind i en eller andens øjne — en eller anden fra et andet land, at der er et fælles bånd, der er et broder- og søster- forhold, som ikke kender landegrænser.
Vi har hyppigt ved denne konference ladet vore budskaber gå til det land, hvor denne kirkes hovedkvarter ligger. Når det sker, kigger jeg med interesse på de mennesker, som modtager budskabet gennem tolk. Jeg har sporet mere end blot høflig opmærksomhed. Der er en ægte interesse og forståelse. Og jeg tror, det er rigtigt, for når man studerer historien, opdager man, at der er et fælles mønster, der gentager sig atter og atter.
Vi elsker vort storslåede land, og vi elsker jeres — fordi det er jeres hjemland. Jeg har fået en spændende opgave, idet jeg skal bistå med planlægningen af festlighederne i forbindelse med Amerikas Forenede Staters 200-årsdag. Jeg har aldrig haft en opgave, som har givet mig så klart et syn på historien, og som samtidig har givet mig mulighed for at iagttage, hvad der foregår i regeringen.
For nogle måneder siden blev jeg bedt om at være behjælpelig med at indbyde mange af Amerikas religiøse ledere til et særligt møde med det formål at øge religiøse menigheders deltagelse i vor nations 200-års jubilæum. Vi var omkring 400 forsamlet i Washington D. C., og vi tilbragte to dage sammen, hvor vi drøftede forskellige måder, hvorpå vi kunne yde et bidrag i forbindelse med disse spændende festligheder.
Selv om jeg havde stor respekt for og beundrede mange af de religiøse ledere, der var til stede, følte jeg også alvorlig bekymring for nogle, som jeg tror, man kunne beskrive som frisindede.
Til en del af programmerne i disse to dage blev vi delt op i små diskussionsgrupper på omkring 20 deltagere, som skulle undersøge den rolle, kirkerne skulle spille under festlighederne.
Da vi var færdige den første dag, talte jeg med en ung, flink kollega, som jeg havde inviteret til at være med i denne forsamling, om muligheden for at udarbejde en deklaration fra kirkerne i dette land, hvor vi i fællesskab over for vore landsmænd atter bekræftede vort behov for guddommelig vejledning, og udtrykte taknemmelighed for Herrens styrende hånd i forbindelse med dannelsen af Amerikas Forenede Staters regering.
Jeg ved ikke, hvor længe denne unge

mand blev oppe den aften, men da jeg mødte ham ved morgenbordet den følgende morgen, havde han et fremragende udkast klar til den foreslåede deklaration.

Jeg glæde mig meget til at præsentere udkastet for vor diskussionsgruppe, da vi samledes den morgen. Men min begejstring blev imidlertid hurtigt jaget på flugt. Vi opdagede snart, at denne gruppe religøse ledere var enige om, at enhver deklaration, der henviste til eller omtalte Herren vor Gud, var uacceptabel. De drog den slutning, at en sådan deklaration ville være en fornærmelse mod ateisterne. Trods alt, sagde de, har ateisten også ret til at have sin tro. Selvfølgelig er jeg fuldstændig enig i, at alle mennesker har ret til handlefrihed, men jeg argumenterede kraftigt mod, at vi skulle låse vor egen faste overbevisning inde, blot fordi den ikke kunne accepteres af alle. Jo mere vi argumenterede, desto mere forenedes modstanden mod os. Vi var ude af stand til at få vores eller nogen som helst anden deklaration dannet i komitéen.

Jeg var så chokeret over resultatet og den åbenbare nyttesløshed i vore bestræbelser, at jeg måtte opsøge den religiøse leder, som havde modsat sig vor deklaration. Under min samtale med ham, følte jeg, at jeg fik et endnu større chok. Her var en mand med kirkelige fortjenester og grader, der som en lang række bogstaver var hæftet efter hans navn, en leder for en kristen menighed, der gav følgende svar på mine spørgsmål:

Spørgsmål: „Tror De ikke, at Gud inspirerede dette lands første ledere til at danne denne nation?"

Svar: „I mine studier finder jeg ikke noget bevis på Guds styrende hånd i menneskelige anliggender i nogen tidsalder."

Spørgsmål: „Med en sådan filosofi som baggrund forstår jeg ikke, hvordan De bærer Dem ad med at stå foran Deres menighed hver uge og forkynde Kristi lærdomme."

Svar: „Åh, det er ikke så svært. Jeg samler et repræsentativt udsnit af menigheden, og det, som er denne gruppes samstemmende mening, forkynder jeg."

Jeg gentager endnu engang, at jeg under disse møder i Washington D. C. traf mange oprigtige og vidunderlige kirkeledere, men jeg må sige, at jeg, da jeg vendte hjem fra denne rejse nærede en voksende bekymring for, at der fra talerstolene i mange af vore kirker i dette land, og også ude i verden i almindelighed, er en stigende tilbøjelighed til at forkynde menneskets lærdomme og ikke de lærdomme, som Gud har påbudt.

Da mødet var slut, var jeg meget skuffet over, at en deklaration, der udtrykte taknemmelighed overfor vor evige Fader, ikke var blevet affattet af denne store forsamling af religiøse ledere, imidlertid traf jeg den faste beslutning, at jeg i det mindste ville lade min stemme høre angående to ting i løbet af dette år, hvor vi fejrer 200 års jubilæum.

For det første vil jeg udvikle mod nok til at stå frem og forsvare det, som jeg tror er rigtigt. Jeg vil kundgøre mit personlige vidnesbyrd om, at Himlene ikke er lukket. Herren vejleder og styrer fortsat alle sine børn på jorden, hvis de blot vil lægge øren til hans røst. Jeg vil forkynde min faste overbevisning om, at grundlaget for en hvilken som helst retfærdig regering er den lov, der blev givet af Herren for at lede og styre menneskets bestræbelser. Retfærdige regeringer modtager vejledning fra Herren. Det skriftsted, som præsident Tanner citerede, bekræfter dette for så vidt angår dannelsen af regeringen i dette land. „Og i denne hensigt gav jeg dette lands grundlov gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed, og befriede landet ved blodsudgydelse." (L. & P. 101:80).

Jeg har besluttet at gøre alt, hvad der står i min magt for at bevare denne samme tro levende, som fandtes i vort lands grundlæggeres sjæl og hjerte. Det var George Washington, der erklærede: „Folk ved, det er umuligt at regere retfærdigt uden Gud og Bibelen."

Og atter erklæringen fra U. S. A. s præsident Andrew Jackson: „Bibelen er den klippe, hvorpå denne republik hviler."

Jeg vil gerne påny bekræfte for jer her i dag, at det er min tro, at Herren vor Gud fortsat styrer sine børns anliggender. Hans lov må nødvendigvis være det grundlag, hvorpå al lovgivning er baseret. Vi må være villige til at støtte, forsvare og leve i harmoni med hans guddommelige lov.

For det andet ønsker jeg offentligt at bekende min modstand mod dem, som er så indtaget i deres egne lærdomme, at de tror, de med deres oplyste og enevældige tankegang kan ændre Guds bud. Enighed blandt mennesker har ikke fået og vil aldrig få magt til at ændre disse guddommelige love.

Lad mig nævne blot eet eksempel på, hvordan denne tilsyneladende oplyste tankegang forsøger at ødelægge det guddommeligt indstiftede ægteskab med deres fejlagtige lærdomme og undervisning. Lad mig citere noget som er skrevet for nylig, det er bare en af de mange skrivelser, jeg i den seneste tid har modtaget fra bekymrede borgere. Det lyder som følger:

På dette grundlag og på grund af anden sådan bevisførelse erklærer nogle iagttagere, at ægteskabet som institution i århundredernes løb nødvendigvis er blevet ændret for at tilpasse sig de skiftende samfunds behov, hvorfor det nu står overfor en fremtid, hvor det gradvis kan blive forældet og gå af brug.

Efter deres bedømmelse vil ægteskabet i sidste instans vise sig ikke at være et religiøst ritual og heller ikke en lovformelig stadfæstelse, men simpelthen bare en social kendsgerning." (William H. Masters and Virginia E. Johnson. *The Pleasure Bond,* side 179. Toronto and Boston, Little, Brown and Co.) De efterlyser en ny kristen holdning til ægteskabet. De siger, at fordomme tvinges til at vige for medmenneskelighed, uanset hvor langsomt eller modstræbende man tillader det. De henleder opmærksomheden på studier, som de hævder er på nippet til at afsløre, at forbindelser udenfor ægteskabet kan virke fremmende på trofasthed mod Gud.

Jeg finder, at sådanne belæringer er i absolut modstrid med Herrens instruktioner til menneskeheden. Når jeg undersøger den praktiske orden i

Herrens guddommelige plan, finder jeg ikke noget vidnesbyrd om, at han nogensinde har fundet det nødvendigt at foretage ændringer. Jorden roterer fortsat i samme retning. Dens vinkelakse er uændret. Vandets kredsløb fortsætter fra hav til sky til jord til flod til hav med samme gavnlige virkning og uden forandring.

Jeg finder den samme bestandighed i den guddommelige lov, han har indstiftet for menneskeheden. I begyndelsen erklærede han:

„Derpå sagde Gud Herren: ‚Det er ikke godt for mennesket at være ene; jeg vil gøre ham en medhjælp, som passer til ham!‘

Så lod Herren dvale falde over Adam, og da han var sovet ind, tog han et af hans ribben og lukkede med kød i dets sted;

og af ribbenet, som Gud Herren havde taget af Adam, byggede han en kvinde og førte hende hen til Adam.

Da sagde Adam: ‚Denne gang er det ben af mine ben og kød af mit kød; hun skal kaldes kvinde, thi af manden er hun taget!‘

Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver ét kød." (1. Mos. 2:18, 21-24).

Foreningen mellem ægtemand og hustru er helligt for Herren, noget, der ikke må drives spøg med. Ægteskabspagten var af afgørende betydning for Gud Herren, for at hans mål og hensigter, for hvilke han skabte himlene og jorden, kunne opfyldes.

I alle tidsaldre har Gud erklæret, at hans guddommelige lov er til for at sikre og beskytte denne hellige forening mellem hustru og ægtemand. Da Moses fandt det nødvendigt at have bud for at kunne lede Israels børn, lød en af Herrens udtalelser til ham således: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 21:14).

I en anden tidsalder, da Guds enbårne Søn var på jorden, stadfæstede han påny og med yderligere eftertryk denne evige lov: „I har hørt, at der er sagt: ‚Du må ikke bedrive hor.‘

Men jeg siger jer, at enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte." (Matt. 5:27-28).

Da Herren virkede blandt folket i Amerika erklærede han igen, som det fremgår af Mormons Bog, den samme bestandige lære. „Du må ikke bedrive hor!" (Mosiah 13:22).

Herren har ikke ladet os i stikken, men har givet den samme instruktion i nutidens skrifter. For atter i vor tid har han erklæret: „Du skal ikke bedrive hor. Den, der bedriver hor og ikke omvender sig, skal kastes ud." (L. & P. 42:24).

Der har aldrig været og vil heller aldrig blive nogen modsigelser i Guds evige bud og befalinger. Skriftsted efter skriftsted fra alle tidsaldre erklærer hans guddommelig budskab, som ikke ændres, og som ikke kan ændres af mennesker.

Derfor lader jeg i dag lyde de samme advarende ord, som apostlen Paulus fordum gjorde: „Thi der kommer en tid da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne." (2. Tim. 4:3-4).

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at Guds love er bestandige, og at de ikke vil ændre sig. Når vi indretter vort liv efter Guds bud, vil vi finde en belønning i form af glæde, en fuldendt fred, medens vi lever her på jorden. Hvis vi forvrænger eller ændrer hans bud eller undlader at tage os i agt for dem, må vi tåle Guds dom, og lige så sikkert, som det sker, lige så sikkert vil ulykke, sorg og fortvivlelse blive følgen.

Lad og gribe ånden i det, som Salmisten skrev: „Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå." (Salmernes Bog 24:1).

Gud give at vi må have mod til at stå frem og blive regnet for det, vi ved er rigtigt, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Tro og gerninger i det fjerne østen

ÆLDSTE ADNEY Y. KOMATSU
Assistent til De tolvs Råd

Mine kære brødre og søstre og venner! I ydmyghed står jeg her foran jer og takker min Fader i Himlen for den mulighed og velsignelse det er at være til stede ved denne halvårlige konference. Jeg har glædet mig over den vidunderlige ånd, der er over konferencen, og de mange instruktioner og råd, som vor profet, præsident Spencer W. Kimball og alle kirkens generalautoriteter, har givet. Jeg håber og beder til, at Herrens Ånd må vejlede mig til at sige netop de ting, der er i overensstemmelse med denne konferences ånd.

I Det nye Testamente læser vi Johannes' ord: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Joh. 3:16).

På grund af den store kærlighed, som vor Fader i Himlen har til sine børn på jorden, gav han os mulighed for at gennemgå en jordisk tilværelse og beredte en vej, så vi efter denne jordiske erfaring kan vende tilbage til hans nærhed gennem Frelseren, Jesus Kristus.

Frelseren sagde under sin mission: „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø." (Joh. 11:25-26).

Frelseren sagde endvidere: „Den, som tror på mig, tror ikke på mig, men på ham som har sendt mig." (Joh. 12:44). Vi, der er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, såvel som mange i den kristne verden i dag, forstår og tror, at der er en Gud, og at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn og verdens Frelser.

Men i det fjerne østen i de mange asiatiske lande, hvor langt størsteparten af verdens befolkning i dag lever, bliver denne enkle sandhed ikke forstået og erkendt som Guds plan for hans børn her på jorden.

Imidlertid går Herrens værk frem bladt de asiatiske folkeslag. For ti år siden var der tre missioner i det fjerne østen; i dag er der femten missioner og fem stave.

Ved de nylige område-generalkonferencer, der afholdtes i Japan, på Filippinerne, på Taiwan, i Hong Kong og i Korea, var det en stor og vidunderlig oplevelse at se tårerne i kirkens medlemmers øjne, da de lyttede til præsident Spencer W. Kimball, vor profet, og de andre generalautoriteter. Det blev meddelt, at omkring 45.000 medlemmer og ikke-medlemmer overværede område-generalkonferenverne i disse lande. For mange af kirkens medlemmer og for mange ikke medlemmer var det første gang de oplevede at høre en levende Guds profet. Da præsident Kimball i Tokio foreslog, at der blev bygget et tempel, udbrød forsamlingen i spontane glædesytringer; derefter fulgte stille taknemmelighedstårer, da de med oprakt hånd støttede forslaget. Ligeså var det i alle de andre lande, hvor der afholdtes en område-generalkonference; kirkens medlemmer var lykkelige for at støtte det forslag, som profeten fremsatte om at opføre det første tempel i Asien.

Det var en storslået oplevelse at se præsident Kimball råde og vejlede kirkens medlemmer i Asien, og se deres ansigter fyldt med taknemmelighed og kærlighed over den vejledning og anvisning, de modtog.

Præsident Kimball opmuntrede kirkens medlemmer i de forskellige lande til at efterleve Jesu Kristi evangelium og holde Herrens befalinger. Han huskede dem på vigtigheden og nødvendigheden af at udføre mere genealogisk arbejde og understregede betydningen af tempelægteskab. Denne store velsignelse vil være tilgængelig for kirkens medlemmer om ganske får år, når det første tempel er opført. For nogle vil det kun ligge få timer fra deres hjem, medens andre skal ud på en længere rejse, men ikke så langt som til Hawaii, hvortil størsteparten af medlemmerne i øjeblikket tager hen.

Præsident Kimball fremhævede ligeledes familiens betydning og hvor vigtigt det er at opdrage unge mænd, der vil være værdige til at udføre missionærarbejde.

Hvis vi skal bringe evangeliets budskab ud til de mange mennesker i de asiatiske lande må vi forøge vores indsats med hensyn til missionærarbejdet og holde fast ved præsident Kimballs råd og vejledning om, at „ethvert medlem er en missionær" i sit daglige liv.

For mange af kirkens medlemmer var område-generalkonferencerne mirakler, for de havde aldrig drømt om, at den dag ville komme, hvor de kunne lytte til en levende profet, og hvor de, trods deres vanskelige og anstrengende vilkår og omstændigheder, kunne overvære en område-generalkonference.

Jeg kommer til at tænke på en udtalelse, som en af Mormons Bogs profeter fremsatte. Han sagde:

„Og nu vil jeg, Moroni, sige noget om disse ting. Jeg vil vise verden, at tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet . . .

Thi dersom der ikke findes tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem; derfor viser han sig ikke for dem, førend de tror . . .
Og ingensinde har nogen udført mirakler, som ikke først har haft tro; derfor troede de første på Guds Søn.“ (Ether 12:6,12,18).
Det er helt sikkert at mange medlemmer af kirken i de forskellige lande udøvede tro for at modtage områdegeneralkonferencernes store velsignelser.
Kirkens medlemmer var vidne til mange trosfremmende oplevelser, medes de forberedte sig til områdegeneralkonferencerne i deres respektive lande. Alle disse oplevelser var medvirkende til at forøge deres tro og styrke deres vidnesbyrd.
Lad mig fortælle jer om en oplevelse, som fandt sted på øen Okinawa i det distrikt, der betjente soldaterne. Medens de lokale Okinawa-medlemmer ivrigt var i gang med at forberede sig til at rejse til område-generalkonferencen i Tokio, som ligger næsten 1500 km derfra, fandt de unge mennesker i soldaternes gren ud af, at en aktiv ung Okinawa-familie ikke havde planlagt at tage af sted sammen med resten af grenen. Da den trofaste bror blev forespurgt, hvorfor han ikke skulle til konferencen, svarede han tøvende, at han ikke havde råd til at tage sin hustru og sine børn med for øjeblikket; det var helt udelukket.
De unge mennesker i soldaternes gren holdt straks et møde og planlagde et småkagesalgsprojekt for at skaffe de nødvendige midler til at sende familien til konference. De bagte småkager i deres forældres hjem; da de senere var travlt beskæftiget med at sælge deres småkager, blev de glædeligt overrasket, da de kom til soldaterne for at sælge deres småkager og forklarede hvad formålet var med deres projekt. Uden tøven købte alle soldaterne småkager og bidrog med penge udover hvad kagerne kostede, så de unge mennesker kunne nå deres mål. Det lykkelige resultat var, at denne unge Okinawa-familie på grund af den hjælp de fik, blev i stand til at rejse til Tokio til konferencen sammen med den øvrige del af deres gren.
De unge mennesker i soldaternes gren lærte alle en masse med hensyn til at give og vise kærlighed; De lærte ved erfaring, at mennesker som virkelig bryder sig om andre, og som yder noget af deres tid, deres talenter og deres ejendom til gavn for andre, er dem, der i virkeligheden modtager livets største velsignelser.
Profeten Joseph Smith fortæller os, at kærlighed avler kærlighed på følgende måde: „Der er et gammelt ordsprog, der siger, at kærlighed avler kærlighed. Lad os give kærlighed — vise vor venlighed overfor alle mennesker, og så vil Herren belønne os med evig fremgang og forøgelse; lad os kaste vort brød på vandet, og efter mange dage vil vi modtage det, forøget med hundrede fold. Venskab er som bror Turley i hans smedje, hvor han svejser jern til jern; det forener den menneskelige familie med sin lykkelige indflydelse.“ *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 381).
De mange medlemmer i kirken i Asien som deltog i forberedelsen af de forskellige område-konferencer lærte sandelig denne storslåede lektie om at give og elske. De modtog også Herrens velsignelser, når de sang i korene, dansede ved de kulturelle programmer eller virkede i de mange komiteer i de forskellige lande. At give af vor tid og af os selv for andre er mere vigtigt i dette liv, end det er at give materielle ting. Denne yderst vigtige del af evangeliet er selve grundvolden til Guds befalinger, for han sagde: „Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn.
Du skal elske din næste som dig selv.“ (L. & P. 59:5-6).
Det vil sige, brødre og søstre og venner, at man gør ting for og sammen med sin næste. Man besøger de syge og nødlidende. Man holder de mismodige oppe og giver hele tiden opmuntring, idet man søger at gøre andre lykkelige.
Robert Louis Stevensen sagde: „Hvis vi vil have venner, burde vi være rige på beundring og fri for misundelse; glæde os meget når det går godt for andre; elske med så gavmildt et hjerte, at denne kærlighed kan bestå sin prøve, både i medgang og modgang.“
Når vi aktivt tager del i kirkens aktiviteter og giver af os selv i hjemmelærerarbejdet, besøgslærerindearbejdet eller med hensyn til at drage nylig omvendte familier eller mindre aktive medlemmer ind i fællesskabet, viser vi vores kærlighed til næsten. Frelseren sagde: „Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.“ (Joh. 15:12).
Mine børdre og søstre, jeg bærer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at evangeliet er sandt. Jeg ved, at Gud lever, og at han hører og besvarer vore bønner, og at Jesus er Kristus, Faderens enbårne Søn, den levende Guds Søn og verdens Frelser. Joseph Smith var en profet kaldet af Gud i disse sidste dage for at gengive evangeliet i dets fylde.
Og jeg bærer jer dette ydmyge vidnesbyrd, at jeg ved, præsident Spencer W. Kimball er Guds profet på jorden i dag, at han leder og dirigerer Herrens værk her på denne jord. Jeg bærer jer dette vidnesbyrd i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Udsnit af statuen af en undrende indianer, gennem hvis land mormonbataljonen marcherede på deres historiske tur til Stillehavet. Fra Gilbert Riswolds: ,,Mormonbataljonen", ved Utahs regeringsbygning.

«Vi kan ikke gøre det alene

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
Assistent til De tolvs Råd

Mine brødre og søstre. Jeg har den velsignelse at stå på denne talerstol og føle udstrålingen fra deres ånd, som er gået forud i løbet af de 108 år, siden den første konference blev afholdt i denne bygning, og jeg har den velsignelse at føle de vidnesbyrd, der er blevet båret på denne dag. Der findes ikke nogen mand, som er bedre at følge og være på siden af end Adney Y. Komatsu. Han er en Guds mand, enkel og ydmyg, og jeg håber at tilbringe resten af mit liv i Guds tjeneste sammen med ham. Koret udstråler en stærk ånd. Disse ting gør det muligt for mig at tale om et emne, som ligger mig meget på hjerte.

Tilbring nogle få tankefulde øjeblikke sammen med mig, hvis I vil, og lad os diskutere sætningen: „Vi kan ikke gøre det alene". Vi har alle et vidnesbyrd, men det varierer i styrke. Vi har alle fået Kristi ånd ved fødslen. Det var en gave. Vi har alle et vidnesbyrd, som vi selv har udviklet gennem livet, og som Helligånden har hjulpet os med at opnå. Vi ved måske, at Gud lever. Vi ved måske at Jesus er Kristus. Vi ved måske, at han gav sit liv for at forløse os, at han opstod, for at vi kunne leve, og at han er i live i dag. Vi ved måske, at Joseph Smith har gengivet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i tidernes fyldes sidste uddeling. Ja, vi lever i den udvalgte tidsperiode, der kaldes den „sidste uddeling" før Jesu Kristi andet komme. Vi lever i „tidernes fylde" – en tid, da de skrifter, der er blevet åbenbaret for menneskene, i virkeligheden er de skrifter, der er tilgængelige for menneskene. Vi ved måske, at præsident Spencer W. Kimball er en Guds profet, som har fået alle præstedømmets nøgler overdraget, så han kan lede denne kirke ved åbenbaring i disse sidste dage. Og nu, mine brødre og søstre, hvordan kan det være, at nogle af os, når vi har al denne kundskab, alligevel undlader at lære det meget kritiske punkt: at vi ikke fik dette liv for at leve det alene? Man kan ikke skjule sine handlinger hverken for sig selv eller andre. Polonius gav sin søn Laertes følgende råd:

„Dette frem for alt: vær tro mod dig selv; så bliver følgen, ligesom natten følger dagen, at du ikke kar være svigagtig over for nogen." (Hamlet 1, III, 78-80. Frit oversat fra engelsk).

Dette råd gælder stadig, men må udvides til også at omfatte tanke for hvordan man skal være tro mod sig selv og sin næste. Det enkelte isolerede menneske, som er afskåret fra Kristi lys, begår let fejl – farer let vild. Den balance og det perspektiv, som bliver følgen af at have omsorg for andre og lade andre have omsorg for én selv, skaber selve livets væsen. Vi har brug for andres inspirerende hjælp for at undgå at bedrage os selv. Det har altid været mig ubegribeligt, hvorfor den intellektuelle elite somme tider afskærer sig selv fra Guds Ånd. Jeg er her for at bære mit vidnesbyrd om, at vi var hos vor himmelske Fader, før vi kom her til jorden. Skrifterne siger os det. Vi ved også, at vi valgte at få et fysisk legeme, at komme her og leve i denne prøvestand, at efterleve Guds befalinger og at erfare alle tings modsætningsforhold. Det modsætningsforhold, vi skal have i os, er, at vi skal være stærke; den ild, vi skal modstå, brænder for at hærde vort åndelig stål.

Det er også Guds plan, at vi ikke kan vende tilbage til hans nærhed alene uden hjælp fra andre. Jakob udtrykker det bedst: „Sådan er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død." (Jakobs Brev 2:17).

Evangeliets plan fordrer, at man giver og modtager. Tro alene er ikke nok. Vi har brug for „gerninger" for at tjene og blive betjent. Vi kan ikke gøre det alene.

De mange missioner, vi har her i livet, kan vi ikke med held gå i lag med uden andres hjælp. At blive født kræver jordiske forældre. Vore velsignelser som børn, vor dåb, vor håndspålæggelse for modtagelse af den Helligånds gave, vor modtagelse af medlemskabet af hans kirke, ordination til præstedømmet, kaldet til at rejse på mission, vielse for tid og evighed, erhvervelse af børn, velsignelser i forbindelse med sygdom og trængselstider – altsammen kræver det hjælp fra andre. Og alle disse gerninger er udsprunget af kærlighed og hjælpsomhed. De kræver, at man hjælper andre og at man modtager hjælp fra andre.

Når vi vender tilbage til vor himmelske Fader, ønsker han ikke, at vi skal komme tilbage alene. Han ønsker, vi skal komme tilbage med ære sammen med vor familie og dem, vi har hjulpet på livets vej. Under forberedelsen af dette budskab er det blevet meget klart for mig, at evangeliets sande natur er den indbyrdes afhængighed, vi er undergivet i dette liv og i den prøvestand, vi nu lever i.

Det står mig klart, at vi har ufuldkomne legemer, ufuldkomne tanker, ufuldkomne hjerner – at vi *er* ufuldkomne. Og af den årsag er vi afhængige af andre. Vi må være selvforsynende, men det betyder ikke uaf-

hængighed af hjælp fra andre mennesker. Vi kan ikke opnå at få et vidnesbyrd uden hjælp fra Helligånden. Vi kan ikke gøre genealogisk arbejde uden at have deres hjælp, som gik forud for os — vore forfædre. Vi er her for at bevise, at vi vil tjene „den mindste af disse vore brødre," (Se Matt. 25:40) og siden jeg er blevet en generalautoritet, har jeg fundet ud af, at kirkens præsident, hans rådgivere og De tolv Apostle betragter sig som de mindste iblandt os.

En retfærdig Gud har anbragt os her på planeten Jorden, hvor vi erfarer lidelse og ufuldkommenhed overalt omkring os. Og dette liv og denne prøvestand er nødvendig, fordi vi her i dette liv erfarer noget, som vi ikke kan gøre andre steder. Det liv, vi havde før, og det liv, vi får herefter, vil lade vort legeme, ånd og sind besidde en mere fuldkommen tilstand. Men vi havde ikke og vil heller ikke få mulighed for at give af os selv, på samme måde som i dette liv. Hvilken enkel sandhed om en evangelisk grundsætning! Når vi lider og hjælper i dette liv, opfylder vi en meget væsentlig del af evangeliets plan.

Da jeg var løjtnant i luftvåbnet, valgte vor eksadrille som sit motte dette: „Vend tilbage med ære." Det stod os klart, at dette motto gjaldt alle medlemmer af gruppen. Det gjaldt ikke blot os som enkeltpersoner. Vi fløj med jet-kampfly i fingerspidsformation. Prøv engang at lægge jeres tommelfinger ind på håndfladen og se på jeres håndryg, medens I holder fingrene udstrakte. I skal nu forestille jer, at I ser på en gruppe på fire flyvemaskiner, hvoraf den ene er lederen, og de andre tre er „vingefly". Man er beskyttet på venstre side og på højre side, og lederen koncentrerer sig om målet. Prøv et øjeblik at sprede fingrene og sætte to fingre ud til siden. Man vil stadig se en anfører og én til at beskytte; én flyvemaskine foran den anden og én ved siden af til at beskytte.

Vi vidste alle, og havde lært det af bitter erfaring, at en „enkeltflyver", der var kommet ud af formationen, var ubeskyttet og ville med sikkerhed gå til grunde.

Hvordan kan det så være, at mange af os vil „klare os alene" og nægte dem, som elsker os mest, den glæde og velsignelse, der er følgen af at hjælpe andre? Princippet om at hjælpe én i nød bliver udtrykt på en fin måde i en rørende kærlighedshistorie, fortalt af Thomas Moore, en berømt irsk forfatter fra det nittende århundrede, som, da han vendte hjem fra en forretningsrejse, fandt sin kone i soveværelset overpå, hvor hun havde låst sig inde og bedt om at få lov til at undgå at se nogen eller blive set af nogen. Moore fik underretning om den frygtelige sandhed, at hans smukke hustru var blevet smittet med kopper, og hendes mælkehvide hud var nu fuldt med sår og ar. Hun havde set sig selv i spejlet og forlangt, at skodderne skulle lukkes for, og at hun aldrig ville se sin mand igen. Thomas Moore lyttede ikke til hende. Han gik op ad trapperne til det mørkelagte værelse og begyndte at tænde lampen. Hans kone bønfaldt ham om at lade hende være alene i mørket. Hun følte, at det var bedst for hendes skønhed var spoleret. Hun bad ham gå.

Moore gik virkelig. Han gik nedenunder og tilbragte resten af natten med at skrive og bede. Han havde aldrig skrevet en sang før, men den nat skrev han både en sangtekst og komponerede en melodi til. Da dagslyset brød frem, vendte Moore tilbage til sin hustrus mørkelagte værelse. „Er du vågen?" spurgte han.

„Ja," sagde hun, „men du må ikke se mig. Vil du ikke nok lade være med at presse mig, Thomas."

„Så vil jeg synge for dig," sagde han. Thomas sang for sin kone den sang, som stadig lever i dag.

> Tro mig, hvis al den indtagende
> og ungdommelige ynde,
> som jeg i dag så kærligt betragter,
> i morgen skulle forandre sig og
> svæve bort i mine arme,
> ligesom et eventyr, der toner bort,
> ville jeg dog stadig beundre og
> tilbede dig som nu
> i dette øjeblik.

Moore hørte nogen bevæge sig i hjørnet af det mørkelagte værelse, hvor hans hustru lå i sin ensomhed. Han fortsatte:

> Lad din yndighed falme, som den vil,
> og omkring det tilbageblevne kære,
> vil hvert af mit hjertes
> ønsker stadig dreje sig.
> (Irsk melodi: „Believe me. If all Those Endearing Young Charms". Citeret i Barletts kendte citater, side 542).

Sangen var forbi. Da Moores stemme tonede bort, hørte han sin hustru rejse sig. Hun gik tværs gennem værelset og hen til vinduet, rakte hånden ud og trak langsomt skodderne til side, trak gardinet fra og lod morgenlyset komme ind.

I dette øjeblik vil jeg gerne takke min hustru, fordi hun åbnede skodderne og lod sit lys og sit liv komme ind for at dele det med mig. Jeg ville ikke stå her i dag uden hendes kærlighed og venskab. Nær vi pines åndeligt eller legemligt, er vor første reaktion, at vi trækker os tilbage til depressionens mørke skygger for at udslette håbet og glæden — livets lys, som kommer af bevidstheden om, at vi efterlever vor himmelske Faders bud. Denne tilbagetrækning vil i sidste ende føre os til oprør mod dem, som gerne vil være vore venner, dem, som bedst kan hjælpe os, ja endog vor familie. Men værst af alt er, at vi til sidst nægter at anerkende os selv. De, som er alene eller ensomme, bør ikke trække sig tilbage til deres private tankers isolerede tilflugssted. En sådan tilbagetrækning vil i sidste ende føre dem ind under fjendens formørkende indflydelse, hvilket fører til modløshed, ensomhed, frustration og en værdiløs selvbetragtning. Efter at man er begyndt at betragte sig som uden værdi, søger man ofte bekendtskab med andre, som tærer på sådanne åndeligt svage sjæle og gør deres evne til at modtage og give i åndelig henseende ubrugelig. Hvad nytter det at kontakte og rådspørge en, som er dårligt orienteret, og som kun fortæller én det, man ønsker at høre? Er det ikke bedre at henvende sig til kærlige forældre og venner, som kan hjælpe os at stræbe efter at nå celestiale mål?

Alma gav et overblik over en kærlig faders væsen, da han talte til sine

sønner og „sagde det, som det er". Han sagde til Helaman og Shiblon: „Såfremt du holder Guds bud, skal det gå dig vel i landet; og såfremt du ikke vil holde Guds bud, skal du blive kastet ud fra hans åsyn." (Alma 38:1; se også Alma 36:30). Det er svært for en far at sige sådan til sin søn, men det er sandheden.

Hvis du forsøger at gøre dine livserfaringer alene, er du ikke tro mod dig selv og heller ikke mod din fundamentale livsmission. Enkeltpersoner, som er i vanskeligheder, siger ofte: „Jeg vil klare det alene." „Lad mig være alene." „Jeg har ikke brug for dig." Det er blevet sagt, at ingen er så rig, at han ikke har brug for en andens hjælp, og ingen så fattig, at han ikke kan være til hjælp på en eller anden måde over for sine medmennesker.

Evnen til tillidsfuldt at bede andre om hjælp og med venlighed yde andre hjælp burde være en del af selve vor natur.

Da jeg var dreng på Long Island, New York, havde vi en rødkælk, der hvert år byggede rede på taget af vort hus. Vi plejede at betragte den, når den fik sine unger. Den madede dem og plejde dem. Og når det var på tide, at de fik lært at flyve, puffede den dem blidt og kærligt ud af reden Måske svævede de ned til jorden med flagrende vinger – usikre og bange, for de vidste ikke, hvordan de skulle bære sig ad med at flyve. Så fløj moderen måske ned på jorden og hjalp dem med at finde ud af, hvordan de skulle finde føde, og hvordan de skulle flyve. Hun ville hjælpe dem at stå på egne ben.

Det bragte mig sorg hvert år, hvis jeg fandt en fugleunge, der havde prøvet at „klare den alene". Ofte fandt jeg den død i den stenede have mellem blomsterne.

En eremit eller eneboer er en person, der i højeste grad lider af udpræget selviskhed; han bekæmper og tilintetgør alle de gaver og talenter, han har fået i dette liv for at hjælpe andre, for han følger den ondes listige sti. Ensomhed og tilbagetrukkethed fjerner os som en brik fra livets skakspil.

John G. Whittier (amerikansk forfatter, 1807-1892) skildrede bedst livet og vor afhængighed af hinanden, da han skrev: Løft du mig, så vil jeg løfte dig og vi vil begge blive opløftet.

Ja, vi begyndte hos vor himmelske Fader. Vi kom til dette liv. Vi udholder hvad som helst den onde giver os og forbilledligt vender vi tilbage til vor himmelske Fader „med ære".

Jeg har et meget enkelt vidnesbyrd. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at vi kom til dette liv med en hensigt og et mål, og at den største glæde, vi kan modtage, ligger i de kærlige og hjælpende gerninger, vi udfører for andre. Gennem denne kærlighed og hjælp vokser vi selv i styrke og vidnesbyrd, og vi får vor himmelske Faders velsignelser udøst over os selv og vor familie. Jeg har også her i livet fundet, at der ikke er nogen, der er for stor til at have brug for andres hjælp. Der er ikke nogen, der er så stor, at han kan „klare det alene".

Hvis blot vi kunne leve vort liv, ligesom vor profet, Spencer W. Kimball gør – på den troskyldige og kærlige måde, hvorpå han viser omsorg for, giver og hjælper alle omkring sig – ville vi i sandhed forstå, at vi trængte til andres hjælp, og at de trænger til vor hjælp. At vi må forstå dette fundamentale evangeliske princip, idet vi har kærlighed til vore medmennesker og giver os selv lov til at blive elsket af vore medmennesker, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

Soldater fra mormonbataljonen opdager guld ved Sutter Mill, og derved indledes den store guldfeber; fra Gilbert Riswolds: ,,Mormonbataljonen" ved Utahs regeringsbygning

Tabernaklet

ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER
De tolvs Råd

Dette er en historisk dag for mormontabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City – den bygning, hvor denne kæmpemæssige forsamling nu befinder sig. I dag begynder det andet århundrede af dets historie, siden den lejlighed, ved hvilken det blev indviet til Herrens tjeneste. Det er kendt for sin enestående arkitektur, og folk fra hele verden, der lytter til radio og ser fjernsyn, kender det som stedet, hvorfra mormontabernakel-koret og orglet har sin oprindelse ved „Vestens Korsveje". Denne generalkonference falder på hundredårsdagen for generalkonferencen, der blev holdt i oktober 1875, ved hvilken lejlighed dette tabernakel blev indviet i går for 100 år siden. Det hårde arbejde og slid, og de verdslige ofre, der blev ydet af disse gamle pionerer, som deltog i bygningens opførelse, har bragt velsignelser til mange hundrede tusinde, som er kommet her, eller som har lyttet til musikken og det talte ord.

Historien om de mennesker, der har bygget tabernaklet, er fascinerende. Da de forlod deres hjem ved Mississippiflodens bredder, kendte man kun lidt til det uudforskede vesten. Efter en lang og meget anstrengende rejse, der foregik ved, at man banede sig vej tværs gennem den store amerikanske ørken, ankom de til Salt Lake Valley (saltødalen) lørddag den 24. juli 1847. Den efterfølgende dag, der var en søndag, blev helliget gudstjeneste og andagt, medens mandag og tirsdag blev anvendt til at udforske

dalen og det omkringliggende landskab. Sidst på eftermiddagen den næste dag havde man fastlagt byens beliggenhed, og Brigham Young havde stukket sin stok i jorden på det sted, hvor templet skulle bygges.
Om torsdagen drog en gruppe fra mormonbataljonen, som var blevet afløst i New Mexico, ind i dalen og sluttede sig til de hellige, idet deres antal dermed kom op på 400. Disse mænd fra bataljonen gik straks i gang med at opføre en bygning i det sydøstlige hjørne af det område, der fik betegnelsen „the Temple Block“ — en bygning, der skulle tjene som forsamlingssted — en forløber for dette tabernakel. Stolper belv skåret til, bragt til stedet fra bjergene og gravet ned i jorden, så de kunne understøtte et tag af grene med løv på. Denne første bygning, der blev opført i dalen, blev færdig om lørdagen een uge efter ankomstdagen. Den følgende dag, om søndagen, var man i stand til at afholde gudstjeneste i denne løvhyttes skygge.
Løvhytten var naturligvis kun midlertidig, men den blev brugt af disse første pionerer i to år, før den blev revet ned for at give plads for en større på samme sted. Taget på denne anden bygning var af grene og mudder og blev båret oppe af 100 stolper, den havde åbne sider, lige som den første bygning. Den kunne kun bruges i godt vejr; ikke desto mindre tjente den som mødested i de næste tre år. På dette tidspunkt var de hellige ved at have fået sig etableret i deres nye koloni. De havde fået jord under plov, havde fået bygget huse, og der var behov for et mere passende sted, hvor man kunne afholde møder og gudstjenester. For at kunne få en bygning, der var mere blivende, og som kunne bruges i alt slags vejr, gik de i gang med at opføre et tabernakel. Denne bygnings sider var af soltørrede mursten, der støttete et halmtag. Dette gjorde det unødvendigt med sådanne søjler eller stolper, som havde været til gene for dem i løvhytterne.
Dette tabernakel af soltørrede mursten, der senere blev kendt som „det gamle tabernakel“ var under opførelse i eet år, men det var klar til brug ved generalkonferencen i 1852. Flere hellige blev ved med at komme til dalen, og på tidspunktet for konferencens afholdelse var bygningen ikke stor nok til, at den store skare kunne få siddepladser, og mange kunne ikke få adgang. Ved aprilkonferencen to år senere inviterede Brigham Young de syvtusinde, som var til stede, til at gå udendørs, på grund af den store tilstrømning. Før oktoberkonferencen samme år blev en tredie løvhytte bygget, stor nok til at kunne huse alle konferencedeltagerne.
Behovet for en passende bygning var klart, og præsident Brigham Young gav bemyndigelse til udarbejdelse af planer til en ny bygning, der blev kendt som „det store tabernakel“, nemlig det, hvor vi sidder i dag. Der var kun gået 15 år, siden de første pionerer var ankommet til dalen i ørkenen. Ved aprilkonferencen i 1863 omtalte mange af talerne den planlagte bygning, og man appelerede til alle om at være med til at yde ofre til dens finansiering og opførelse. Det var et højtflyvende foretagende for mennesker, der boede i en afsides nybyggerkoloni med kun begrænsede byggematerialer til rådighed og uden at kunne benytte sig af jernbaner til transport. Alt importeret materiale skulle hales op fra Missouri-floden af oksespand. Bygningen skulle opføres for frivillige gaver, fordi tiendemidlerne skulle bruges til templet, som havde været under opførelse i ti år. De hellige blev indbudt til at give frivilligt af deres midler — smykker, bygningsmaterialer, brød og arbejde, eftersom det var sparsomt med kontanter.
Det blev besluttet, at bygningen skulle være 76 meter lang og 45 meter bred med halvcirkelformede endevægge, og 46 piller skulle bære tagkonstruktionen. Planerne foreskrev et ellipseformet loft, der hævede sig 13 meter op over de 7 meter høje pillers top, idet afstanden fra gulv til loft således blev 20 meter. Gulvet skulle skråne fra bagvæggen og ned mod de forreste pladser med en højdeforskel på 5 meter, så det ville blive mindre vanskeligt at se. På tidspunktet for bygningens planlægning og opførelse havde den ord for at være den største bygning i verden, som ikke var støttet af søjler.
I foråret 1863 blev bygningen påbegyndt. De store røde sandstensblokke blev brudt i Red Butte Canyon i bjergene hagved Fort Douglas, og det meste af tømmeret kom fra fyrreskovene i Wasatch-bjergene og blev savet ud på nogle møller i Big Cottonwood Canyon. Den midterste del af tabernaklet blev bygget først; derefter blev den vestlige buede afdeling føjet til, så konstruktionen og installationen af orglet kunne påbegyndes. Bolte, søm og ståltråd fandtes ikke. Der hvor tømmeret skulle samles, blev der boret huller gennem bjælkerne, og tapper blev drevet ind i hullerne og skåret til, så de stak udenfor på hver side. Enderne blev kløvet med en kile for at holde dem sikkert på plads. Når tømmeret revnede, blev det omviklet med ugarvet kalveskind, som trak sig sammen, når det tørrede, idet det så holdt bjælken sammen som i en skruestik.
Historien bag bygningen af det store pibeorgel er spændende. Første gang der blev spillet på det, var der 5 mand til at træde; senere blev der installeret et vandmøllehjul i kælderen til at erstatte deres arbejde, Endelig blev elektriciteten indlagt og sørger nu for kraften til at fylde blæsebælgene. Behovet for ekstra siddepladser var klart, da bygningen var færdig, og galleriet langs siderne og bagenden blev bygget for at give plads til yderligere 3000 mennesker.

Selv om der havde været afholdt møder og konferencer i bygningen, var den ikke klar til indvielse før generalkonferencen i oktober 1875 – for 100 år siden. På det tidspunkt var jernbanen blevet bygget, og om søndagen samme uge kom præsident Ulysses S. Grant, den første præsident for De forenede Stater, der besøgte Utah-territoriet, med særtog, der var dekoreret med flag.

Langs gaderne fra depotet til Walker House stod søndagsskolebørn, og bag dem var der hundreder af tilskuere, der ville se præsidenten og den lange række af vogne, der eskorterede ham. Avisen omtalte Salt Lake City som en by med 25.000 indbyggere og „flere huse beregnet til gudstjenester og offentlige religiøse møder end nogen anden by i De forenede Stater i forhold til indbyggertallet, og sandsynligvis har den kirker og mødehuse med tilstrækkeligt mange siddepladser ialt til alle mænd, kvinder og børn i hele området." *(Salt Lake Herald,* 3. okt, 1875, 6:102). Næste morgen drog præsident Grant ledsaget af guvernør Emery til tempelpladsen og besøgte det nye tabernakel.

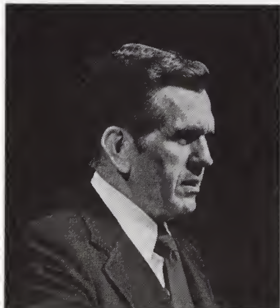
Ved begyndelsen af generalkonferencens morgenmøde om lørdagen meddelte præsident Brigham Young, at ældste Taylor ville bede indvielsesbønnen. Jeg ville ønske, vi kunne læse hele bønnen, men tiden tillader ikke at jeg citerer mere end nogle få ord. Præsident Taylor bad: „Vær nådig mod dit gamle pagtens folk, o, Herre, at nådens og tilbedelsens ånd må hvile over dem i din egen tid, at de må samles fra alle nationer, hvorend du har spredt dem, at de må besidde deres fædrene arv, kende deres Forløser, så Jerusalem kan blive Herrens trone." Så følger denne interessante bøn: „Husk, o, Herre, i barmhjertighed lamanitterne, som er vandret bort fra vejen, og hvis fædre du har lovet, at du ville forny dine pagter med deres sæd. Vi takker dig for, at du er begyndt at give dem drømme og syner, og de er begyndt at have følelser angående dig." (*Deseret News* 24:594).

Ved eftermiddagsmødet læste George Q. Cannon navnene op på de personer, der var kaldet til at skulle forlade deres hjem og familier og drage ud i verden som missionærer. Der var 105 ialt. Dengang blev missionærerne kaldet i tabernaklet ved generalkonferencerne. Senere blev denne praksis ændret, efterhånden som antallet af missionærer steg, og kaldet kom i sidste ende som en meddelelse fra kirkens præsident. Hvis man stadig fulgte den praksis at kalde missionærerne ved at læse deres navne op ved en generalkonference, ville det have været nødvendigt at læse navnene på 7923 personer ved denne konference, hvilket alene ville tage omkring halvdelen af tiden for denne 3-dages samling. Det er det antal missionærer, der er blevet kaldet, siden vi sidst var samlet til generalkonference for et halvt år siden, og det er tilfældigvis omtrent det samme antal, som er til stede her i dag.

Da bygningen var fuldført men endnu ikke indviet, stod ældste George Q. Cannon på denne talerstol og talte om missionærarbejdet. Det, vor præsident siger til os i dag, synes at være et ekko af ældste Cannons ord fra fortiden. Han sagde: „Vore ældster er draget til de østlige stater i hundredevis for at opløfte deres advarselsrøst for folket angående det, Gud vil gøre og gør blandt jordens indbyggere. Med dette formål drager de til Europa, til vesten, til øerne i Stillehavet, til Asien og Afrika, og de vil gennemkrydse hvert land på hele jordens overflade. Asiens millioner skal høre frelsens glade budskab fra Israels ældster ... og tiden er nær, da dette evangelium, som det prædikes af Israels ældster, vil genlyde fra den ene ende af jorden til den anden, thi det må prædikes som et vidnesbyrd for alle nationer." *(Journal of Discourses* 13:53).

Tiderne er måske skiftet, og forholdene, vi lever under i dag, er måske anderledes, men det gengivne evangeliums formål og hensigter forandrer sig ikke, og sandheden forbliver uændret for bestandig. De ofre og de bestræbelser, som de, der er gået bort, har ydet, bringer velsignelser til os i dag, og de er en påmindelse til os om vor forpligtelse over for dem, der kommer efter os. Denne bygning står som et mindesmærke over denne påmindelse. Den har stået som en stor missionær og har præsenteret Jesu Kristi evangelium for folk over hele verden – for dem, der er gået ind ad dens porte og for dem, som har hørt budskabet, der er udgået herfra i musik og i det talte ord. Gennem årene har vore missionærer bragt et budskab ud, som har velsignet hundrede tusinder af mennesker på jorden, og de bringer dette samme budskab med sig i dag for i al evighed at velsigne dem, som vil lytte og tro. Dette budskab er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd om det i Jesu Kristi navn. Amen.

De dødes forløsning

ÆLDSTE BOYD K. PACKER
De tolvs Råd

Mine brødre og søstre; jeg har grund til at nære meget dybe følelser for det emne, jeg har valgt at tale om i dag og har på grund af emnets yderst hellige natur større behov end sædvanligt for jeres støttende bønner.
Dengang Herren var på jorden, gjorde han det meget klart, at der var én vej, og kun én vej, hvorved mennesket kunne blive frelst. „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig." (Joh. 14:6).
Går vi videre frem står følgende to ting som værende meget grundlæggende. For det første: I hans navn ligger myndigheden til at sikre menneskehedens frelse. „Thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." (Ap. Ger. 4:12). Og for det andet er der en absolut nødvendig forordning – nemlig dåben – som er en port, hvorigennem enhver sjæl må passere for at opnå evigt liv.
Herren var hverken tøvende eller undskyldende, da han erklærede at han var ene om at have myndighed over disse processer, hvorved vi kan vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Dette billede stod også klart for hans apostle, og i deres forkyndelse anviste de én vej og kun én vej, hvorved mennesker kunne opnå frelse.
Igennem århundrederne var menneskene vidne til at mange, ja i sandhed de fleste, aldrig fandt denne vej. Dette blev meget svært at forklare. Måske betragtede de det som værende generøst at indrømme, at der er andre måder. Så de afpassede og forvanskede lærdommene.

Denne strenge fremhævelse af „én Herre ... én dåb" blev betragtet som værende for streng og for afvisende, selvom Herren selv havde beskrevet den som værende snæver, for „snæver, er den port og trang den vej, som fører til livet." (Matt. 7:14).

Eftersom dåben er absolut nødvendig, må der være et påtrængende behov for at frembære Jesu Kristi evangelium for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. Det udgik som en befaling fra ham.
Hans sande tjenere vil være ude for at omvende alle, som vil lytte til evangeliets principper, og de vil tilbyde dem den ene dåb, som han forkyndte var absolut nødvendig. Forkyndelsen af evangeliet er åbenbar i større eller mindre grad i de fleste kristne kirker. De fleste er imidlertid tilfredse med at få mest mulig ud af at være medlemmer af deres kirke uden at yde nogen virkelig anstrengelse for at lade andre høre noget om den.

Den kraftfulde missionærånd og den levende missionnæraktivitet, der hersker i Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver et yderst betydningsfuldt vidnesbyrd om, at det sande evangelium og den rette myndighed findes her i kirken. Vi påtager os forpligtelsen til at forkynde evangeliet for ethvert menneske på jorden. Og hvis man spørger: „Vil det sige, at I er ude for at omvende hele verden?" lyder svaret: „Ja. Vi vil forsøge at nå ind til hver eneste levende sjæl."
Den, der tager mål af denne udfordring, siger med det samme: „Men det er jo umuligt! Det kan ikke lade sig gøre!"
Derpå svarer vi ganske enkelt: „Måske, men vi gør det alligevel."
Imod denne påstand, at det ikke kan lade sig gøre, er vi villige til at benytte enhver kraft, som på rette vis kan bruges i dette arbejde. Men selv om vore bestræbelser kan synes mådelig, målt med udfordringen, er det svært at ignorere dem, når de ses i forhold til det der opnås eller man blot forsøger at opnå andre steder.
For øjeblikket har vi over 21.000 missionærer, som gør tjeneste i missionsmarken – og som selv betaler for dette privilegium. Og det er kun en del af bestræbelserne. Jeg siger ikke, at antallet er imponerende, for vi synes ikke, at vi gør blot tilnærmelsesvis det, vi burde gøre. Og vigtigere end dette er, at hver eneste af disse missionærer var bevis nok, hvis vi kendte den kilde til individuel overbevisning, som hver især medfører.
Vi beder ikke om lov til at blive løst fra opgaven med at finde frem til hver eneste levende sjæl, belære dem om evangeliet og tilbyde dem dåben. Og vi er ikke mismodige, for der ligger en stor kraft i dette værk og dette kan bevises af enhver, der oprigtigt undersøger det.
Der findes et andet træk, som kendetegner hans kirke og som også har med dåben at gøre. Det er det meget tankevækkende og forvirrende problem med dem, der døde uden at blive døbt. Hvad med dem? hvis der ikke er givet noget andet navn under himmelen, hvorved mennesker kan frelses (og det er sandt), og de har levet og er døde uden at have hørt dette navn, og hvis dåben er en absolut forudsætning (og det er den), og de døde uden endog at have haft mulighed for at antage den, hvor er de så nu?
Det er svært at forklare. Det omfatter størstedelen af menneskeheden.
Der findes flere religioner som er større end de fleste kristne religioner, og tilsammen er de større end alle de samlede kristne trosretninger. Deres tilhængere har i århundreder levet og er døde uden nogensinde at have hørt ordet dåb. Hvad så med dem?

Det er et meget foruroligende spørgsmål. Hvilken magt ville idstifte én Herre og én dåb, og så tillade at størsteparten af menneskeheden aldrig skulle komme under dens påvirkning? Med dette spørgsmål ubesvaret, må man indrømme at langt størsteparten af menneskeheden må være fortabt, og det imod enhver fornuftmæssig anvendelse af retfærdighedens eller barmhjertighedens lov. Hvorledes ville så kristendommen selv kunne opretholdes?

Når man finder den sande kirke, finder man svaret på dette vanskelige spørgsmål.

Hvis en kirke ikke har noget svar på dette spørgsmål, hvordan kan den så hævde at være Kristi kirke? Han er ikke villig til at afskrive størsteparten af menneskeheden, som aldrig blev døbt.

De, der er rådvilde indrømmer, at de ikke har noget svar derpå, kan ikke gøre krav på at have myndighed til at forvalte Herrens anliggender på jorden, eller føre tilsyn med det værk, hvorved hele menneskeheden skal frelses.

Eftersom de ikke havde noget svar vedrørende deres skæbne, som ikke er blevet døbt, kom de kristne til at tro, at selve dåben ikke var af afgørende betydning, og at Kristi navn måske ikke er så vigtigt. Der måtte, antog de, være andre navne, hvorved man kunne frelses.

Svaret på dette vanskelige problem kunne ikke opfindes af mennesker, men blev *åbenbaret*. Jeg fremhæver ordet *åbenbaret*. Åbenbaring er ligeledes et vigtigt kendetegn på Kristi kirke. Kommunikation med ham gennem åbenbaring blev stadfæstet, da kirken blev oprette. Den er ikke ophørt og findes til stadighed i kirken i dag.

Når jeg taler om problemet med dem, der døde uden at være døbt, så gør jeg det med dyb ærbødighed, for det berører et helligt værk, som er så fantastisk i sine udsigter, og som langt overgår alt, hvad mennesker må have drømt om, guddommeligt eller himmelsk inspireret og sandt. Deri ligger svaret.

I kirkens første tid fik profeten igennem åbenbaring anvisning på, at arbejdet med at opføre et tempel skulle påbegyndes; et tempel som var lig de templer, man havde bygget i oldtiden. Der blev givet åbenbaring om ordinansearbejde, som skulle udføres der for menneskehedens frelse.

Så blev et andet gammelt skrifsted, som i almindelighed var blevet ignoreret eller overset af den kristne verden, forstået og indtog stor betydning: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29).

Her var svaret. Med den rette myndighed kunne et menneske blive døbt for et andet menneske, som aldrig havde haft mulighed for at blive døbt. Dette menneske kunne så antage eller forkaste dåben, alt efter sit eget ønske.

Dette værk kom som en stor bekræftelse på noget meget fundamentalt, som den kristne verden nu kun delvis tror; og det er, at der er liv efter døden. Den timelige død er lige så lidt afslutningen, som fødslen var begyndelsen. Forløsningen store værk fortsætter døden, såvel som her i jordelivet.

Herren sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds røst, og de, som hører den, skal leve." (Joh. 5:25).

Den 3. oktober 1918 sad præsident Joseph F. Smith og funderede over skriften, deriblandt dette skriftsted fra Peter: „Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." (1. Peter 4:6).

Da åbnedes for ham et vidunderligt syn. Deri så han de retfærdiges skarer. Og han så Kristus være iblandt dem. Derpå så han dem, der ikke besad denne mulighed, og de, der ikke havde været trofaste. Og han så arbejdet til deres forløsning. Og jeg citerer hans gengivelse af dette syn:

„Jeg forstod at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelig og ulydige, der havde forkastet sandheden; men se, blandt de retfærdige organiserede han sine styrker og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og overdrog dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet prædiket for de døde." *(The Utah Genealogical and Historical Magazine* — januar 1919, side 3).

Vi har fået bemyndigelse til at udføre stedfortrædende dåb, således at denne absolut nødvendige forordning er udført, når de hører evangeliet og ønsker at antage det. De behøver ikke at bede om fritagelse fra denne væsentlige forordning. Ja, Herren selv var ikke fritaget for den.

Her og nu går vi så fremad for at udføre det arbejde, vi er blevet pålagt. Vi er travlt beskæftiget med at udføre denne form for dåb. Vi indsamler optegnelserne om vore afdøde slægtninge, ja, optegnelserne over hele menneskeheden; og i hellige templer udfører vi disse hellige ordinanser i dåbsbassiner udformet på samme måde som i oldtiden.

„Mærkværdigt," er den måske en, der siger. Det *er* mere end mærkværdigt, det er ophøjet og himmelsk. Selve dette arbejdes art bevidner, at Jesus Kristus er vor Herre, at dåben er nødvendig, at han forkyndte sandheden.

Og så kan man stille spørgsmålet: „Vil det sige, at I tilvejebringer dåb for alle, der nogensinde har levet?"

Og svaret er ganske enkelt: „Ja." For vi har fået befaling om at gøre således. „Det vil sige for hele menneskeheden? Men det er jo umuligt. Hvis det er en enorm udfordring at skulle forkynde evangeliet for alle, der nu lever, så er det i sandhed umuligt at udføre stedfortrædende arbejde for alle, der nogensinde har levet."

Til dette har vi at sige: „Måske, men vi gør det alligevel."

Og atter bærer vi vidnesbyrd om, at vi ikke bliver mismodige. Vi beder ikke om at blive løst fra denne opgave, har ingen undskyldning for ikke at udføre den. Vore anstrengelser i dag er i sandhed umådelige, når vi ser dem i forhold til udfordringen. Men eftersom der intet gøres for den fra anden side, har vi erfaret at det, vi udfører, er behageligt for Herren.

Vi har allerede indsamlet hundrede millioner af navne, og arbejdet går fremad i templerne og vil fortsætte i

andre templer, som vil blive opført. Vi siger ikke, at det arbejde vi gør er imponerende, for vi gør ikke tilnærmelsesvis så meget, som vi burde gøre.

De, der tænker nøjere over dette arbejde, spørger om de navne, som vi ikke kan få fat på. „Hvad med dem, der aldrig blev ført nogen optegnelse over? Der kan I da ikke gøre noget. Der er ingen måde, hvorpå I kan få fat i disse navne."

Dertil bemærker jeg simpelthen. „Du har glemt åbenbaringen." Vi har allerede igennem denne proces fået besked om mange optegnelser. Åbenbaring kommer til de enkelte medlemmer, når de på i sandhed mirakuløse måder ledes til at opdage deres familieoptegnelser. Og der er en følelse af inspiration knyttet til dette arbejde, som ikke findes noget andet sted. Når vi har gjort alt, hvad vi kan gøre, vil resten blive os givet. Vejen vil blive åbnet.

Enhver sidste dages hellig er ansvarlig for dette arbejde. Uden dette arbejde ville evangeliets frelsende ordinanser være gældende for så få personer, der har levet her på jorden, at man ikke ville kunne hævde, at det var sandt.

Der er en anden fordel ved dette arbejde, som er forbundet med de levende. Det har at gøre med familielivet og den evige bevarelse deraf. Det har at gøre med det, som vi betragter som værende helligst og kærest — forbindelsen med vore kære indenfor vor egen familiekreds.

Noget af ånden i dette kan fornemmes i følgende citat fra et brev fra mine egne familieoptegnelser. Brevet jeg citerer er dateret den 17. januar 1889 i Safford, Graham County Arizona. Det drejer sig om min oldefar, Jonathan Taylor Packer, som var den første af vor slægtslinie i kirken, og som døde nogle få dage senere. Brevet blev skrevet af en svigerdatter til familien.

Da hun havde beskrevet den kval og de vanskeligheder, han igennem flere uger havde lidt under, skrev hun: „Men jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for ham, for det betragter jeg som værende min pligt. Jeg vil gøre det samme for ham, som jeg gerne ville have at andre skal gøre for min kære mor, for jeg er bange for, at jeg aldrig skal se hende igen i denne verden."

Og derpå skrev følgende: „Jeres fader siger til jer, at I allesammen skal være trofaste mod evangeliets principper og nedbeder Abrahams, Isaks og Jakobs velsignelser over jer alle, og byder jer alle farvel indtil han mødes med jer i opstandelsens morgen.

Åh, Martha, jeg kan næsten ikke se linjerne for tårer, så jeg slutter her. Fra din hengivne søster Mary Ann Packer."

Jeg ved, at jeg skal se denne oldefar på den anden side af sløret, og at jeg skal se min bedstefar og min far, og jeg ved, at jeg også der skal mødes med de af mine forfædre, som levede dengang, da evangeliets fylde ikke fandtes på jorden; de, der levede og døde uden nogensinde at have hørt Kristi navn, eller fået mulighed for at blive døbt.

Mormonbataljonen kæmper sig gennem mere end 3000 kilometers bjerge og ørken; fra Gilbert Riswolds: ,,Mormombataljonen" ved Utahs regeringsbygning

Jeg siger, at intet lærdomspunkt adskiller denne kirke så meget fra de andre, der gør krav på sandheden, som netop dette punkt. Uden dette punkt ville vi sammen med alle de øvrige være nødt til at acceptere den klarhed, hvormed Det nye Testamente fremsætter dåben som en nødvendighed, og dernæst indrømme, at størstedelen af menneskeheden aldrig ville kunne opnå den.
Men vi er i besiddelse af åbenbaringerne. Vi har disse hellige ordinanser. Den åbenbaring, som pålægger os pligt til at udføre denne dåb for de døde, finder vi i afsnit 128 i Lære og Pagter. Og jeg vil gerne til slut læse et par af de sidste vers i dette afsnit.
„Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag? Gå fremad og ikke tilbage. Frisk mod, brødre, og fremad til sejr! Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad jorderige bryde ud i sang. Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Emanuel, som, før verden blev til, har bestemt det, der vil sætte os i stand til at udfri dem af deres fængsler . . .
Lad bjergene juble af glæde og alle dalene råbe højt. Alle søer og det tørre land fortælle om jeres evige Konges undere. Og I floder, kilder og bække flyde med glæde. Skovene og markens træer prise Herren, og de hårde klipper græde af glæde . . .
Lad os derfor som en kirke, som et folk og som sidste dages hellige frembære et offer for Herren i retfærdighed, og lad os i hans hellige tempel . . . fremlægge en bog, indeholdende sådanne optegnelser om vore døde, som skal være værd at antages" (L. & P. 128:22-24).
Jeg bærer vidnesbyrd om, at dette værk er sandt, at Gud lever, at Jesus er Kristus og at der i dag på jorden er en Guds profet til at lede vor tids Israel i denne store pligt. Jeg ved, at Herren lever, og at han ivrigt våger over arbejdet med de dødes forløsning, I Jesu Kristi navn. Amen.

Min arv er udsøgt

ÆLDSTE GEORGE P. LEE
De halvfjerds'øverste Råd

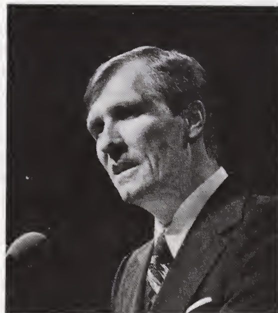
Brødre og søstre. I skal vide at det er et stort privillegium og en ære at være sammen med jer i dag, i vor profets nærhed og sammen med alle de, der hjælper ham i Guds rige.
Jeg er stolt over at kunne fortælle jer i dag, brødre og søstre, at jeg er en efterkommer af Lehi, Nephi og alle de store profeter i Mormons Bog. Jeg er stolt over at være et barn af Mormons Bogs folk. Jeg har fundet min sande arv; jeg har fundet min sande identitet. Jeg er en søn af Gud, et Guds barn, et barn af Mormons Bog, et barn af Lehi. Jeg besidder en rig arv som går hele vejen tilbage til min himmelske Fader, gennem Moses, Abraham og andre store profeter.
Jeg er også stolt over at være efterkommer af vort lands store indianerhøvdinger. Jeg er stolt over at være efterkommer af Røde Sky, Siddende Tyr, Høvding Joseph, Chee Dodge, høvding Vilde Hest og alle disse store indianerhøvdinger, der klarede sig så godt som ledere for deres folk. I skal vide at disse mænd var enestående. Det ville ikke overraske mig om de alle var i paradis; og det ville ikke forbavse mig hvis nogle af dem er blevet omvendt og måske nogle af dem er i gang med den fjerde missionærlektie! Jeg er stolt over min rige arv.
Og I, mit folk, det lamanittiske folk i indianerreservaterne og i vort lands byer og på øerne i havet jeg ønsker at I skal vide at Jesus er vor ældre Broder. Han er vor Forløser. Han er vor Frelser.
Vi besidder en udsøgt arv. I, det lamanittiske folk, skal vide at vor himmelske Fader elsker jer. Jesus Kristus jeres ældre Broder elsker jer. Han døde for jer. Han har ofret sit liv for at overvinde vore synder. Han besejrede døden for hver enkelt af jer og for hvert menneske på jorden.
Han lever og er denne jords Gud.
Til jer i kirken udover hele verden forkynder jeg at tiden er inde til at glemme vore forskelligheder og at tage hinanden i hånden som Guds børn. Det er et stort arbejde vi har at udføre, at føre mange flere af vor himmelske Faders udsøgte ånder fra hele verden ind i hans rige. Tiden er inde til at vi alle skal være 365-dage-om-året sidste dages hellige og 7-dage-om ugen sidste dages hellige og ikke blot hellige om søndagen. Herren har brug for at enhver sidste dages hellig er en missionær, for at bringe andre ind i hans kirke.
Brødre og søstre, tiden er inde til at indse at vi ikke er garanteret en plads i Det celestiale Rige, blot fordi vi er medlemmer af hans kirke. Det garanterer os ikke en plads i Det celestiale Rige — kun hvis vi holder ud til enden og er trofaste til han kommer igen.
Og jer, mine brødre og søstre i verden, som stadig søger efter sandheden, som fornægter Guds eksistens, jer giver jeg to udfordringer. Jeg udfordrer jer til at finde en anden kirke, en anden organisation, en anden levemåde, én der har tolv apostle, som har en profet, der ledes ved åbenbaring, en kirke som døber ved

nedsænkning og som har præstedømmet. I vil opdage at der er ingen anden kirke, at der ikke er nogen andre kirker, som vores. Vi har den samme kirke som Jesus Kristus organiserede fordum i dette land også i Bibelens lande.
Dette er min første udfordring til jer. Min anden udfordring er at I skal se jer omkring. Hvad ser I? I ser et smukt skaberværk, vor Frelser, Jesu Kristi håndværk.
Han har gjort så mange vidunderlige ting for os. Hvordan kan vi, så intelligente som vi er, benægte eksistensen af en Gud og Jesus Kristus? Det største vidne om Jesus Kristus er lige for øjnene af os — træerne, græsset, universet, månen, solen.
Kan noget dødeligt menneske skabe mennesker?
Kan noget dødeligt menneske skabe græs, universet, solen, månen, regnen, sneen, træerne, ja den mad vi spiser? Kan noget dødeligt menneske skabe en så smuk verden som vi ser og lever i i dag?
Hvordan kan vi som videnskabsmænd og lærde benægte Guds og Jesu Kristi eksistens, når vi lige for vore øjne ser der eksisterer en smuk skabning med orden, præcision og nøjagtighed? Intet dødeligt menneske kan efterligne det vi ser. Det er nok til at fortælle os alle at der er en guddommelig Gud, en guddommelig Kristus — ja, Jesus Kristus. Han lever! Han er denne verdens Skaber. Evangeliet er hans livsform.
Vi må alle indse, at når vi dør og kommer i paradis, hvis vi kommer der, at I som amerikanere ikke vil finde USA i paradis.
I kan ligeså godt indse at vi alle går det samme sted hen. Som indianer vil jeg ikke kunne finde et indianerreservat i paradis. Som en Hopi vil I ikke finde et Hopi-reservat. Som japanere vil I ikke finde Japan i paradis. Som kinesere vil I ikke finde Kina i paradis. Lad os leve sammen som Guds børn. Vi er alle brødre og søstre. Vi kommer alle det samme sted hen, hvis vi er retskafne, og hvis vi holder ud til enden. Der findes ikke et USA eller et Navajo-reservat, eller nogen livsform, med undtagelse af Guds, i paradis.

Herren har gennem sin profet bedt os fortælle andre om kirken — og at gøre det i dag

Missionærånden

ÆLDSTE REX D. PINEGAR
De halvfjerds øverste Råd

Den iver, hvormed kirkens medlemmer har reageret på præsident Kimballs efterlysning af flere missionærer, er meget oplivende. I løbet af 1973 drog 761 nye missionærer ud hver måned. I 1974 steg tallet til 847 missionærer hver måned, og i de første ni måneder af 1975 er det månedlinge antal omkring 1200. Den ånd, hvormed de unge og ældre reagerer på deres kaldelser, kan typisk skildres ved hjælp af de ord, som en af dem skrev:
„Kaldelsen fik tårerne til at bryde frem, ikke fordi jeg var bange eller ked af det eller forvirret, men blot fordi jeg var overvældet af den tillid, Herren har vist mig. Nephi havde den tro, som jeg ville ønske at besidde. Nu ligger der en opgave foran mig, der er stor nok til at kræve stor tro."
Vi kender alle missionærer, som yder store personlige ofre for at tage imod Herrens kaldelse. Det er ikke usædvanligt at finde fremragende sportsfolk, der afbryder en lovende karriere for at påtage sig missionærgerningen. Andre unge mænd udsætter deres skoleuddannelse eller erhvervsuddannelse for at tage „Guds fulde rustning på".
Denne unge mand fra Brasilien kan stå som repræsentant for alle disse mange ædle missionærer:
Fernando Requino overværede et nadvermøde i sin lille gren, da han hørte missionspræsidenten fremhæve Kimballs erklæring om, at alle unge mænd burde forberede sig til missionærgerningen. Indtil det tidspunkt havde han ikke tænkt det muligt eller nødvendigt blot at overveje at tjene som missionær. Han var begyndt i en læreplads; han klarede sig selv økonomisk og tjente kun lige nok til sin skoleuddannelse. Hans forældre var ikke medlemmer af kirken, og de var heller ikke venligt indstillet over for hans forbindelse med kirken. Alligevel genlød profetens ord stadig i hans indre.
En morgen talte han under fire øjne med sin far og fortalte ham om sin kærlighed til ham og sin respekt for ham. Idet Fernando samlede alt det mod, han kunne mobilisere, så han sin far lige ind i øjnene og sagde med en blød, ydmyg stemme: „Far, jeg vil gerne have din tilladelse til at gå på mission for Herren at tjene som missionær i min kirke."
Hans far satte sig stærkt imod det. Han mindede Fernando om, at han ikke havde økonomiske midler til at betale for et sådant foretagende. Med tårerne strømmende ned ad kinderne vendte sønnen ansigtet mod faderen og svarede, at han var rede til at sælge den jordlod, som var hans arv, og bruge de penge, han fik for det, til at betale sin mission.
Fernando fortalte sin far, hvordan en Guds profet havde bedt alle unge mænd om at forberede sig på at rejse på mission for Herren. Han fortalte, hvordan han selv havde fastet og bedt i tre dage, og hvordan Herren havde vist ham, hvad han skulle gøre for at

opfylde sit ansvar som bærer af præstedømmet. Faderens hjerte blev blødgjort, og han omfavnede Fernando, og de græd sammen. „Hvis du har så stort et ønske om at tage afsted, at du er villig til at ofre hele din arv," sagde hans far, „så har du min tilladelse. Det bliver ikke nødvendigt for dig at sælge din ejendom. Jeg vil sørge for den økonomiske støtte til din mission."

Herren åbner alle en mulighed for at kunne tjene, hvis de er lydige, trofaste og villige til at yde ofre for at fremme hans værk.

For nylig havde jeg det privilegium at mødes med nogle missionærer i Stuttgart i Tyskland. Vi talte om, at vort arbejde hastede meget, og vi undersøgte nogle måder, hvorpå vi kunne gøre deres bestræbelser for at finde folk, der var interesserede i evangeliet, mere effektive. Vi talte om præsident Kimballs udfordring til missionærerne om at blive otte gange så gode til at finde muligheder for undervisning. Da en gruppe ældster vendte tilbage til deres lejlighed efter mødet, sagde den ene af dem: „Hvis Herrens profet siger, at vi kan gøre det, så kan vi også. Vi skal nok finde ud af det på en eller anden måde." Og det gjorde de. De studerede, bad og arbejdede. Ved afslutningen af deres næste arbejdsuge havde de fem missionærpar givet mere end 200 lektier. Hvert af missionærparrene havde nået deres mål, at blive otte gange så dygtige.

I alle dele af verden, hvor jeg har haft det privilegium at aflægge besøg, har jeg set lignende eksempler på iver og offervilje. Medlemmerne hjemme i grenene og wardene giver også agt på Herrens kald.

Et sådant tappert medlem er en bror fra Guaratengeta i Brasilien. Han udbreder evangeliet i næsten alle de timer i døgnet, hvor han er vågen, og han gør det på en enestående måde. Når han træffer mennesker, siger han sit navn: E. J. Sariva, og rækker dem sit kort. Han venter så på, at de skal læse hans navn, som det står på kortet: Ældste E. J. Sariva, Zion. Ofte reagerer folk ved at sige noget i denne retning: „Hvad betyder det der ‚Zion'?" hvortil han svarer: „Ah, ved De ikke noget om Zion?" „Lad mig fortælle Dem om det." Bror Sariva præsenterer så sin tilhører for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Med denne modige fremgangsmåde og i sin iver og kærlighed for Herren har bror Sariva bragt mere end 130 sjæle ind i vor himmelske Faders rige.

En anden „Soldat", der kæmper på hjemmefronten for Herren er en taxachauffør. I hans hyrevogn hænger der et skilt, hvorpå der står: „Jeg bekymrer mig". De fleste passagerer spørger: „Hvad bekymrer de dem om?" Denne bror forklarer så, at han tilhører en kirke, der bekymrer sig om mennesker. Hvis hans passagerer stiller flere spørgsmål, øger han deres interesse ved at række dem en Mormons Bog fra sit lager, som han meget belejligt har ved siden af førersædet. Dette trofaste medlem har været delagtig i omvendelsen af mere end 200 sjæle.

Hvor er det en spændende tid, vi lever i her på jorden! Gid hver enkelt af os, medens vi ser værket rulle frem, må være med i dets fremgang. Må vi gennem modigt og trofast arbejde frembringe en rig høst af den sæd, der blev sået i Herrens vingård. Jeg vidner om, at dette er Guds rige på jorden, og at Guds øverste forvalter og vor profet er Spencer W. Kimball. I Jesu Kristi navn. Amen.

Heber C. Kimball, præsident Brigham Young og Wilford Woodruff skuer, for første gang ud over Saltsødalen; fra Mahonri Youngs monument: ,,This Is the Place" (Dette er stedet)

Åndens sprog

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN
Assistent til De tolvs Råd

Mine brødre, søstre og venner, det er et privillegium at være her på dette hellige sted og overvære denne inspirerende konference. Herrens Ånd er til stede her. Jeg har følt den, og jeg er sikker på at mange af jer har følt den, for jeres opløftende tro og bønner understreger og fremhæver Guddommens tilstedeværelse. Vi er i sandhed kommet sammen for at vidne for verden at dette er Guds kirke, at præsident Spencer W. Kimball virkelig er vor himmelske Faders profet. Jeg er sikker på at min far ville have været begejstret over i dag at høre og se broder Lee blive opretholdt som en generalautoritet. Han elskede det indianske folk, som både jeg og I gør det. Derfor er vi glade over denne udnævnelse.

Disse sidste seks måneder har været de mest berigende og sikkert de mest opløftende og udfordrende i hele mit liv.

Vi har bemærket en rastløs søgen blandt nutidens mennesker i Europa. Hvorfor? Fordi der i det menneskelige hjerte er en nagende sult, som hvis den ikke mættes med evangeliets sandheder, lader livet tomt og berøvet for fred. Blandingen af økonomiske „ismer" (filosofier) som verdens såkaldte vismænd forfægter, har kun løst få, hvis overhovedet nogle, problemer, og har ikke ført til nogen ægte glæde. Sådanne værdiløse patentløsninger har fået menneskeheden til at stræbe efter verdslige goder og symboler på materiel magt, og blindet

menneskene overfor den sandhed, at kun en retskaffen levemåde, fast forankret i en daglig efterlevelse af Guds befalinger, bringer sand lykke. Alt mindre end dette efterlader et hungrende hjerte, med en indre nagende sult – en sult som det er vor mission at identificere og definere, og oplyse folk om. I Europa har jeg set opfyldelsen af Amos' ord om „hunger i landet, ikke efter brød ... men efter at høre Herrens ord" (Amos 8:11).

Der er nogle få enkle sandheder som jeg nu kort kunne tænke mig at gentage og påny bekræfte. Mine nylige oplevelser har fået mig til at tænke dybt over dem.

For det første. Jeg ved, som aldrig før, at der findes en form for kommunikation som overstiger ordenes magt.

Ord? Jo, de er uundværlige. Men forståelse kræver meget mere end den simple brug af ord, hvilket hele historien bekræfter. En fjendtlig ånd kan reducere det tydeligste sprog til ørkesløshed og frustration.

Jeg har bemærket følgende: Der findes ingen sprog-barrierer i kirken. Der findes en stor kraft som overstiger kraften i de budskaber der alene overleveres ved ord, og det er kraften i de budskaber som Ånden sender til vore hjerter. I hvert et land og under hvert himmelstrøg kommunikerer vor Frelsers blide Ånd med alle der søger sandheden, uden hensyn til sprog eller dialekt. Den er en universal budbringer til alle som lytter. Jeg har følt den overalt i de oplevelser jeg har haft for nylig, uden hensyn til det fremherskende sprog man talte, og jeg vidner om kraften og ægtheden af en sådan kommunikation. Ånden virker i dag lige så aktivt for at kommunikere evangeliet ud til alle som søger sandheden, som den gjorde på pinsedagen i fordums tid.

Der findes en slående beskrivelse af dette mirakel i Lære og Pagter. „Thi det skal ske på den dag, at enhver skal høre evangeliets fylde i sit eget sprog af dem, der er ordineret til denne myndighed *gennem Talsmandens betjening,* der bliver udgydt over dem for at åbenbare Jesus Kristus" (L. & P. 90:11, fremhævelse tilføjet).

Hvad Åndens kraft kan kommunikere udover ords betyning ses tydeligt gennem en oplevelse bror Peter Mourik, leder for kirkens bygningsforvaltning i Europa, har haft. Han havde et møde med en byledelse, inklusiv borgmesteren, for at forhandle om købet af byens tidligere rådhus.

Hvis man kunne købe det, ville det blive ombygget til mødehus for kirken. Borgmesteren for den tyske naboby var også til stede, eftersom en nylig ændring af kommunernes grænser indblandede begge kommuner i transaktionen.

Den herre, som præsenterede bror Mourik for borgmestrene gjorde det på en overlegen måde. Han sagde: „Må jeg præsentere hr. Mourik, som repræsenterer denne trosretning ... denne sekt ... denne gruppe." Langt om længe sagde han: „Denne kirke."

Derpå rakte bror Mourik hånden i vejret og sagde: „Hr. borgmester, jeg protesterer."

Borgmesteren svarede: „Mødet er ikke engang begyndt endnu, hvad protesterer De imod?"

Bror Mourik svarede: „Inden vi begynder ønsker jeg at alle skal forstå hvem og hvad jeg repræsenterer. Jeg repræsenterer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, den eneste sande kirke på jordens overflade i dag!"

Udtalelsen forårsagede latter. Derpå sagde borgmesteren til den herre der præsenterede bror Mourik: „De må hellere passe på hvad de siger om denne kirke!"

Bror Mourik troede at man nu havde fået ordnet de indledende manøvrer. Men borgmesteren fra den mindre by sagde: „Jeg vil gerne sige noget om denne kirke. I over 2 år har vi lejet skolebygninger ud til dem. Jeg har fundet ud af at de er et meget vidunderligt folk. Jeg tager ofte hen til svømmebassinet på skolen. En aften fandt jeg medlemmerne samlet i en speciel anledning ved bassinet. De afholdt et dåbsmøde. Jeg sad stille bagest i gruppen og så på. De sang en sang. Jeg syntes den var meget smuk. Derpå var der en mand som bad en bøn og da han sagde ‚amen' sagde alle ‚amen'. Det gjorde et stærkt indtryk på mig. Derpå rejste en teenage pige sig og talte om hvad Kristus og kirken betød for hende. Hun var bevæget til tårer. Også jeg var dybt rørt. Jeg blev yderligere bevæget over deres hjertevarmende oprigtighed, enhedsfølelsen og disse menneskers åndelige fællesskab. Da jeg tog hjem sagde jeg til min kone: „Lad os få yderligere oplysninger om denne kirke. Vi trænger til at vide mere om den."

Da borgmesteren var færdig sagde bror Mourik: „Hr. borgmester, De ville blive en god biskop i vor kirke, „og så lo man igen.

Men mødets ånd var blevet væsentlig ændret. Herrens Ånd var til stede og talte til de tilstedeværende. Så bror Mourik blev tilskyndet til at sige: „Eftersom borgmesteren har forklaret hvad vor kirke står for er jeg sikker på at De forstår hvorfor det er nødvendigt, at vi køber bygningen til den lavest mulige pris."

Kirken købte denne dejlige ejendom til en meget reduceret pris. Dette lykkedes fordi bror Mourik havde mod til at aflægge sit vidnesbyrd. Dette vidnesbyrd blev ledsaget af Åndens kraft, som inspirerede borgmesteren til at tale, og som gav byens ledelse et godt indtryk af kirken. Det, som Ånden indgyder i menneskenes hjerter, overstiger det ordenens kraft kan fortælle. Den anden sandhed, som påny blev understreget i min tid som missionær, er den at Herren på en mirakuløs måde opnår de formål han har til hensigt. I Italien opdagede en ny

missionær ved navn Gary D. Shaw denne kendsgerning, ved at følge Åndens tilskyndelser. Ældste Shaw havde kun været missionær i to uger, da hans kammerat blev syg. Som følge heraf måtte missionærerne blive på deres værelse hele dagen. Ældste Shaw blev bevæget af Ånden og havde et stort ønske om at tale med nogen om evangeliet, så han tog en telefonbog frem, i hvilken der var mere end tre millioner navne. Han valgte tre. Der var ingen der svarede på den første opringning. På den anden var der en kvinde der svarede og fortalte at hun ikke kunne forstå hans dårlige italienske og hans rædselsfulde måde at tale på. Ved det tredie forsøg var der en mand, som svarede. Ældste Shaw præsenterede sig, og fik et venligt svar.

Aftalen, som var kommet i stand på så mirakuløs vis, viste sig at blive en åndeligt opløftende og inspirerende oplevelse. Efter den første lektie sagde hr. Mahiglia: „Hvor vidunderligt! I to år har jeg arbejdet i en bank i den gade hvor missionærerne har stået med deres skilt. Flere gange er jeg gået tæt forbi dem, når jeg har gået på gaden, men jeg var for genert til at tale med dem. Nu har jeg mødt jer på denne mirakuløse måde." På dette tidspunkt bør vi forandre „hr" til „bror", for efter at have modtaget lektierne, blev den mand, man havde kontaktet via telefon, døbt, og tjener nu i grenspræsidentskabet i Napoli.

I Wirthlin-familiens liv begyndte det hele for mere end hundrede år siden med min oldefar Leopold Wirthlin. Han blev født i Schweitz. Han modtog evangeliet som ung mand og blev med det samme forstødt af sin familie. Dette fik ham til at foretage den lange og vanskelige rejse til saltsødalen. Nogle år efter blev han, af præsident Brigham Young, kaldet til at være missionær i Schweitz. Han modtog denne kaldelse beredvilligt. Han solgte alle sine ejendele for at kunne tage afsted. Min oldemor syede saltsække for en penny stykket for at sørge for familien medens han var væk.

Jeg vil gerne slutte med en udtalelse min oldefar fremførte, hvilken jeg fuldtud støtter, og føje hans ord til mine som et evigt vidne. I dybeste ærbødighed sagde Leopold Wirthlin: „Jeg ved, at når jeg udfører mine pligter rigtigt taler jeg mig velsignet, og når jeg negligerer dem, er jeg ikke lykkelig. Derfor, som medlemmer af kirken, bør vi være meget omhyggelige og se til, at vi trofast udfører vore pligter." Lad mig føje disse mine egne ord til hans: Jeg ved at Gud lever, at Jesus er Kristus og at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith. Gennem ham blev det sande evangelium genoprettet iblandt os for at vi kan opnå en strålende ophøjelses højder som vor himmelske Faders elskede børn. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

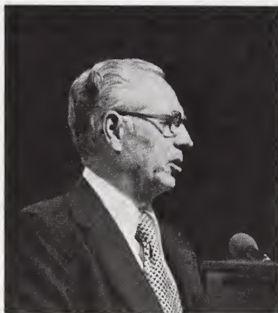
Slægtsforskning

ÆLDSTE ELDRED G. SMITH
Kirkens patriark

I begyndelsen satte Gud Adam på jorden og gav ham herredømme over fiskene og fuglene og dyrene og over hele jorden. Det kunne måske forekomme nogle mennesker i dag at være en ophøjet stilling, men selv om Adam havde herredømme over hele jorden, sagde Gud: „Det er ikke godt for mennesket at være ene" (1. Mos. 2:18). Og han gav Adam kvinden Eva til at være ham en ledsager og medhjælp. Så gav Gud dem den første store befaling, at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden.

Vi får ikke noget at vide om, hvor længe de levede i Edens Have, før de spiste af frugten på træet til kundskab om godt og ondt og blev kastet ud af haven for at påbegynde deres jordeliv. Det punkt, jeg gerne vil gøre klart, er, at Gud selv oprettede den første familieenhed. Ægteskabet er ikke en institution, der er blevet udviklet af mennesket, og som tiden er vokset fra, og som kan kastes over bord, efterhånden som mennesket gør fremskridt. Alt hvad der i vort liv er os nærmest og kærest har forbindelse med vor familie. Kærlighed har sit center her, og hvor kærligheden er, der finder vi også lykken.

Det er i sandhed ikke godt for mennesket at være ene. Herren har i sin visdom tilvejebragt en måde, hvorpå mennesket kan blive lykkeligt på denne jord og fortsætte denne lykke og glæde gennem al evighed; den største glæde og lykke findes i fami-

lien. Det har været sådan på jorden, siden begyndelsen. Hvorfor skulle det så ikke blive på samme måde i den næste tilværelse? Denne familieenhed er så betydningsfuld, at Herren har kundgjort os, at alle familier på jorden nødvendigvis må besegles til hinanden.

Ved tusindårsrigets slutning skal alle Adams efterkommere, som anerkender evangeliet, gennem præstedømmets magt være beseglet til hinanden som een stor familie. Denne præstedømmets magt består i at kunne besegle på jorden, hvorpå det skal være beseglet i Himlen, og at binde på jorden, hvorpå det skal være bundet i Himlen. Ethvert menneske, som kommer til denne jord, skal have lejlighed til at modtage alle velsignelserne ved disse beseglinger, hvis han eller hun vil acceptere dem, nogen tid før afslutningen af tusindårsriget. Der ville ikke være nogen retfærdig Gud, hvis det var anderledes. Disse beseglende velsignelser opnås for det første ved dåbsordinansen, hvorved man indtræder i Jesu Kristi Kirke. Derefter skal hustruen besegles til ægtemanden for tid og al evighed, og de børn, som er født uden for dette ægteskab, skal besegles til deres forældre, for at de kan modtage velsignelserne, som om de var født under den nye og evige pagt.

De, som er døde uden denne lov, har det privilegium at kunne modtage denne velsignelse ved stedfortræder. Det er her, vort ansvar ligger. Vi må først forkynde evangeliet for de levende. Derefter må vi samle optegnelserne om de af vore slægtninge, som døde uden loven, for at dette store og vigtige arbejde kan udføres for dem.

Lad os citere profeten Joseph Smith i afsnit 128 af Lære og Pagter. „Og lad mig nu forsikre jer, mine højt elskede brødre og søstre, at disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed, da de berører vor frelse. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse, som Paulus siger om fædrene, at de ikke kan fuldkommes uden os', ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde" (L. & P. 128:15) (Se også Heb. 11:40).

Da Paulus belærte korinterne om opstandelsens grundsætninger, bekræftede han sine udtalelser ved at sige: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29). Dette viser, at det på Paulus' tid var brugt at udføre stedfortrædende dåb for de døde.

En af de første instruktioner, profeten Joseph Smith fik af englen Moroni, var citatet fra Malakias 4:5-6. Moroni citerede således:

„Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag komme. Og han skal plante i børnenes hjerter de fortjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således, ville hele jorden fuldstændig blive øde ved hans tilkommelse (Joseph Smith 2:38-39).

Profeten Joseph Smith har sagt:

„Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at søge efter vore døde. (Profeten *Joseph Smiths Lærdomme,* side 430).

Det betyder, at dette dåbs- og beseglingsarbejde skal udføres for alle Guds børn, som vil anerkende det — ikke blot for dem, der lever på jorden nu, og som er medlemmer af kirken, men for alle vore forfædre, og for alle, som har levet på jorden, og som vil anerkende Jesu Kristi evangelium. Herren er med til at virkeliggøre dette store arbejde, førstegang i Kirtland Templet i april 1836, da profeten Elias gengav beseglingsnøglerne til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Derefter har han sendt nogle specielle ånder til jorden, ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne udvalgte evangeliske forvaltning — tapre, stækre ånder, som ville anerkende evangeliet. Disse bliver nu sendt ud til alle dele af verden. Sådanne udvalgte ånder antager evangeliet, når det bliver præsenteret for dem. Ud fra denne kerne udvikler det sig, så andre af deres familiemedlemmer og venner også antager evangeliet. De kommer til Herrens tempel og bliver beseglet, hvorefter de som stedfortrædere udfører beseglingen for deres forfædre.

Imidlertid gør Herren endnu mere for at fremme dette arbejde. Han har sendt andre udvalgte ånder til verden, som er blevet velsignet med særlig kundskab og oplæring, så de kan udvikle videnskabelige hjælpemidler og udstyr, der kan sætte fart i arbejdet og således muliggøre den ellers umulige opgave at indsamle, sortere, oplagre og kontrollere navne for at undgå dobbeltarbejde og for at organisere arbejdet. Det er næsten et mirakel. Alt hvad Herren kan gøre for at lette arbejdet for os, bliver gjort. Drager I nytte af disse hjælpemidler?

Værdsætter vi disse velsignelser? Mange, som er blevet omvendt til evangeliet, vil gerne yde store anstrengelser og betale store summer for at få mulighed for at blive beseglet til deres forældre og betragter det som umagen værd.

Derefter er det nødvendigt, at vi indsamler alle de optegnelser om vore forfædre, som vi har mulighed for. Jeg mener ikke blot et halvhjertet forsøg. Søg flittigt, bestandigt og med en bøn i hjertet. Vent ikke på et belejligt tidspunkt — et belejligt tidspunkt kommer muligvis aldrig. Udsæt ikke, til I bliver gamle, når vi ikke er i stand til at gøre andet. Vi ved aldrig, hvad morgendagen vil bringe, og vi må sørge for, at beseglingen for hver eneste familiegruppe bliver udført. Der er ingen, der kan unddrage sig ansvaret for

dette arbejde. Vi vil ikke kunne undskylde os med, at vi troede, at en tante eller en anden af vore slægtninge udførte arbejdet.

En ung dame, en genealog, fik dette spørgsmål stillet: „Hvad nu hvis man finder en uønsket egenskab hos en person i sin slægt, som f.eks. en røver, en straffet person eller lignende?" Hun svarede: „Mit ansvar berører ikke, hvordan han levede, men kun at han levede og døde. Trods alt skylder jeg ham min eksistens, og den eneste måde, hvorpå jeg kan betale ham den gæld, er ved at udføre dåbs- og beseglings- arbejde for ham. Han må så selv afgøre, om han vil antage det."

Det er et ansvar, der påhviler hver enkelt af os. Ikke een eneste af os kan blive fuldkommen uden at have udført dette arbejde. Jeg tvivler på, om Herren vil antage vor undskyldning om, at vi har haft så travlt med andet arbejde i kirken, at vi ikke kan bruge tid til genealogi. Alt det vi ikke udfører af det vi burde, skal udføres af en anden, for gøres skal det. Hvis vi viger tilbage for vort ansvar, hvordan kan vi da forvente at modtage velsignelserne?

Må jeg til dem, der er spredt rundt omkring i verden, sige et opmuntrende ord? Tab ikke modet, vær flittige, stol på Herre, så vil han hjælpe jer. I er sandsynligvis blevet anbragt på det sted, hvor I er, for at udføre et særligt stykke arbejde med indsamling af optegnelser, eller for at udføre en særlig missionæropgave. Hvis I vil give Herren lov til de, vil han hjælpe jer til at få heldet med jer i arbejdet, og han vil give jer stor glæde ved det.

Mange gode medlemmer af kirken har mange gode optegnelser liggende i skuffen. De har indsamlet optegnelserne, men de har endnu ikke sendt dem ind for at få tempelarbejdet udført for dem. Sørg for at få disse optegnelser sendt til templerne. Mange venter måske på den anden side på, at dette arbejde skal blive gjort. Lad os følge præsident Kimballs slogan:„ Gør noget ved åt?" „Jeg tror, det kunne være slogan for denne konference — „Gør noget ved det!"

Må Herrens velsignelser hvile over alle dem, som er flittige i dette arbejde, så vi kan berede vejen for hans komme. Jeg vidner for jer, at dette er Herrens værk, i Jesu Kristi navn. Amen.

Kærlighed kræver tid

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON
De tolvs Råd

Som os er vor himmelske Fader sikkert træt af kærlighed, som aldrig udtrykkes i gerninger.

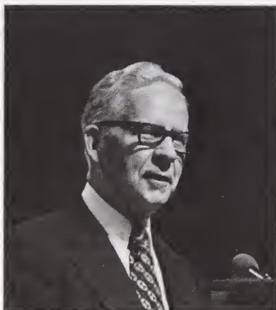
En af mine venner fortalte for nylig hvad han anså for at være en særlig lærerig oplevelse. Efter at være kommet hjem fra dagens arbejde, hilste denne far sin søn med et klap på hovedet og sagde: „Min dreng, du skal vide at jeg elsker dig."

Drengen svarede med et: „Åh far, jeg vil ikke have at du skal elske mig, jeg vil have at du skal spille fodbold med mig." Her var en dreng som udtrykte et hårdt tiltrængt budskab.

Verden er fyldt med for mange af os, som er tilbøjelige til at vise vor kærlighed gennem udtalelser eller erklæringer.

Sand kærlighed er en proces. Sand kærlighed kræver personlig handling. Kærlighed må være vedvarende. Kærlighed kræver tid. Alt for ofte forveksles lyst, forgabethed, stimulering eller begær med kærlighed. Hvor hult og hvor tomt hvis vor kærlighed ikke går dybere end vækkelsen af midlertidige følelser eller det der udtrykkes med ord, og som ikke er mere vedvarende end den tid, det tager at udtrykke dem. En gruppe college-elever antydede for nylig overfor mig, at den vending, de mindst ønsker fra os den ældre årgang, er: „Hvis der er noget jeg kan gøre for at hjælpe dig, så lad mig det vide." Ligesom andre foretrækker de handling fremfor ord.

Vi må med regelmæssige og passende

mellemrum tale om og forsikre andre om vor kærlighed og den lange tid det tager at bevise den med vore gerninger. Ægte kærlighed kræver virkelig tid. Den store Hyrde havde det samme i tankerne da han sagde: „Hvis I elsker mig, så *hold* mine befalinger!" (Joh. 21:17, understregning tilføjet) og *„vogt* mine får" (Joh. 21:17 understregning tilføjet). Kærlighed kræver handling hvis den skal være vedvarende. Kærlighed er en proces. Kærlighed er ikke en erklæring.

Kærlighed er ikke en udtalelse. Kærlighed er ikke en lyst. Kærlighed er ikke en behagelighed. „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger" og „vogt mine får" er Gud-givne erklæringer som burde minde os om, at vi ofte bedst kan vise vor kærlighed gennem processen at *vogte* og *holde*. Fra en anden dreng, som er nogle få år ældre, gammel nok til at være indsat i et statsfængsel nogle få hundrede kilometre herfra, kan vi lære mere om kærlighedsprocessen. I sit bevægende brev, som vi lige har modtaget for nogle få dage siden, forsøger han at analysere, hvad der førte til hans nuværende situation og al den medfølgende sorg og smerte. Han skriver: „Min far syntes aldrig at elske mig, men alligevel gjorde han meget ud af sige: ‚Jeg elsker dig' og kys og alt det der, men jeg fandt ud af at ‚jeg elsker dig' betød, at man ikke behøvede at gøre noget. Jeg mener, vi blev aldrig tvunget til regelmæssigt at hjælpe til, fik aldrig moralske retningslinjer, overhovedet ingen åndelig opdragelse. Selv i dag ved jeg ikke hvilke principper mine forældre står for."

Lad mig fra denne ven, som jeg aldrig har mødt, igen benytte denne ene sætning: „‚Jeg elsker dig', betød at man ikke behøvede at gøre noget." Jeg omtaler ham som en ven, fordi han har givet mig sine nyttige tanker og jeg deler disse betragtninger med jer, idet jeg håber at de også kan være til nytte for jer.

Ud fra faderens synspunkt kan han da ikke belønnes for at *vogte* og *holde?* Måske har han holdt familien passende forsynet med fødevarer. Ydermere, nød hans søn ikke gavn af at have tag over hovedet, beskyttet mod elementerne dag og nat årene igennem? Som svar vil jeg understrege for denne mor og far, at *vogte* er mere end at sørge for mad. Intet menneske kan leve af brød alene. At vogte er gennem kærlighed at sørge for passende næring for hele mennesket, fysisk, mentalt, moralsk og åndeligt. At holde er en proces med omsorg, omtanke og venlighed, passende blandet med disciplin, eksempel og bekymring. At holde er mere end at sørge for fire vægge og et tag. Alle trænger vi hele tiden til at blive mindet om, at det kræver en mængde medleven og kærlighed at gøre et hus til et hjem.

Hvorledes viser vi bedst vor kærlighed? Hvorledes beviser vi vor kærlighed? Af Mesteren blev Peter effektivt belært om, hvorledes han bedst kunne bevise sin kærlighed. „Dette var allerede tredje gang, Jesus åbenbarede sig for sine disciple, efter at han havde stået op fra de døde.

Da de nu havde holdt måltid siger Jesus til Simon Peter: ‚Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre gør?' Han svarede ham: ‚Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.' Han siger til ham: ‚Vogt mine lam!'

Han spørger ham igen for anden gang: ‚Simon, Johannes' søn, elsker du mig?' Han siger til ham: ‚Ja, Herre, du ved at jeg har dig kær.' Han siger til ham: ‚Vær hyrde for mine får!'

For tredje gang spurgte han ham: ‚Simon, Johannes' søn, har du mig kær? Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: ‚Har du mig kær?' Og han svarede ham: ‚Herre! du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus siger til ham: ‚Vogt minde får'" (Joh. 21:14-17).

Hvornår modtog du sidste gang føde af et familiemedlem eller en ven? Hvornår modtog du sidst næring til din vækst og til ideer, planer, dagens gerning, morskab, fritid, sorg, ængstelse, bekymring og meditation? Disse ingredienser kan kun deles af een, der elsker og har omsorg. Har du nogensinde ville yde sympati og trøst i øjeblikke med død og prøvelser, blot for at gå bort beriget af den sørgendes tro og tillid? Den bedste måde vi kan vise vor kærlighed gennem at holde og vogte er ved at tage tid til at bevise den time for time og dag for dag. At udtrykke kærlighed og trøst er tomt, hvis vore handlinger ikke passer hertil. Gud ønsker at vi skal gå videre. Vore medmennesker og familier elsker os, hvis vi blot vil følge op med støtte og ved at give noget af os selv. Sand kærlighed er lige så evig som livet selv. Hvem kan sige at evighedens glæder ikke er indbefattet i at vogte, holde og nære omsorg? Vi må ikke blive trætte af at gøre godt, når vi forstår Guds hensigter og hans børn.

Vor himmelske Fader er uden tvivl træt af kærlighed, der blot udtrykkes i ord. Gennem sine profeter og sit ord har han gjort det klart at hans veje går gennem engagement og ikke snak. Han foretrækker handling fremfor „mundtjeneste". Vi viser vor sande kærlighed til ham i forhold til vor overholdelse af hans ord og processen med at vogte.

Lad mig fortælle jer to eksempler, ikke for ualmindelige, på mennesker som, time for time, dag for dag, og måned for måned, har taget sig tid til at elske hinanden. Jeg siger at disse eksempler ikke er for ualmindelig fordi vi, heldigvis, i det store hele, dagligt og hele tiden ser sand kærlighed i funktion. Jeg tænker først og fremmest på en mor, der, på grund af sin mands overraskende død, pludselig stod uden en ægtemand. Hun havde tre sønner, der var fra begyndelsen af

teenage-alderen til missionæralderen. Gennem årene har hun ved eksemplet og hårdt arbejde egenhændigt sørget for penge, opmuntring og fælleskab. Denne „holde og vogte proces“ har resulteret i udviklingen af tre enestående missionærer, studerende, ægtemænd og fædre. En søn sagde for nyligt: „Mor har altid taget sig tid til at vise sin kærlighed.“ Denne mor viderefører i dag den sande kærlighedsproces, idet hendes sønner stræber efter højere uddannelse og muligheder for deres egne familier.

For nogen tid siden blev vor opmærksomhed tiltrukket af en stedlig entrepenør. Hans perfektionisme og hans stolthed over sit arbejde fik mig til at stille ham nogle spørgsmål og lære ham at kende. Som ung mand blev han efterladt som eneforsørger for adskillige yngre brødre og søstre. Nødvendigheden gjorde at hans skolegang begrænsedes til ottende klasse. Kort efter at hans brødre og søstre var i stand til at klare sig selv, giftede han sig. Et år efter at de var blevet gift, blev hans kone ramt af hvad skulle vise sig at blive en lang række af alvorlige sygdomme. Gennem 25 år hvor hendes helbred blev stadig værre, drog han omsorg for hende og deres to sønner. Der blev foretaget operationer og omkostningerne var store, men han arbejdede, passede og plejede, og elskede uden forbehold. Efter besøget vidste jeg, at jeg havde mødt en mand. Ja, kærlighed kræver tid. Kærlighed er udholdende, og her var en „ikke helt almindelig“ mand, hvis opførsel, overfor mig viste, at han kender den sande proces for at vogte, holde og dele under alle betingelser.

Det er også en stor glæde at være vidne til andre på livets vej — mennesker som ikke styres af tragedie, krise eller tab — som udøver det grundlæggende princip for sand kærlighed. I livets vanlige rutine udvises høflighed, omtanke, og venlighed bedst i de små dag-til-dag hændelser som betegner sand kærlighed. Jeg tænker nu på en far jeg kender, som tager enhver given lejlighed til at give sig tid til sin søn, ofte blot ved at gå ture og opdage naturens hemmeligheder og ved at give drengen en chance for at have sin farmand helt for sig selv. Tænk på de mødre, I kender, som morer sig ved at lære deres døtre at bage og lave mad. Der er andre mødre, som lærer deres sønner at holde af at læse, ved at læse for dem og med dem. En ældre bror, som lærer sin yngre bror, hvordan man begynder at samle på frimærker, en søster, som hjælper sin bror med at forberede en tale er yderligere beviser på kærlighed i funktion. Jeg ved, at man kan tænke: „Hvor ligegyldigt, hvor almindeligt,“ men disse og andre repræsenterer det grundlæggende i at vogte og har som resultat morskab og lykke. Lad mig fortælle om andre — en træner som ønsker at hans hold skal mere end blot vinde, en mor eller en far, som er villig til at blive oppe indtil deres søn eller datter kommer hjem

efter en aftale, for at tale med børnene, medens de er i humør til at sludre og snakke; en storesøster der hjælper sin lillesøster med lektierne; en familie som hjælpes ad med at komme afsted på en tur. Et andet eksempel på rutine-kærlighed kan findes hos en pige, som regelmæssigt skriver et opmuntrende brev til en missionær, og holder sig selv „speciel" til ægteskab med den rette unge mand, til den rette tid og på det rette sted. Vi priser også de fædres eksempel, som dagligt belærer deres børn om sand kærlighed ved hele tiden at elske deres mor. Ofte udtrykker verdslige ting som at vaske op eller putte børnene i seng en aften, større sand kærlighed, end søde ord der kommer til at lyde hule på grund af de ikke tilsvarende handlinger, der følger efter. De, der virkelig forstår sand kærlighed ved, at den skal være enkel, vedholdene og oprigtig.

Mulighederne for at vise kærlighed til Gud gennem hjemmet, fællesskab, missionsmarken, samfundet og familien ophører aldrig. Nogle af os er tilbøjelige til at stoppe vor kærligheds-proces i familien, når et familiemedlem skuffer, gør oprør eller farer vild. Til tider når familiemedlemmer mindst fortjener kærlighed, trænger de mest til den. Kærlighed udtrykkes ikke i trusler, beskyldninger, gennem skuffelsesudbrud eller gengæld. Ægte kærlighed kræver tid og vedvarende udøvelse. Jeg tænker på en vordende ældste, der for mere end 35 år siden var fuldstændig passiv men som nu vogter mig som min hjemmelærer.

„Hvad førte dig tilbage John?" spurgte jeg.

„Min hustru ville simpelthen ikke give op overfor mig, og min hjemmelærer-kammerat som sidder ved siden af mig her i aften blev ved med at „puffe" til mig i den rigtige retning."

John er lykkelig og ivrigt engageret i arbejdet i dag, fordi især to mennesker vidste, hvad kærlighed drejer sig om.

Kærlighed til Gud kræver tid. Kærlighed til familien kræver tid. Kærlighed til sit land kræver tid. Kærlighed til næsten kræver tid. Kærlighed til ægtefællen kræver tid. Kærlighed gennem høflighed kræver tid. Kærlighed til sig selv kræver tid.

Hvad enten vi er en ung søn, som ikke vil høre om kærlighed, men foretrækker at se den i handling, en fange, en studerende, en mor, en far, en datter eller den fremmede, så trænger vi til og fortjener mere end udtalelsen: „Jeg elsker dig." Lad os beslutte os til at gøre kærlighed til gerning og udøvelse. Også Gud trænger til mere end ord. Han bliver lykkelig ved at vi vogter, holder og bliver ved.

Jeg beder til, at vor himmelske Fader vil hjælpe os til at lære den sandhed, at sand kærlighed er en vedvarende proces, som vil bringe glæde og lykke til de involverede parter. Må vi tage tid til at vise vor familie, vore venner, den fremmede, vor profet og vor Gud, at vore udtalelser om kærlighed støttes af gerninger i vort daglige liv, at vi ved, at for at kærlighed kan accepteres af Gud og mennesker må den være vedvarende og komme indefra. Jeg beder til at vor himmelske Fader vil hjælpe os med at erindre, at sand kærlighed kræver tid. Må Gud hjælpe os til at tage tid til at nyde de velsignelser, som kommer af at vogte, holde og vise omsorg. Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om, at denne kirke, som I og jeg er medlemmer af, er sand. Den er blevet genoprettet og bevaret ved en levende himmelsk Faders og vor Frelser Jesu evige kærlighed. Dette siger jeg i Jesu Kristi værdige navn. Amen.

Fodnote: For at forstå den rette betydning af ældste Ashtons tale om at vogte og holde, skal disse to ord forstås således at vogte = bevare, nære, drage omsorg for; og holde = omtanke for, venlighed, omsorg, beskytte.

Pionerrejsen blev meget snart trættende og besværlig; fra Mahonri Youngs monument: „This Is the Place"

Talt fra hjertet

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Brødre og søstre, det har været en strålende konference, vi har haft i disse tre dage — disse otte møder. Brødrene har talt fra hjertet; de har henledt vor opmærksomhed på mange af sandhederne i Jesu Kristi, vor Herrens og Mesters evangelium.

Vi håber, at kirkens ledere og medlemmer, som har været til stede og har lyttet til konferencens talere, er blevet inspireret og opbygget. Vi håber, at I har gjort omfattende notater udfra de tanker, som er kommet til jer, medens brødrene har talt til jer. Der er fremkommet mange forslag, som vil kunne være til hjælp for jer ledere i fuldkommengørelsen af jeres arbejde. Mange tanker er kommet frem som kan hjælpe os med at gøre vort liv mere fuldkomment, og det er naturligvis den fundamentale grund til, at vi kommer.

Medens jeg har siddet her, har jeg i tankerne gjort op med mig selv, at når jeg i aften tager hjem fra denne konference, er der mange, mange områder i mit liv, som jeg kan fuldkommengøre. Jeg har i tankerne lavet en liste over dem, og jeg regner med at gå i gang, lige så snart vi er færdige med konferencen.

I har hørt brødrene tale med stor vægt om evangeliets principper. I har hørt Broder Benson i sin inspirerede tale fortælle os, at Guds uforanderlige love forbliver bestandige i Himlene; når mennesker og nationer nægter at efterleve dem, må straffen følge. De vil gå tabt. Synd kræver straf. Han sagde videre: „Derfor beder vi, som Herrens ydmyge tjenere, nationernes ledere om at være ydmyge og ydmyge sig for Herren for at søge hans inspiration og vejledning." Det er en frimodig udtalelse, men helt på sin plads.

I hørte Ældste Thomas S. Monson tale om, hvordan præsidenten for De tolvs Råd bliver vejledt til at foretage ændringer gennem Herrens inspiration, så ældste Monson „tilfældigvis" kunne være på rette sted til at give et døende barn en velsignelse. Han fortalte, hvordan trådene blevet redt ud, så han for at komme til denne konference, kørte en omvej på 130 km og mødte denne familie, der snart skulle begrave deres barn.

Hørte I ældste Sill fortælle eksempler på store og magtfulde mennesker, der mistede deres styrke sammen med deres selvkontrol og gav efter for det vellystige livs begær? Han fortalte os også historien fra *Pilgrims Progress,* hvor en mand alskrev en trone, for at vie sit liv til skandalejournalistik.

„Vi kæmper for den største sag, der nogensinde har været kendt i verden," sagde han, „og det eneste spørgsmål er, hvordan vi skal kæmpe kampen."

I har hørt ældste Cullimore fortælle om familiens hjemmeaften. Hvor strålende er ikke det program! Jeg håber, at hver eneste af jer vil tage hjem og sørge for, at I ikke svigter i dette storslåede program for skabelse af familieliv. Det kom frem ved hjælpeforeningens konfenrence, at den onde ved, hvor han skal angribe. Han angriber hjemmet. Han vil tilintetgøre familieenheden. Det er det, han ønsker at gøre. Og I skal få at se, at alle de Satans gerninger, som brødrene har omtalt for os, har det endelige mål at tilintetgøre hjemmet, familien, forældrene, vore kære. Det er det, denne Satan har i sinde. Lad os beslutte os til, ikke at give ham lov til det i vore familier.

I hørte om det store missionærarbejde fra ældste Tuttle og andre af brødrene. Præsident Romney viste os ud fra skriften dette kontinents forskellige nationers historie. Han fortalte os om nephiterne og jarediterne og om de løfter, der er blevet givet af Herren, at uanset hvilken nation der skal besidde dette forjættede land, skal den være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus. Det er trængt sammen med så få ord som muligt, men hvor er det vigtigt og vidtrækkende (Se Ether 2:12).

Ældste Rector gav os en instruktiv belæring om visdomsordet, navnlig om alkohol, og gav os nogle statistiske oplysninger, der var skræmmende. Alle vore blade og aviser er fyldt med stof, om hvordan man kan mætte folk, mætte den sultende verden; og han gav os oplysninger, om hvordan man vil kunne mætte det meste af verden — hvis man blot holdt op med at anvende byg til alkoholfremstilling.

I hørte Broder McConkie sige, at een eller to gange i hvert tusind år kommer der store velsignelser.

Og han gik i enkeltheder angående disse velsignelser. Han talte om det store program, såvel som mange andre programmer, som kom til os i denne evangeliske forvaltning — det store program for evangeliets gengivelse.

Ældste Hanks talte om fædres magt over deres sønner, og hvad de kunne gøre for at uddanne dem, belære dem og lede dem.

I hørte ældste Hinckley tale om den bølge af pornografisk smuds, som vi næsten er ved at drukne i, og om den vægt, der lægges på sex og vold. Jeg kunne godt lide den måde, hvorpå han bad os opmuntre lederne — lovgiverne — til at udforme de rigtige love til at kunne kontrollere denne situation —

og så takke og rose dem, når de gør det, og give dem et lille puf, når de ikke gør det.
Ældste Haight sagde, at kirken ikke kunne fungere effektivt uden fordeling af ansvaret, og for at kunne gøre det må man have præstedømmet. Præstedømmet er kommet til os, og vi er rede til at bringe det videre.
Jeg kunne godt fortsætte med resten af brødrenes taler. De var alle enestående gode. Jeg er sikker på, de har rørt vort hjerte, medens vi har siddet her og lyttet og bedt.
Jeg vil gerne nævne den tale, ældste Hunter holdt her til morgen om denne bygnings historie. Jeg har levet her længe. Jeg er født her. Men jeg har aldrig hørt om det før, og jeg var taknemmelig for den smukke beretning om de ofre og det arbejde, som disse gode mennesker — vore forældre — påtog sig, for at vi kunne sidde rart og fredeligt her i dette store tabernakel. Og hvor længe har det ikke været i brug — i et hundrede år, fortalte han os. Eet hundrede år, denne bygning!
Jeg kan forestille mig, at der i denne bygning har lydt utallige store taler fra profeter og apostle og andre store ledere. Jeg kan forestille mig de utallige bønner dybtfølte og oprigtige, som brødrene har bedt. Jeg kan forestille mig de stadig dygtigere kor gennem årene, og lederne, og til hvilken stor nytte har denne bygning ikke været. Jeg håber, den kan holde mindst hundrede år endnu.
Jeg tror, at bror Hunter, da han talte om missionærarbejdet, sagde, at hvis man ville læse navnene på de personer, der skulle på mission, fra denne talerstol, ville det tage resten af dagen bare at nævne deres navne, fordi det antal missionærer, vi har kaldet i år, svarer til et tabernakel fyldt med mennesker — lige så mange, som vi er her. Hvad ville I sige, hvis vi kaldte jer alle på mission?
Jeg ville ønske, der var tid til at omtale nogle af de andre dejlige talere, fordi det hjælper mig at opsummere disse ting og fastholde det, jeg har hørt, det, jeg ønsker at bevare i erindringen, det, jeg ønsker at gøre noget ved.
Jeg vil gerne omtale bror Perrys magtfulde prædiken om ægteskabet. Det er et virkeligt problem. Når vi tænker på, at Satan præcist udpeger de ting, der vil tilintetgøre os. Det er noget af det første, ikke sandt? Hvis vi hører op med at indgå ægteskaber og hører op med familielivet, så er det ude med os.
Nu, mine brødre og søstre, dette er Jesu Kristi evangelium, og til alle, der har lyttet, siger vi: „Vi har ikke taget fejl. Det, vi har sagt til jer her i disse tre dage, er sandheden, den absolutte sandhed, og den har en afgørende betydning for frelse og ophøjelse for hver eneste sjæl, som kan lytte og høre.
Dette er Kristi evangelium. Han er vor Herre. Dette er en kristen kirke. Vi følger ham. Vi elsker ham. Vi priser ham. Vi ærer ham. Og nu må vi gå videre frem og følge ham i mindste detalje. Evangeliet er blevet gengivet. Det er her til vor rådighed i sin fylde. Aldrig før har det været så fuldstændigt, så omfattende, aldrig før i verden, så vidt vi ved. Og her er det tilgængeligt for os og tilgængeligt for millioner af mennesker, hvoraf nogle lytter nu. Vi håber, de ikke vil begå den fejl at forkaste det eller ignorere det. Gud velsigne jer, som har lyttet. Og Gud velsigne alle jer, som er her. Må han ledsage jer til jeres hjem, når I vender tilbage til jeres familier, at fred må være med jer, at jeres eget liv må være vidunderligt, at jeres familieliv må være storslået. Og jed beder om disse velsignelser og bærer vidnesbyrd for jeg om værkets guddommelighed, at Gut lever, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser; og at den vej, han har fastlagt, livets vej, er rigtig og sand i hver eneste detalje. Og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer med stor hengivenhed for jer, i kærlighed og påskønnelse, i Jesu Kristi navn. Amen.

